

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN
EFENDİSİ

KUZEYDEKİ

BÜYÜCÜ

NEW YORK TIMES BEST SELLER

GÖLGELERİN

EFENDİSİ

KUZEYDEKİ

BÜYÜCÜ

JOHN FLANAGAN

ARALUEN, PİKTA, KELTİKA

MS. 643

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron

Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teç- hizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan

Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'm ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızlarının Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile

anlaşmasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan

Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine

erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Şatosu

Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss,

artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Lord Syron: Will'in özel bir görevle gönderildiği Norgate

Eyaleti'nin baronu. Gizemli bir hastalığa yakalanan Syron, konuşamıyor ve hareket edemiyor.

Lord Orman: Lord Syron'un oğlu. Babası hasta yatarken başını büyü kitaplarından kaldırmayan Orman, Macindavv Şatosu'nda sevilmeyen bir yönetici.

Şövalye Keren: Syron'un yeğeni; Orman'ın kuzeni ve iyi bir savaşçı. Doğuştan lider ve askerler tarafından da oldukça seviliyor.

Malkallam: Yıllar önce bir çocuğun ölümüne neden olup Norgate'teki Grimsdell Orman'na kaçan gizemli büyücü. Lord Syron'un hastalığına neden olan büyüü onun yaptığı düşünülüyor.

Jack Buttle: Seaciff'de yaptığı kötülükler ve işlediği cinayetlerle nam salmış adi bir suçlu.

Xander: Lord Orman'ın sadık yardımcısı. Hiç belli etmese de çok cesur biri.

Baron Ergell: Will'in ilköğrevyeri olan Seaciff Eyaleti'nin baronu.

Rooklu Sör Norris: Seaciff'in Savaş Ustası.

Edwina Temple: Seaciff'de Will'in kulübesinin işlerini gören eline çabuk, ağzı sıkı bir kadın.

Delia: Edwina'nın kızı; gizliden gizliye Will'den hoşlanıyor.

B iliyordu ki kuzeyde, kışın ilk rüzgârları yağmuru önlerine katıp denizi kabartıyor, azgın dalgaların kıyıları dövmesine neden oluyordu. Dalgalar kıyılarına vurdukça, beyaz köpükleri havaya fişkırıyordu.

Burada, yani Krallığın güneydoğu ucunda, kışın yaklaştığı, atların ağzından çıkan buhardan anlaşılıyordu yalnızca. Gökyüzü, insanın içine işleyecek kadar duru bir mavilikteydi ve güneşin ılıkliğini omuzlarında hissediyordu. Atının sırtında az kalsın kendinden geçecek, Çekici'nin yolunu tek başına bulmasına izin verecekti.

Ancak zorlu ve acımasız bir disiplinle yaptığı idmanlar sırasında edindiği deneyimler, buna asla izin vermezdi.

Will'in, önündeki tüm alanı tarayan gözleri, sürekli hareket halindeydi. Başını kımıldatmadığı için bu hareketlilik dışarıdan fark edilmiyordu. Bu da eğitiminin bir parçasıydı. Görülmeden görmek; fark edilmeden fark etmek. Krallığın bu kısmının diğerlerine kıyasla olaysız bir bölge olduğunun farkındaydı. Seaciff Baronluğu'na atanmasının nedeni de buydu. Göreve yeni başlamış bir Orman Muhafızı'na Krallığın en sorunlu

JOHN FLANAGAN

şehirlerinden biri verilmeyecekti ya. Bu düşünceye öylesine güldü.

İlk atamasını almış olmak, bir istila ya da ayaklanma beklemese de

gözünü yeterince korkutuyordu zaten. Bu huzurlu ve hareketsiz

topraklara ayak bastığına memnundu.

Keskin gözleri, yolun kenarındaki uzun otlar tarafından gizlenen

bir nesneye takılınca, dudaklarındaki tebessüm de birdenbire

siliniverdi.

Dışarıdan bakan biri, onun olağandışı bir şey görmüş olduğunu

anlayamazdı. Çoğu insanın yapacağı üzere atının sırtında

doğrulmamış ya da daha iyi görebilmek için üzenkilere basarak

yükselmemişti. Tam tersine, yoluna devam ederken atının sırtına

iyice yerleşmiş gibiydi; etrafında olan bitenle ilgilenmiyordu sanki.

Ancak kukuletasının altındaki derin gölgelere gizlenmiş gözleri,

aceleyle etrafı tarıyordu. Bir hareketlenme gördüğüne emindi. Yolun

kenarındaki uzun otların içinde, siyah-beyaz bir leke çarptı gözüne.

Arazinin solmaya yüz tutmuş yeşillikleriyle sonbahar kızılığına hiç

de uygun olmayan renklerde bunlar.

Bu olağandışılığı fark eden, yalnızca Will değildi. Kulakları

seğiren Çekici, başını geriye attı ve yelesini savurarak Will'in

duymaktan çok titreşimini hayvanın fiçı gibi göğsünde hissettiği bir

kişneme koyuverdi.

“Görüyorum,” dedi Will usulca, atına uyarısının yerine ulaştığını

bildirerek. Will'in yumuşak sesini duyunca rahatlayan çekici sakinleşti ama hâlâ dimdik duran kulaklarını dört açmıştı. Hemen yanlarında salınarak ilerleyen diğer at ise çevreye karşı ilgisiz görünüyordu. Ne de olsa yalnızca bir yük beygiriydi; çekici gibi Orman Muhafızı atı eğitimi almamıştı.

~ 8 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Uzun otlar, bir kez daha kıpırdadı. Çok hafif bir kımıldıydı ama - atların nefes vermeleriyle havada asılı kalan buhardan da anlaşılacağı üzere - esinti yoktu. Hafifçe omuz silken Will, ok kılıfının elinin altında bulunduğuna emin oldu. Kirişi gerili kocaman uzun yayı, dizlerinin hizasında duruyordu. Orman Muhafızları, yaylarını omuzlarına takarak seyahat etmezler, silahlarını hemen kullanmaya hazır bir şekilde taşırlardı. Daima.

Will'in kalp atışları hızlanmıştı. Otların içindeki hareketlenme ile arasında otuz metre bile yoktu artık. Halt'un öğretisini hatırladı.

Gözle görülene odaklanma. Başka bir şeyi gözden kaırman için dikkatini dağıtmaya çalışıyor olabilirler.

Böylece tüm dikkatini yolun kenarındaki uzun otlara vermiş olduğunu fark etti. Sağa sola hızla bakınınca, yolun kırk metre kadar gerisindeki ağalıkları fark etti. Belki de yolun kıyısında, otların içinde duran şey dikkatini dağıtmışken, orada, gölgelerin içinde ona saldırmaya hazırlanan adamlar saklanıyordu. Hırsız mıydılar, kanun kaçakları mı, yoksa paralı askerler mi, kim bilebilirdi?

Ağaçların içinde hiçbir şey göremedi. Ardından yük beygirinin dizginlerini düzeltirken, arkasına üstünkörü bir bakış attı; o tarafta da hareket yoktu. Çekici'nin ikinci bir uyarıda bulunmaması da içini rahatlatmıştı. Ağaçların içinde birileri olsaydı, küçük midillisi onu anında uyarırdı.

Çekici'yi diziyile dürtünce hayvan durdu; birkaç adım atan yük beygiri de arkadaşını takip etti. Will sağ elini, kendinden emin bir hareketle ok kılıfına attı ve çektiği oku bir saniyeden kısa bir süre içinde kirişe yerleştirdi. Ardından başını açığa çıkarmak için kukuletasını geriye attı. Uzun yayı, tüylü küçük atı

- 9 -

JOHN FLANAGAN

ve kendine has gri-yeşil benekli pelerini, dışarıdan bakanlara bir Orman Muhafızı olduğunu belli edecekti, bunu biliyordu.

“Kim var orada?” diye seslendi, yayını kirişe yerleştirdiği okuyla birlikte hafifçe kaldırarak. Kirişi henüz germemiş- ti. Otların içinde pusuya yatmış birileri varsa eğer, bir Orman Muhafızı'nın onları iki adım bile atmadan yerlerine mıhlayacağını öğreneceklerdi.

Yanıt yoktu. Efendisi ok atması gerektiğinde bir kaya gibi hareketsiz durması için eğitilmiş olan Çekici, kımıldamadan bekliyordu.

“Çık ortaya!” diye seslendi Will. “Sen, siyah beyaz kıyafetli! Çık ortaya diyorum sana!”

Yalnızca birkaç saniye önce bu toprakların huzurlu ve hareketsiz

olduğunu düşünerek yanıldığını hatırladı. Birdenbire, bilinmez bir düşman tarafından kurulmuş olası bir pusuyla karşı karşıya kalmıştı. “Bu son şansın!” diye seslendi. “Çık ortaya, yoksa seni oklayacağım.”

Ve sonra, muhtemelen sözlerine karşılık olarak gelen ses çalındı kulağına. Acı içindeki bir köpeğin çıkardığı hafif iniltilere benziyordu. Çekici de sesleri duymuştu. Kulakları ileri geri oynuyor, kararsızca homurdanıyordu.

Bir köpek mi acaba, diye düşündü Will. Belki de saldırmaya hazırlanan vahşi bir köpektir? Bu fikri neredeyse geldiği gibi çıkardı aklından. Vahşi bir köpek, onu uyaracak bir ses çıkarmazdı ki. Zaten kulağına çalman sesler de hırıltı ya da öfke dolu bir uyarı homurtusu değildi; yalnızca iniltilerden ibaretti. Will, sonunda bir karara vardı.

~ 10 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Çevik bir hareketle sol ayağını üzengiden çekip sağ bacağını eyer topuzunun üstünden aşırıp ve yavaşça yere atladı. Atının sırtından bu şekilde inerek, her iki elini de ok atmaya hazır bir şekilde tutmuş, gözlerini olası tehlikenin bulunduğu yönden çekmesi gerekmemişti. Gerek duyması halinde, ayakları yere değdiği an okunu fırlatabilirdi. Çekici, bir kez daha homurdandı. Bu tür belirsizlik anlarında, Will’i hızlı refleksleri ve çevik ayaklarıyla hızla tehlikeden uzaklaştırabilmek için, çocuğun sırtında oturmasını tercih ediyordu. “Her şey yolunda,” dedi Will atına kısaca ve yayını hazır tutarak

yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.

On metre. Sekiz. Beş... kuru otların arasından taşan siyah ve beyaz lekeleri net bir şekilde görebiliyordu artık. Ve iyice yaklaştığında, siyah beyazın yanında gözüne başka şeyler de çarptı. Kuruyup keçeleşmiş kanla yoğun, kırmızı renkli taze kan. İnilti bir kez daha duyuldu. Will, onu yolundan alıkoyan şeyin ne olduğunu açıkça görebiliyordu artık.

Arkasını dönerek Çekici'ye "sorun yok" işaretini verdi ve tüylü midilli, efendisine katılmak üzere öne doğru hareketlendi. Yayını bir tarafa bırakan Will, otların içinde yatan yaralı köpeğin yanına diz çöktü.

"Neyin var, oğlum?" dedi tatlı bir sesle. Başını sesin geldiği tarafa çeviren köpek, Will, sağ omzundan kalçasının arkasına dek uzanan derin yaraya dokunduğunda bir kez daha inledi. Hayvan kımıldanınca, yaradan bir anda taze kan fişkırmaya başlamıştı. Will, dermansızca yan yatmış hayvancağızın acıyla bakan tek gözünü görebiliyordu.

- 11 -

JOHN FLANAGAN

Hayvanın bir çoban köpeği olduğunu fark etti; kuzeydeki sınır topraklarında yetiştirilen, zekâları ve sadakatleriyle tanınan çoban köpeklerinden biriydi. Siyah renkliydi; boğazında ve göğsünde bembeyaz tüyleri vardı, gür kuyruğunun ucu da beyazdı. Beyaz bacaklı köpeğin başı, üstüne bir kapüşon geçirilmişçesine siyah

tüylerle kaplıydı. Simsiyah kulaklarına, burnundan geçip gözlerinin arasına doğru uzanan beyaz bir leke eşlik ediyordu.

Köpeğin böğründeki kesik, pek derin değil gibiydi. Büyük olasılıkla göğüs kafesi hayvanın yaşamsal organlarını korumuştur.

Ancak korkutucu uzunlukta bir yaraydı ve iki ucu da bir bıçakla kesilmişçesine düzgündü. Ayrıca yaradan çok fazla kan akmıştı.

Will, en büyük problemin bu olduğunu fark etti. Hayvan, zayıf düşmüş, çok kan kaybetmişti. Belki de kurtarılamayacak kadar çok.

Hemen ayaklanıp eyer çantalarına yönelerek, her Orman

Muhafızı'nm yanında taşıdığı ilkyardım çantasını açtı. Köpeğin bir

tehlike teşkil etmediğinden emin olan Çekici, meraklı bakışlarla

efendisini gözlüyordu. Omuz silken Will, ilkyardım çantasını işaret etti.

“İnsanlarda işe yaradığına göre,” dedi, “köpekte de yara- malı.”

Yumuşak bir hareketle yanına döndüğü yaralı hayvanın başım

okşadı. Köpeğin yukarı kaldırmaya çalıştığı başını nazikçe bastıran

Will, boştaki eliyle ilkyardım çantasını açarken yüreklendirici birkaç kelime mırıldandı.

“Sana ne yapmışlar, bir bakalım, oğlum,” dedi.

Yaranın etrafında kuruyan kanla keçeleşen tüyleri, mata

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

rasındaki suyla elinden geldiğince temizledi. Sonra, açtığı küçük bir

tüpün içindeki maddeyi, dikkatle yaranın uçlarına sürdü. Merhemde,

hayvana daha fazla acı çektirmeden temizleyip sarabilmesi için

yarayı uyuşturacak bir ağrı kesici bulunuyordu.

Merhemini etkisini göstermesi için birkaç dakika bekledikten sonra, iltihap kapmasını engelleyip iyileşmesini sağlayacak olan bitkisel karışımı yaraya sürmeye başladı. Ağrı kesici işe yaramıştı; köpek artık pek acı çekiyor gibi gözükmediği için Will, hareketlerini hızlandırdı. İşini görürken, hayvana “oğlum” diye hitap ederek hata yaptığını fark etti. Köpek dişiydi.

Ona yardım edildiğini fark eden çoban köpeği, ara sıra inleyerek kıınıdamadan yatıyordu. Ancak önceki gibi acıyla değil, teşekkür edercesine inliyordu artık. Will, başını yana eğerek temizlediği yarayı inceledi. Hâlâ kanamakta olan derin yarayı kapatması gerektiğini biliyordu. Ancak köpeğin kalın tüyleri ve yaranın yeri nedeniyle sargı bezi yeterli olmayacaktı. Yarayı dikmesi gerektiğini fark ederek omuz silkti.

“Hazır merhemini etkisi devam ederken dikiş işini de aradan çıkarabiliriz aslında,” dedi köpeğe. Başını yere yatıran hayvan, oynatıp durduğu tek gözüyle ona yardım eden çocuğu izliyordu. Will, ince ipek iplikle bir düzine hızlı dikiş attığı yaranın uçlarını bir araya getirirken, çoban köpeğinin derisine girip çıkan iğneyi hissettiği belli oluyordu. Ancak hiç acı çekmiyor gibiydi; ilk başta şöyle bir irkildikten sonra kıınıdamadan Will’in işine devam etmesine izin vermişti.

İşini bitiren Will, tek eliyle siyah-beyaz kafanın üstündeki kalın ve yumuşak tüyleri okşadı. Yara kapanmıştı kapanmasına ama köpeğin o halde yürüyemeyeceği belliydi.

“Burada bekle,” dedi Will usulca. “Bekle.”

Yük beygirine doğru yürüyüp hayvanın taşıdığı malzemeleri düzenlerken, köpek de uysalca yatmaya devam ediyordu.

Eyerin her iki tarafında, Will’in kitaplarının ve kişisel eşyalarının bulunduğu iki uzun çanta asılıydı. Çantaların arasındaki girintiyi düzleştirmek için yedek bir pelerin ve birkaç battaniye kullanan Will, köpeğin uzanabileceği yumuşaklıkta, rahat bir oyuk - hafifçe kıınılanabileceği kadar gevşek ve hayvanı güvenle atın üstünde tutacak kadar da sıkı bir yuva- hazırladı.

Sonra arkasını dönerek, sıcacık vücudunun altından geçirdiği elleriyle köpeği nazikçe kaldırdı; bir yandan da hafifçe mırıldanıyordu. Merhem etkiliydi etkili olmasına, ancak etkisi uzun süreli değildi. Yaranın kısa süre sonra yeniden acı vereceğinin bilincindeydi Will. Bir inilti daha koyveren köpek, onun için hazırlanmış olan oyuğa doğru kaldırılırken, sessizliğini korudu.

Will, hayvanın başını son bir kez okşayarak kulaklarını kaşdı.

Başını hafifçe kaldıran köpek de karşılık olarak kurtarıcısının elini yaladı. Bu basit hareket bile zavallıcığı bitkin düşürmüşe

benziyordu. Will, o sırada hayvanın gözlerinin farklı renklerde olduğunu fark etti. Köpek yan yattığı için, o ana dek yalnızca

kahverengi olan sol gözünü görmüştü. Oysa şimdi, köpeğin sağ

gözünün mavi olduğunu görebiliyordu. Bu acılı halinde bile çılgın,

hınzır bir hava veriyor ona, diye düşündü.

~ 14 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Aferin kızıma,” dedi köpeğe. Arkasını dönüp Çekici’yle yüz yüze geldiğinde, midillisinin onu meraklı gözlerle süzdüğünü fark etti.

“Artık bir köpeğimiz var,” dedi ona. Çekici, başını savurarak kişnedi.

Ne gerek vardı ki, diyordu sanki.

~ 15 ~

••

Öğlene doğru denize vardıklarında, Will, artık yolculuğunun sonuna yaklaştığının farkındaydı.

Seacliff Şatosu, derinliği yüzlerce metreyi bulan denizle anakaradan ayrılmış, yaprak şeklinde geniş bir adaya kuruluydu.

Deniz alçaldığında, adaya dar bir geçitten ulaşılabilirdi ancak deniz yükseldiğinde, şimdi olduğu gibi, karşıya geçmek için bir sal

kullanılması gerekiyordu. Ulaşım zorluğundan ötürü Seaclyff, yıllar boyunca güvenli ancak durgun bir yer olagelmişti. Eski zamanlarda, kurt gemileriyle baskınlara çıkan Skandiyalılar bölgeye hareketlilik getiriyordu elbette. Ancak kuzeyli deniz kurtları, birkaç yıldır Araluen kıyılarına baskın yapmıyordu artık.

Adanın yüzölçümü doksan altı kilometrekare olmasına rağmen Will, şatoyu henüz görememişti. Şatonun adanın ortalarındaki yüksek bir mevkiye kurulu olduğunu düşündü; temel taktik anlayışı ona böyle söylüyordu. Ancak şato, o an görüş alanında değildi. Öğlen olduğunda bir şeyler atıştırmak için durmayı düşündüyse

~ 16 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

de, yolculuğunun bitmesine bu kadar az kalmışken yoluna devam etmeye karar verdi. Şato duvarlarının hemen dibindeki köyde bir han bulurdu nasılsa. Olmadı, şato mutfağından kendine yiyecek bir şey alırdı. Yük beygirinin dizginlerini çekti ve eğilerek yaralı köpeği inceledi. Gözleri kapalı olan hayvan, burnunu patilerine yasla - mıştı.

Nefes alıp verdiğiğinde, yüzünün siyah kıvrımları kımıldıyordu.

Yaranın üstünde hâlâ kan vardı ama hayvan kan kaybetmiyordu artık.

Köpeğin rahat bir şekilde yattığına ikna olan Will, Çekici'yi mahmuzladı ve kumsala yanaşmış olan geniş sala bindiler.

Kırkklı yaşlarda kaslı bir adam olan salcı, aracının güvertesine yayılmış, sıcak sonbahar güneşinin altında kestiriyordu. Koşum takımlarından çıkan hafif şingirtiyi duyar duymaz, altıncı hissi

harekete geçmişçesine uyanıverdi birden. Doğrulup gözlerini ovuşturdu ve ayağa fırladı.

“Adaya gitmem gerekiyor,” dedi Will. Bunun üzerine adam, acemi bir tavırla selam durdu.

“Evet elbette, beyim. Elbette. Hizmetinizdeyim, Orman Muhafızı.”

Adamın sesinden tedirginliği hissediliyordu. Will, belli etmeden iç geçirdi. İnsanların Orman Muhafızları'na, onun gibi genç görünseler de ihtiyatla yaklaşmalarına hâlâ alışmamıştı. Will, dost canlısı bir insandı ve çoğu zaman etrafındakilerle arkadaşlık kurmaya özenirdi. Ancak bu, Orman Muhafızlarının tarzı değildi. Uzak tavırları, sıradan insanlarla aralarına mesafe koyma amaçlarına hizmet ediyordu. Orman Muhafızları Birliği'nin esrarengiz bir havası vardı. Efsanevi silah kullanma ve görünmeden hareket etme yetenekleriyle örgütlerinin ketum doğası, bu esrar perdesini daha da genişletiyordu.

~ 17 ~

JOHN FLANAGAN

Salıcı, aracın iki ucundaki geniş makaraların içinden geçirilmiş, anakaradan adaya dek uzanmakta olan kaim kabloya asıldı. Bir ucu suyun içinde olan sal yüzmeye başlayıncaya kadar kumsalda hafifçe hareket etti. Will, adamın geniş salı makara düzeneği sayesinde kolayca idare ettiğini düşündü.

Küpeşteye asılı ücret levhasını incelediği, salcının gözünden

kaçmamıştı.

“Orman Muhafızları’na bedava, beyim. Size geçiş ücretsiz.”

Will, başını iki yana salladı. Halt, öğrencisinin aklına seyahatlerinin ücretini mutlaka ödemesi gerektiğini işlemişti. *Kimseye borçlu kalma*, demişti. *Kimseye iyilik borcun olmasın*.

Hızlıca bir hesap yaptı. Tarife, adam ve at başına yarım altın diyordu. Dört kuruş da diğer hayvanlar için dese, toplamda iki lira gibi bir ücret ediyordu. Atının sırtından inip cüzdanından çıkardığı üç liralık altın sikkeyi adama uzattı.

“Ücret neyse ödeyeceğim,” dedi. “Yaklaşık iki lira tutuyor.”

Elindeki sikkeye bakan salcı, şaşkın bakışlarını sürücüyle atlara çevirdi. Will, başıyla yük beygirini işaret etti.

“Yük beygirinin üstünde bir hayvan daha var,” diye açıkladı.

Başını sallayan salcı, çocuğa para üstü olarak bir liralık gümüş sikke uzattı.

“Haklısınız, beyim,” derken, Will’in tekneye çıkarıp sırtındaki köpeği kontrol ettiği yük beygirini meraklı bakışlarla gözlüyordu.

“Güzel bir köpekmiş bu,” dedi. “Sizin, değil mi?”

“Yolda yaralı halde buldum,” dedi Will. “Birileri bıçakla böğrünü kesip ölüme terk etmişti onu.”

~ 18 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Salcı, kirli sakallı çenesini düşünceli bir tavırla kaşıdı. “Jack

Buttle’in bunun gibi bir çoban köpeği vardı. Bir köpeği yaralayıp bu

şekilde kaderine terk edebilecek türden bir adamdır. Ters herifin

tekidir şu bizim Jack, hele ki biraz içmeye görsün.”

“Peki, bu Jack Buttle ne iş yapar?” diye sordu Will.

Salcı, omuz silkti. “Hayvan alır satar ama birçok farklı işle

uğraşır. Bazıları onun esas işinin geceleri sokaklarda dolanan

gezginlere saldırmak olduğunu söyler ama kimsenin elinde kanıt yok.

Mızrak kullanmada pek maharetlidir. Uzak durulması gereken

adamlardan biri işte.”

Köpeğin böğründeki korkunç yarayı aklına getiren Will,

bakışlarını bir kez daha yük beygirine çevirdi.

“Eğer köpeğe zarar veren kişi Buttle ise, benden uzak dursa iyi

olur,” dedi soğuk bir ifadeyle.

Salcı, bir an için çocuğu inceledi. Biçimli ve genç bir yü zü vardı

ama adamın dikkatini, özellikle gözlerindeki o sert panl- tı çekmişti.

Konu Orman Muhafızları olduğunda, fazla varsayımda bulunmamak

gerektiğini fark etti. Çelik gibi bir iradesi olmasa, bu tatlı çocuğu

Orman Muhafızı yapmazlardı. Orman Muhafızları’nın dış görünüşleri

aldatıcıydı ve bu gerçeği herkes bilirdi. Hatta bazıları kara büyü

sanatlarında yetenekli olduklarını da gizlerdi. Salcı, Orman

Muhafızları’nın buna hakları olup olmadığından emin değildi. Kem

gözlerden korunmak için kaçamak bir el işareti yaptıktan sonra,

sohbeti sona erdirmek için bir bahane bulduğuna memnun olarak

teknenin önüne doğru yürüdü.

“Haydi karşıya geçelim o zaman,” dedi. Will, havadaki

JOHN FLANAGAN

değişimi sezmişti. Çekici'ye bir göz atarak kaşlarını kaldırdı. Midilli ise bakışlarının farkında değil gibiydi.

Adamın kalın halata bir kez daha asılmasıyla birlikte, sal, yassı pruvanın altından çağıldayarak alt taraftaki ahşap bölmelere çarpan küçük dalgaların arasından adaya doğru ilerlemeye başladı. Will, salcının yaşadığı saz çatılı küçük ahşap kulübenin -muhtemelen bir güvenlik önlemi olarak- ada tarafında kaldığını fark etti. Salın pruvası, kısa süre içinde adanın çakıllı kumlarına sürtündü ve aniden durup akıntı nedeniyle hafifçe yana savruldu. Ön taraftaki ipten korkuluğu kaldıran salcı, inmesi için Will'e işaret etti. Will de Çekici'nin sırtına atladı ve katile, toynak tıkırtıları arasında dikkatle ilerledi.

“Teşekkürler,” dedi Will, Çekici kumsala indiğinde. Salcı, yeniden selam durdu.

“Hizmetinizdeyim, Orman Muhafızı,” dedi. Sonra, ağaçlara yönelerek görüş alanından çıkan zayıf, dimdik çocuğu izledi.

I6> ----- ü-

Şatoya ulaşmak için yarım saat daha yol almaları gerekmiş ti. Yol, düzgün aralıklarla yerleştirilmiş ağaçların arasından adanın merkezine doğru yokuş yukarı kıvrılıyordu. Redmont Şatosu'nun etrafını çevreleyen gür ormanların ya da Will'in hatırladığı kadarıyla Skandiya'daki kara çam ormanlarının aksine, etraf aydınlıktı.

Hafifçe sararıp kıvrılmalarına rağmen yaprakların çoğu dö-

külmemişti henüz. Her şey hesaba katıldığında, Will, güzel bir

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

verde yolculuk ediyordu aslında. Yol üstünde tavşanlar ve yabani

hindiler gibi çok sayıda av hayvanı görülüyordu. Birden gözüne bir

beyazlık çarptı. Yerinden fırlayıp hızla koşmaya başlayan bir

geyiğin arka bacaklarıydı gördüğü. Yasadışı avcılık, buralarda çok

yaygın olmalı, diye düşündü. Will, mütevazı sofralarını arada sırada

geyik ya da kuş etiyle süslemek isteyen köylüleri anlayabiliyordu.

Neyse ki yasadışı avcılık yerel yönetimin sorumluluğundaydı ve

baronun korucuları tarafından denetleniyordu. Gerçi Will'in, görev

icabı da olsa yerel profesyonellerin kimliklerini öğrenmesi

gerekiyordu. Yasadışı avcılık yapan kişilerden, etrafta olan bitene

dair önemli bilgiler alabilirdi. Ve bilgi, bir Orman Muhafızı'mn en

değerli servetiydi.

Bir süre sonra ağaçlar seyreldi ve Will yeniden güneş ışığında at

sürmeye başladı. Yukarı doğru kıvrılan yol onu, doğal bir platoya,

yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki geniş bir düzlüğe çıkarmıştı.

Düzlüğün merkezinde Seaclyff Şatosu ve hemen yanındaki köy -şato

duvarlarına yaslanmış saz damlı bir kulübeler yığını- yer alıyordu.

Şato, Redmont Şatosu'nun etkileyici büyüklüğü ya da Kral'm

yaşadığı Araluen Şatosu'nun görkemli güzelliğine alışanlar için bir

parça hayal kırıklığı yaratıyordu. Yüksekliği beş metreyi bile

bulmayan duvarlarıyla büyük bir kale gibiydi adeta. Yakından

bakıldığında, duvarların en az bir kısmının ahşaptan -dik açı yapacak şekilde yere konan ve demir desteklerle birbirine tutturulmuş kocaman ağaç kütüklerinden- yapılmış olduğu görülüyordu.

Yeterince etkili bir bariyer, diye düşündü Will. Ancak Redmont'un yekpare demirden duvarlarının insanın üstünde bıraktığı çarpıcı etkiden yoksundu. Yine de tüm

- 21 -

JOHN FLANAGAN

köşelerde ve merkezi hisarda, bir saldırı anında son çare olarak sığılabilecek, sıkıca desteklenmiş birer kule bulunuyordu. Hisarın tepesinde, Baron ErgelPin öğlen melteminde dalgalanan geyik oaşlı sancağını görebiliyordu çocuk.

“Geldik,” dedi Çekici'ye. Onun sesini duyan hayvan, yelesini iki yana savurdu.

Şatoyu görür görmez dizginlere asılmıştı Will. Yapıyı iyice inceledikten sonra, Çekici'yi mahmuzladı ve yeniden ilerlemeye başladılar. Yük beygiri, her zamanki gibi yavaş adımlarla arkalarından geliyor, şatoya uzanan çiftlik arazilerinin arasından ilerlerken, ara sıra ipini çekiştiriyordu. Havaya bir duman kokusu hâkimdi. Mısır ekinleri sıkıca sarmalanmış ve ürün toplandıktan sonra yakılmıştı. Kor alevler içten içe hâlâ yanıyordu. Bir iki hafta içinde çiftçiler külleri tarlalara sürecektir ve aynı işlem bir kez daha başlayacaktı. Duman kokusu, çıplak tarlalar ve cılız sonbahar güneşi, vVill'in hatıralarını canlandırmıştı. Çocukluk hatıraları. Hasatlara ve

hasat festivallerine dair anılar. Puslu yazlar, dumanlı sonbaharlar ve karla kaplı kışlar. Ve son altı yılda akıl hocasıyla, o aldatıcı nemrut suratıyla Halt denen Orman Muhafızı ile kurdukları yakınlığa dair hatıralar.

Tarlalarda çalışmakta olan birkaç işçi, şatoya doğru at süren pelerinli surete bir göz atmak için çalışmayı durdurmuştu. Will, yakınlardaki bir ikisine başıyla selam verdi ve adamlar da ihtiyatla, ellerini kaldırarak onu selamladılar. Basit çiftçiler Orman Muhafızları'm anlamıyordu ve bunun bir sonucu olarak da onlara tam anlamıyla güvenmiyorlardı. Elbette, savaş ya da tehlike zamanında yardım, koruma ve önderlik etmelerini istemek için Orman Muhafızları'na başvuracaklardı. Ancak

- 22 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

şimdi, görünürde bir tehlike yokken, aradaki mesafeyi koruyacaklardı.

Şato sakinleri ise daha farklıydı. Baron Ergell ve Savaş Ustası -

Will, birkaç saniye düşündükten sonra adamın adının Norris olduğunu hatırlamıştı- Orman Muhafızları Birliği'nin oynadığı rolün ve birlik üyelerinin Krallığın elli baronluğuna kattığı değerink farkında olmalıydı. Orman Muhafızlarından korkmuyorlardı ama bu, Will'in onlarla yakın bir ilişki kurmak isteyeceği anlamına gelmiyordu. Aralarındaki ilişki, bir iş ortaklığından ibaret olacaktı.

Unutma, demişti Halt ona, bizim görevimiz baronlara yardımcı

olmak ancak öncelikli sadakatimiz Kral'adır. Bizler Kral'in iradesinin doğrudan temsilcileriyiz ve bazen bu durum, yerel çıkarlarla örtüşmeyebilir. Bizler baronlarla işbirliği yapar ve onlara tavsiyelerde bulunuruz. Ancak bağımsızlığımızı da koruruz. Sakın ola ki baronuna borçlanmayasın ya da şatodaki insanlarla çok yakınlaşmayasın.

Will'in eğitimini tamamladığı Redmont gibi topraklarda, işler daha farklı yürüyordu elbette. Redmont Lordu Baron Arald, Kral'ın konseyinin bir üyesiydi. Bu durum Baron, emrindekiler ve topraklarından sorumlu Orman Muhafızı Halt arasında daha yakın bir ilişki bulunmasına imkân tanıyordu. Ancak genele bakıldığında, Orman Muhafızları, hayatlarını yalnız geçirmeye mahkûmdu.

Bunun iyi tarafları da vardı elbette. En önemlisi, Birlik üyeleri arasında süregelen yoldaşlık ilişkisiydi. Her biri Krallığın ayrı bir baronluğunda olmak üzere, aktif görevde elli Orman

- 23 -

JOHN FLANAGAN

Muhafızı bulunuyordu ve hepsi birbirlerini isimleriyle tanırdı. Will selefini* yakından tanıyordu. Bartell, yıllık çırak değerlendirme sınavlarında Will'i imtihan eden öğretmenlerden biriydi ve emeklilik kararı alarak Will'in, eğitimini tamamlamış Orman Muhafızları'nın sembolü olan gümüş meşe yaprağına kavuşmasını sağlamıştı.

Yaşlanan ve Orman Muhafızı hayatının zorluklarıyla -at sırtında zorlu yolculuklar, kaba zeminlerde uyuma ve sürekli tetikte olmak- artık baş edemeyen Bartell, gümüş meşe yaprağını altın emeklilik

yaprağıyla değiştirmişti. Arşivde Birliğin tarihçesini derlemek üzere

Araluen şatosu'ndaki Birlik karargâhında çalışacaktı artık.

Will, usulca gülümsedi. Will, ilk birkaç görüşmelerini biraz

sıkıntılı geçirmiş olsa da, sonrasında kültürlü ve son derece bilgili

bir adam olan Bartell'den hoşlanmaya başlamıştı. Bartell, genç

adamın hayatını çekilmez kılmasını umduğu sınavlar üretmekte

ustaydı. Will, Bartell'in onun için hazırladığı soruların ve çetrefilli

problemlerin değerini anlamaya başlamıştı artık. Tüm o zorluklar,

çocuğu güç Orman Muhafızı hayatına hazırlama amacını taşıyordu.

O hayat ki, Orman Muhafızlarının varlıklarını günden güne

kaplayan yalnızlığı telafi ediyordu. Tüm krallığın işleyişine ve

politik sırlarına vakıf elit bir grubun üyesi olmanın karşı konulmaz

bir çekiciliği ve beraberinde getirdiği yoğun bir tatmin hissi söz

konusuydu. Orman Muhafızı çırakları - tutarlılık, uyanıklık, el ve

göz çabukluğu gibi - fiziksel yetenekleri ama daha çok doğal

meraklılıkları nedeniyle seçilirdi. Bir Orman Muhafızı, daima daha

fazlasını sorup öğrenmenin ve etrafında olan bitenle ilgili daha çok

ipucu edinmenin yollarını arardı.

* Bir görevde ya da makamda kendinden önce bulunmuş olan kimse. (Ed. N.)

- 24 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Halt, onu çırak olarak yanına almadan önce henüz bir delikanlıyken,

o kıpır kıpır merakı ve bunun neden olduğu erken gelişmişlik,

Will'in başına hak ettiğinden de fazla dert açmıştı.

Artık küçük köye giriyordu ve onu gözleyenlerin sayısı artmıştı.

Birçoğu onunla göz teması kurmuyordu; kuranlar ise Will başıyla - kendince tatlılıkla- selam verdiğiğinde, bakışlarını onunkilerden kaçırıyorlardı. Ellerini acemi hareketlerle alınlarına götürüp çocuğu selamladılar ve geçmesi için kenara çekildiler. Buna hiç gerek yoktu aslında, zira geniş köy sokağı geçebileceği kadar genişti. Etrafında, herhangi bir köyde rastlayabileceği zanaatkârların sembollerini görebiliyordu; demirci, marangoz, ayakkabıcı.

Köyün ortasından geçen tek sokağın sonunda, daha büyük bir yapı yer alıyordu. Köydeki tek iki katlı bina buydu. Ön tarafında geniş bir verandası vardı ve kapısının üstünde de bir maşrapa sembolü asılıydı. Burası han olmalı, diye düşündü Will. Temiz ve bakımlı görünüyordu; üst kattaki yatak odalarının pencerelerindeki panjurlar yeni boyanmış, kerpiç duvarlara ise badana yapılmıştı. O sırada üst kattaki pencerelerden biri açıldı ve bir kız beliriverdi. On dokuz, yirmi yaşlarında görünüyordu. Esmer, kısa saçlıydı ve yeşil gözlerini iri iri açmıştı. Pürüzsüz cildiyle oldukça güzel bir kızdı. Dahası, köylülerin aksine Will'in bakışlarına karşılık vermiş, gözlerini onunkilerden kaçınmamıştı. Hatta çocuğa gülümseyecek kadar ileri bile gitti. Güldüğünde, yüzü nefes kesecek kadar güzelleşmişti.

İnsanların bakışlarını ondan kaçırması nedeniyle zaten huzursuz olan Will, kızın açık ettiği ilgisinden iyice rahatsız olmuştu. *Demek yeni Orman Muhafızı sensin*, diye düşündüğünü

JOHN FLANAGAN

hayal ediyordu kızın. *Bu iş için biraz fazla genç görünüyorsun, öyle değil mi?*

Pencerenin altından geçerken kızı izlemek için başını kaldırdığında, ağzının hafifçe açılmış olduğunu fark etti. Bunun üzerine ağzını kapayıp, gülümsemeden sert bir selam verdi kıza. Kızın tebessümü tüm yüzüne yayılınca, göz temasını ilk kesen Will oldu. Handa durup çabucak bir şeyler atıştırmayı planlıyordu ancak bu beklenmedik gelişme, fikrini değiştirmesine neden olmuştu. Ona verilmiş olan yazılı talimatları hatırladı. Kulübesi köyün üç yüz metre kadar gerisinde, şato yolunun üzerinde ve küçük bir ağaç korusu tarafından korunuyor olacaktı. Koruluğu görebiliyordu artık. Köy arkalarında kalırken, Çekici'yi hafifçe mahmuzlayarak hızlandırdı. Yirmi, otuz çift meraklı göz tarafından izlenmekte olduğunu hissedebiliyordu. Hanın üst katındaki o yeşil gözlerin de izleyenlerin içinde olup olmadığını merak etti ancak bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Üzerinde çatı yerine yanyana dizilmiş geniş ve yassı nehir taşları bulunan kütükten yapılmış kulübe, tipik bir Orman Muhafızı eviydi.

Evin önünde küçük bir veranda, arkasında ise ahırla atların eyerlenebileceği avlu yer alıyordu. Ağaçların hemen dibine kurulmuş olan kulübenin bacasından çıkan kıvrımlı dumanlar, Will'i şaşkına çevirmişti.

Gün boyunca at sürdüğü için her yanı tutulmuş bir halde
Çekici'nin sırtından yere atladı. Çekici'yi bağlamaya gerek yoktu
ama yük beygirinin dizginlerini veranda kazıklarından birine geçirip
düğüm attı. Köpeğin uykuda olduğunu görünce, hayvanı birkaç
dakika daha rahatsız etmemeye karar verdi.

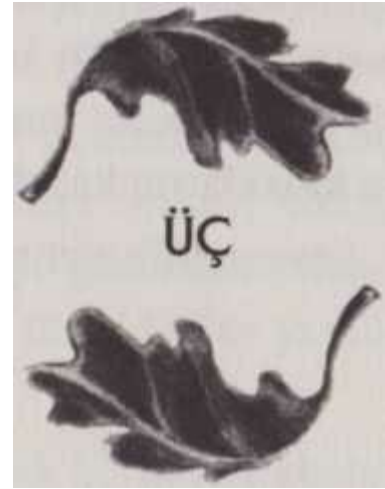
- 26 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Buranın evi olacağına dair bir şüphesi varsa bile, kapının üst
pervazına oyulmuş meşe yaprağı sembolünü gördüğünde kaybolup
gitmişti. Bir an durdu ve burnunu usulca ona sürtmekte olan
Çekici'nin kulaklarını kaşıdı.

“Eh, oğlum,” dedi, “eve geldik sanırım.”

- 27 ~

W ill, kapıyı iterek kulübeye girdi. Son birkaç senedir
çatısı altında yaşadığı yuvasının neredeyse tıpatıp bir
benzeriydi burası. Adımını attığı giriş kısmı, kulübenin ya -
rısını kaplıyordu ve oturma ile yemek odası olarak kullanı-
lıyordu. Solunda, pencerenin karşısında duran çam ağacın-

dan bir masa ve dört sade sandalye, diğer tarafta, şöminede neşeyle çıtırdayan ateşin etrafında ise rahat görünömlü iki ahşap koltuk ve iki kişilik bir kanepeler yer alıyordu. Ateşini kimin yakıtığını merak ederek etrafına bakındı ancak ortalıkta kimsecikler yoktu.

Mutfak, yemek odasının bitişindeki küçük bir odacıktan ibaretti. Yeni temizlenip cilalandıkları belli olan bakır tencere ve tavalar, minik odun ocağının yanındaki duvarda asılıydı. Pencerenin altındaki küçük bir vazoya taze kır çiçekleri -mevsimin son çiçekleri olmalı, diye düşündü Will- yerleştirilmişti. Bu huzurlu ortam Will'e yeniden Halt'u hatırlatmış ve boğazına bir yumru oturmasına neden olmuştu. Nemrut bakışlı Orman Muhafızı, kulübesinde daima çiçek bulundururdu.

~ 28 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will, yatak odalarını incelemek için ilerledi; oturma odasına bir kapıyla bağı olan, basit mobilyalı iki küçük oda vardı. Tam da beklediği gibiydiler, bu odalarda da kimse yoktu. Minik kulübedeki her yere bakmıştı; ateşini yakıp çiçekleri vazoya yerleştiren kişinin arka taraftaki ahırda saklanıyor olma ihtimali hariç tabii, ama buna hiç ihtimal vermiyordu.

Kulübenin yakın zamanda temizlenmiş olduğunu fark etti. Bartell ayrılalı bir ay ya da daha uzun bir süre olmuştu ama WilPin şöminenin üzerinde gezdirdiği parmağında tozun zerresi yoktu.

Ayrıca ızgaranın önünü kaplayan taş yığını da yakınlarda süpürülmüş gibiydi. Ortalıkta ne bir kül parçası ne de ateş artıkları vardı.

“Yardımsever bir komşumuz var anlaşılın,” dedi kendi kendine.

Sonra, dışarıda sabırla bekleyen hayvanları hatırlayınca, yeniden kapıya yöneldi. Güneşin konumuna bir göz atınca karanlığın çökmesine bir saatten fazla zaman olduğunu fark etti. Şatoya geldiğini bildirmeden önce, eşyalarını yerleştirecek kadar vakti vardı.

Dışarı çıktığında yük beygirinin sırtındaki köpek uyanmış, ilgiyle etrafını izliyordu. Bu iyiye işaret, diye aklından geçirdi Will.

Yaşama inatla tutunan köpeğin güçlü iradesi, bu bitkin anlarında hayvana çok faydalı olacaktı. Yük beygirinin sırtından hafifçe

kaldırdığı

köpeği

kulübeye

taşıdı.

Hayvancağz,

ateşin

yakınlarındaki taşlara uzanıp, sıcaklığın tadını çıkardı. Yük

beygirinin yanına dönen Will, eyer çantasından çıkardığı eski bir

midilli battaniyesiyle köpek için daha yumuşak bir yer hazırlamak

üzere yeniden içeri girdi. Battaniyeyi yerleştirdi ve acı içinde ayağa

kalkarak o tarafa doğru birkaç adım topallayan hayvan,

memnuniyetle yeni yatağına uzanıverdi. Will,

JOHN FLANAGAN

mutfak tezgâhının içine inşa edilmiş olan tulumbadan -burada bahçedeki kuyudan su çekmeye gerek yok demek ki, diye düşündü- bir kâse su doldurup hayvanın yanına bıraktı. Köpek, onunla ilgilenildiğinin farkında olduğunu belli edercesine tüylü kuyruğunu bir iki kez hafifçe zemine vurdu.

Yaptığı işten memnun kalan Will, atların yanına döndü ve Çekici'nin eyer kuşağını gevşetti. Şatoya gidip kendisini resmen tanıtmak zorunda olduğu için eyeri tamamen çıkarmanın bir anlamı yoktu. Sonra yanında getirdiği, özel eşyalarından oluşan küçük çıkını çözmeye başladı.

Onu da halledince yük beygirini eyerinden kurtardı ve ahıra götürdüğü hayvanı kaşağılayıp ahırdaki bölmelerden birine soktu. Yemliğin taze samanla, su kovanının da ağzına dek dolu olduğu gözünden kaçmamıştı. Suyu şöyle bir gözden geçirdi, yüzeyinde çer çöp birikmemişti. Kovanın içinde yeşil tortular da yoktu. Diğer bölmedeki kovayı kaldırıp dışarı çıkararak Çekici'ye su içirdi.

Midilli, minnettarlığını belli edercesine yelesini savurdu.

Eşyalarını kulübeye yerleştirmeye başlayan Will, şiltesini ikisi de küçücük olan odalardan nispeten daha geniş olanındaki yatağın üstüne serdi ve yedek kıyafetlerini perdeli dolaba asmaya başladı.

İçinde kitaplarının bulunduğu muşamba ruloyu daha sonra

yerleştirmek üzere oturma odasındaki büfenin üstüne bıraktı.

Yayıyla ok kılıfını, şimdilik girişin yanındaki çivilere asmıştı.

Kendilerine has çifte kınları içindeki saks bıçağı ile fırlatma bıçağını

hâlâ üzerinde taşıyordu. Bir Orman Muhafızı, bıçaklarını yalnızca

uyumak üzereyken

- 30 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

çıkardı ve çıkardığında bile elinin altında bulunmalarına özen

gösterirdi.

Etrafına şöyle bir bakındı. Aslında yanında çok az şey getirmişti

ama eşyalarını yerleştirince kulübe en azından biraz -bir sahibi

varmışçasına-

karakter

kazanmıştı.

Düşünceleri,

dışarıdaki

Çekici'den gelen bir uyarı kişnemesiyle kesildi. Aynı anda, ateşin

başındaki köpek de başını kaldırıp acılı bir ifadeyle kapıya doğru

bakmaya başlamıştı. Will, yumuşak sözlerle hayvanı yatıştırdı.

Çekici'nin uyarısı bir tehlike işareti değildi, binlerinin yaklaşmakta

olduğunu bildiriyordu yalnızca. Bir iki saniye sonra verandada hafif

ayak sesleri duyuldu ve açık kapının eşiğinde bir kadın belirdi. İçeri

ginneden önce duraksayan kadın, kapının çerçevesini tıklattı.

“Girin,” dedi Will. Nasıl karşılanacağından emin değilmiş gibi

tereddütle gülümseyen kadın, içeri adımını attı. Will, aydınlık kapıdan uzaklaşıp içeri giren kadının hatlarını daha iyi seçebiliyordu artık. Kırk yaşlanındaydı. Şatoda yaşayan zengin kadınlar tarafından tercih edilen süs püsten yoksun, basit yün bir elbise giymiş, üs tüne de temiz, beyaz bir önlük geçirmişti. Kısacası köyde yaşayan kadınlardan biri olduğu anlaşılıyordu. Uzun boyluydu ve yuvarlak hatlı, anaç vücudu oldukça iriydi. Kısa kesilmiş koyu renkli saçlarında yer yer beyaz teller göze çarpıyor, mükemmel cildine sıcak ve içten bir gülümseme eşlik ediyordu. Bir yerden tanıdık geliyor, diye düşündü Will, ama nereden olduğunu çıkaramadı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Kadın, üstünkörü bir reverans yaptı. “Adım Edwina, beyim. Size bunu getirdim.”

“Bu” dediği, üstü örtülü küçük bir tencereydi ve kapağını

- 31 -

JOHN FLANAGAN

kaldırdığında odayı etli, sebzeli güveçten yükselen nefis kokular doldurdu. Will’in ağzı, farkında olmadan sulanmıştı. Yine de Halt’un uyarılarım hatırlayarak yüzündeki sert ve ilgisiz ifadeyi korumaya çalıştı.

“Anlıyorum,” dedi aldırmazlıkla. Tencereyi masaya yerleştiren

Edwina, önlüğünün içinden çıkardığı zarfı uzattı.

“Bu güveci daha sonra akşam yemeği olarak yersiniz, beyim,”

dedi. “Sanırım önce Baron Ergell’i görmemiz gerekiyor, öyle değil

mi?”

“Olabilir,” diye yanıt verdi Will, planlarını kadınla tartışmak isteyip istemediğini bilemeden. Uzanıp kadının hâlâ elinde tutmakta olduğu zarfı aldı. 26’ya denk gelen karakterlerin -Bartell’in Birlik’teki sıra numarası buydu, hatırlıyordu-eşlik ettiği meşe yaprağı şekilli mühür onu şaşırtmıştı.

“Orman Muhafızı Bartell, bunu yerine geçecek olan kişiye bırakmıştı,” dedi kadın, mektubu açmasını işaret ederek. “O buradayken kulübeyi temizler ve yemeğini pişirirdim.”

Mektubu açan Will’in jetonu, birden düşürmüştü. Mektubu yazdığı sırada Bartell’in halefinin* kim olacağına dair hiçbir fikri yoktu, o nedenle yalnızca “Orman Muhafızı” diye başlık atmıştı.

Kısaca mesajın üstünden geçti.

Edwina Temple, son sekiz yıldır benim için çalışan, tamamıyla güvenilir ve ağzı sıkı bir kadındır. Yerime geçecek olan kişiye kendisini şiddetle tavsiye ederim. Ketum ve ağırbaşlı bir kadındır, ayrıca mükemmel bir aşçı ve gündelikçidir. Edwina ile kocası Clive, Seaclyff köyündeki hanı işletmektedir. Görevi devraldığında Edwina ’nın hizmetlerine

* Bir görevi başkasından devralan kişi. (Ed. N.)

~ 32 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

devam etmesine izin vererek hem bana hem de kendine bir iyilik yapmış olacaksın.

Will, başını mektuptan kaldırarak kadına gülümsedi. Yemek ve temizlik hizmeti almayı memnuniyetle kabul ederdi tabii. Birden duraksadı. Kadına ödeme yapması gerekecekti ve ücretin ne kadar olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Pekâlâ, Edwina,” diye söze başladı, “Bartell sizden övgüyle söz ediyor.”

Kadın yeniden reverans yaptı. “İyi anlaşırdık, beyim. Orman Muhafızı Bartell, gerçek bir beyefendiydi. Kendisine sekiz yıl boyunca hizmet ettim.”

“Evet... şey...”

Çocuğun genç yaşını göz önüne alarak bunun ilk ataması olduğunu tahmin eden kadın, dikkatle ekledi: “Para işleriyle sizin ilgilenmenize gerek yok, beyim. Ödemeler şatodan yapılıyor.”

Will, kaşlarını çattı. Şatonun onun masraflarını ödemesine izin vermeli miydi, emin olamadı. Orman Muhafızı Birliği’nden maaş alıyordu zaten. Onun yaşadığı tereddüdü fark eden Edwina, hızla devam etti.

“Sorun değil, beyim. Orman Muhafızı Bartell, bana görev başındaki Orman Muhafızı’nın konaklama ve yeme içme masraflarının şatoya ait olduğunu söylemişti. Benim hizmetlerim de o kapsama giriyor.”

Doğru söylüyor, diye düşündü Will. Baronluk şatoları, Orman Muhafızı hizmetlerini gider olarak gösterir ve her yıl Kral-

JOHN FLANAGAN

lik tarafından yapılan değerlendirmelerde bu masraf vergiden düşüldü. Nihayet kararını veren Will, kadına gülümsedi.

“O halde, hizmetlerinizden faydalanmak beni memnun edecektir, Edwina,” dedi. “Önceden kulübeyi temizleyip ateşini yakan da siz olmalısınız?”

Kadın başını salladı. “Sizi geçtiğimiz hafta bekliyorduk, beyim,” dedi. Ortalığı toplamak için kulübeye her gün uğradım. Ateş de yılın bu vakti nemlenen eşyaları kurutmak için birebirdir.” Will, memnuniyetle başını salladı. “Eh, çok teşekkür ederim. Bu arada, adım Will.”

“Seacliff’e hoş geldiniz, Orman Muhafızı Will,” dedi kadın çocuğa gülümseyerek. “Kızım Delia kasabaya girdiğini görmüş. Çok sert bakışlarımız olduğunu söyledi. Tam bir Orman Muhafızı gibiymişsiniz.”

Will, bağlantıyı o saniyede kurdu. Kadının ona neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Edwina’nın gözleri de kızıninkiler gibi yemyeşildi; tıpkı o sıcak, tatlı tebessümü gibi. “Sanırım ben de onu gördüm,” dedi.

İşe devam edeceği kesinleşmiş olan Edwina, Will’in birkaç parça eşyasını ilgiyle gözden geçiriyordu. Büfeye dayalı duran mandolayı fark etmişti.

“Lavta çalılıyorsunuz demek?” diye sordu. Will, başını iki yana

salladı.

“Lavtanın on teli vardır,” diye açıklama yaptı. “Bu bir man- dola -ikişerli akort edilmiş sekiz telli bir tür büyük mandolin.” Lavtayla mandola arasındaki farkı açıklamaya çalıştığında, genellikle karşılaştığı boş bakışları görünce, anlatmaktan vazgeçti. “Biraz çalıyorum, evet,” diye tamamladı cümlesini kısaca.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Hâlâ uykuda olan köpek, inlemek için tam da o anı bulmuştu.

Hayvanın varlığının farkına varan Edwina, yakından bakmak üzere şömineye doğru ilerledi. “Gördüğüm kadarıyla bir de köpeğiniz var.”

“Yaralanmıştı,” dedi Will. “Yolda buldum onu.”

Edwina eğilerek nazik elini köpeğin başına koydu. Bunun üzerine hayvan, gözlerini açıp kadını izlemeye başladı. Kuyruğunu hafifçe sallıyordu.

“Sınırları koruyan çoban köpekleri oldukça akıllıdırlar,” dedi kadın. Will başıyla onayladı.

“Bazıları onların köpeklerin en zekileri olduğunu söyler,” dedi. O an aklına gelen şeyi ekledi. “Salcı, bana onun Buttle adında bir adama ait olabileceğini söyledi. Kendisini tanır mısınız?”

Kadının yüzü, ismi duyar duymaz kararmıştı. “Tanırım,” dedi.

“Buralarda yaşayan hemen herkes tanır ve hiç tanımamış olmayı diler. John Buttle, etrafınızda bulunmasını istemeyeceğiniz türden, kötü bir adamdır. Bu onun köpeğiye, hayvancağızı geri vermek için

hiç acele etmezdim.”

Kadına gülümseyen Will, “Ben de etmiyorum zaten,” dedi “ama şu adamla tanışmam gerektiğini düşünmeye başladım.”

Kendine engel olamayan Edwina, “Ondan uzak dursanız iyi olur, beyim,” diye atıldı. Ve hemen arkasından, dehşet içinde eliyle ağzını kapadı. Çocuğun, annelik içgüdülerini uyandıran genç görüntüsüydü ona bunları söyleten. Ancak bir Orman Muhafızı ile konuştuğunu son anda fark etmişti ve Orman Muhafızları kimden uzak duracakları konusunda gündelikçilerden tavsiye alacak türden insanlar değildi. Kadının akimden geçenleri anlayan Will, gülümsedi.

~ 35 ~

JOHN FLANAGAN

“Dikkatli olurum,” dedi kadına “ama birilerinin bu adamla ciddi bir konuşma yapmasının zamanı çoktan gelmiş... Şimdi,” dedi Buttle konusunu kapatarak. “Öncelikle görüşmem gereken başkaları var, en başta da Baron Ergell geliyor.”

Edwina’yi uğurladı ve yokluğunda rahat edeceğinden emin olmak için, köpeğe bir göz attı. Yayıyla ok kılıfını çivilerden çekip alarak, kapıyı arkasından usulca kapadı. Sırtına binmeden önce Çekici’nin eyer kayışını sıkarken Edwina da onu izliyordu. Diğer köylülere göre Orman Muhafızları’nın etrafında bulunmaya daha alışkın olan kadın, bu çocuğu sevmiştir. Hemen ardından çocuk, grili yeşilli pelerinini omuzlarına sarıp kukuletayı kafasına geçirdiğinde, neşeli,

cana yakın bir genç adamdan görünmez, katı bir şekle dönüşüverdi.

Atının sırtında giderken çocuğun sol elinde kolaylıkla tuttuğu kocaman uzun yayı ile ok kılıfindan taşan tüylü ok uçlarını fark etti kadın. Bir Orman Muhafızı, beraberinde iki düzine hayat taşır, denirdi o eski atasözünde. Edwina'nın aklından, Will etraftayken John Buttle'ın adımlarını dikkatli atması gerektiği geçti.

~ 36 ~

aron Ergell'in teşrifatçısı, Will'i yarı reverans yarı gösteriş kokan bir hareketle Baron'un çalışma odasına buyur etmişti.

“Yeni Orman Muhafızı, lordum,” diye duyurdu, çocuğu Baron'un gönlü olsun diye şahsen oraya getirmişçesine. “Will Treaty’.”

Ergell, odaya hâkim olan heybetli masasının ardında ayağa kalktı. Çok ince yapılı ve uzun boylu bir adamdı. Karşısın da solgun bir yüz, uzun saçlar ve siyah kıyafetler gören Will, bir an için şaşkınlıkla Krallığı tehdit eden kötü kalpli Lord Morgarath'ın başka

bir bedende dirildiğini sandı. Hemen ardından baronun saçlarının, Morgarath'ınkiler gibi ölüm beyazı değil, daha gri bir tonda olduğunu fark etti. Ayrıca baronun boyu uzun olsa da Morgarath'ınkine yaklaşılamazdı bile. Bir an sonra Will, elini uzatmış bekleyen Baron'a ters ters bakmakta olduğunu fark etti. Kendine gelerek hızla öne doğru hamle yaptı.

* İng. Arabulucu. (Ç.N.)

~ 37 ~

JOHN FLANAGAN

“Tünaydın, lordum,” dedi. Bunun üzerine Ergell, çocuğun elini hevesle sıktı. Altmışlı yaşlarında olmasına karşın, canlı bir adamdı. Will, ona resmi atama emrinin yazılı olduğu parşömeni uzattı. Usule göre, asma köprüdeki muhafızların Will'in şatoya girmesine izin vermeden önce, belgeyi alıp incelemesi için Ergell'e getirmesi gerekiyordu. Ancak görev başındaki çavuş, çocuğun Orman Muhafızı pelerinine ve uzun yayma bir bakış attıktan sonra içeri girmesini işaret etmişti. İhmalkârlık, diye düşündü Will. Kesinlikle ihmalkârlık.

“Seacliff'e hoş geldiniz, Orman Muhafızı Treaty,” dedi Baron.

“Böylesine şöhretli bir Orman Muhafızı'mn hizmetimize verilmesi, bizim için bir ayrıcalıktır.”

Will, kaşlarını çattı. Orman Muhafızları bağlı buldukları Baronlara hizmet etmezlerdi ve Ergell'in de bunu biliyor olması gerekirdi. Belki de, diye aklından geçirdi, Baron'un kestirmeden

otoritesini kanıtlama denemesidir bu.

“Bizler Kral’a hizmet ederiz, lordum,” diye yanıt verdi, buz gibi bir sesle. Ergell’in yüzünü hafifçe yalayıp geçen gölge, ona şüphelerinde haklı olduğunu söylüyordu. Karşısında bu kadar genç bir Orman Muhafızı bulan Ergell, Halt’un deyimiyle, şansını denemişti.

“Elbette, elbette,” diye çabucak yanıt verdi Baron ve çalışma masasının yanında, ayakta duran iriyarı adamı işaret etti.

“Orman Muhafızı Treaty, sizi Seacliff’in Savaş Ustası ile tanıştırayım; Rooklu Sör Norris.”

Norris, kırklı yaşlarında olmalıydı; Savaş Ustaları genellikle kırklarında olurdu. Daha genç olanlar, baronluğun şövalye ve askerlerine savaşta liderlik etmelerini sağlayacak deneyim

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

den yoksundular. İleriki yaşlarda ise bunun için gerekli olan fiziksel dayanıklılık kaybedilmiş oluyordu.

“Sör Norris,” diye selam verdi Will, kısaca. Şövalyenin elini sert bir şekilde sıkmasına hiç şaşırılmamıştı. Hayatlarının büyük bir kısmını kılıç ya da balta tutarak geçiren Savaş Ustalarının elleri ve kolları, genellikle güçlü olurdu. El sıkışırken Savaş Ustası’nin onu incelediğini ve çelimsiz vücudunu gözden geçirdiğini fark etti.

Will’in dikkatini çeken bir şey daha vardı; şövalyenin yüzünde, gördükleri karşısında bir memnuniyet ifadesi belirmişti. Bilgi küpü, tecrübeli Bartell ile çekiştiği yılların ardından, büyük olasılıkla bu

yeni atanmış, genç Orman Muhafızı'yla daha rahat geçineceklerini sanmıştı Savaş Ustası. Will, bunun üzerine hayal kırıklığına uğradı. Halt ve Birlik Komutanı Crowley onu, bazı baronlukların Orman Muhafızları'nı karşılarına almayı tercih ettikleri konusunda uyarmıştı.

Birçoğu bunu "onlar ve biz" meselesi olarak görmektedir, demişti Crowley, Will'i atama hakkında bilgilendirirken. Sonuçta, görevimizin bir parçası da onları takip etmek, savaş hazırlıklarını ve yetenekleriyle eğitim seviyelerini değerlendirmek. Bazı baronlar ve savaş ustaları bundan hoşlanmazlar. İşleri kendi başlarına yürüttüklerine inanmak isterler ve onları kontrol eden Orman Muhafızları'na aldırılmazlar.

Redmont Şatosu'nda böyle bir şey yaşanmadığını biliyordu Will. Ancak Halt ile Arald çok iyi arkadaşları ve karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkileri vardı. Norris ile Ergell'in yolculuğuna dair sordukları sorulara cevaben havadan sudan konuşmalara dalarak bu düşünceleri aklından çıkardı.

~ 39 -

JOHN FLANAGAN

Ergell, onu şatoda akşam yemeğine davet ediyordu. Özür dilerken nazikçe gülümsemeyi ihmal etmedi Will. "Belki hafta içinde gelebilirim, lordum. Şatonuzun düzenini bozmam yakışık almaz. Ne de olsa, bugün geleceğimi bilmenize imkân yoktu ve akşam için hazırlıklarınızın tamamlandığına eminim."

“Tabii, tabii. Siz yerleştikten sonra, hafta içinde yeriz,” diye onayladı Baron. Her ne kadar çocuğu nazik bir şekilde tuzağa düşürmeye çalışsa da Will, adamdan hoşlanmıştı. Sıcak ve tatlı bir tebessüm takınmıştı Baron. “Size daha sonra mutfaktan bir şeyler göndertmemizi ister misiniz?”

“Buna gerek yok, lordum. Bayan Edwina bana ağızınıza layık bir güveç hazırlamış. Kokusuna bakılırsa, çok güzel bir akşam beni bekliyor.”

Ergell, çocuğa gülümseyerek, “Çok iyi bir aşçı olduğu kesin,” dedi. “Burada, şatoda çalışması için aklını çelmeye çalıştım ama korkarım başarılı olamadım.”

Norris, çalışma masasını çevreleyen uzun sıralardan birine oturdu. “Yani Bartell’in kulübesine taşındınız, öyle mi?”

Will, başıyla onayladı. “Evet, Savaş Ustası. Yeterince konforlu görünüyor.”

Ergell, küçük bir kahkaha patlatarak, “Edwina’nın yemeklerini de sayarsan öyle tabii,” diye onayladı. Ancak Norris, başını iki yana sallıyordu.

“Buraya, şatoya taşınmanız çok daha iyi olur,” dedi. “Baron size kendi dairenizi verecektir. Burada, ormanın içindeki köhne bir kulübeye göre çok daha rahat edersiniz. Ayrıca size ihtiyaç duyduğumuzda da elimizin altında olursunuz.”

Masum sorunun ardındaki hileyi kavrayan Will, gülümsedi.

Şatoya taşınması, kontrolün usulca el değıştirmesi yönünde atılmış ilk adım olacaktı. Hemen gerçekleşecek diye bir kural yoktu ama özgürlüğünden vazgeçmesinin, sonradan hiç de hoşlanmayacağı bir olaylar dizisinin ilki olma ihtimali mevcuttu. Ayrıca, *ihtiyaç duyduklarında* ellerinin altında olması ifadesinde, şato yönetiminin ondan istediğı her şeyi yerine getirmesi iması gizliydi. Ergell'in onu yakından incelediğini, yanıtını beklediğini görebiliyordu Will.

“Kulübe benim için yeterli. Öneriniz için teşekkürler, Savaş Ustası,” dedi. “Orman Muhafızlarının konutlarını şatonun dışında tutmaları gelenektir.”

“Ah, evet, gelenekler,” dedi Norris, küçümseyici bir ifadeyle.

“Bazen şu ‘geleneksel’ şeylere haddinden fazla önem veri- yormuşuz gibi geliyor.”

Norris'in sözlerini takip eden tuhaf sessizlik, Ergell'in attığı yeni bir kahkahayla bölündü. “Haydi ama Norris, Orman Muhafızları'mın geleneklerine ne kadar önem verdiklerini hepimiz biliyoruz. Ama şunu da aklından çıkarma,” diye ekledi, Will'e dönerek. “Fikrini değıştirmen halinde teklifimiz daima geçerli. Senin şu kulübe kışın ortasında soğuk ve rüzgârlı olursa, burada seni bekleyen bir dairen olduğunu bil.”

Hızla attığı bakış aracılığıyla Savaş Ustası'na bu konuyu daha fazla uzatmaması gerektiğini söylemişti bile. Omuz silken Norris, boyun eğdi. Will, onu etkilemeye çalıştıkları için onları

suçlamıyordu aslında. Ses çıkarmadan gece gündüz etraflarında dolanıp yaptıklarını izleyen, yeterlilikleri ve faaliyetleri hakkında Kral'a raporlar gönderen birinin ne kadar

~ 41 -

JOHN FLANAGAN

sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyordu. Özellikle de o kişi onun gibi tecrübesizse. En azından kalplerini kırmadan tekliflerini reddetmeyi başarmıştı galiba.

“Pekâlâ, öyleyse, Orman Muhafızı Treaty...” diye söze başladı Ergell ve Will elini kaldırdı.

“Lütfen lordum,” dedi, “bana yalnızca Will dersiniz memnun olurum.”

Nazik bir jestti bu. Bu sözleriyle, ona hitap ederken Baron'un unvanım kullanmaya devam edeceğini de belirtmiş oluyordu Will.

Ergell, Will'in o dakikaya kadar görmediği kadar sıcak bir ifadeyle gülümsedi. Çocuğun yaptığı jesti fark etmişti adam.

“Öyle olsun o zaman. Aslında ben de iki gün sonra resmi bir hoş geldin yemeği ayarlayalım mı diyecektim, ne dersiniz? Hem aşçıbaşına uygun bir şeyler hazırlaması için yeterli zamanı da vermiş oluruz.”

“Ve hepimiz, yeterli zaman verilmediği takdirde aşçıbaş- şıların hayatı bizlere nasıl zindan ettiklerini biliyoruz,” dedi pişmanlıkla gülümseyen Norris. Will de karşılık olarak gülümsedi. Dünyadaki bütün aşçıbaşlılar birbirine benziyor sanırım, diye düşündü. Odadaki

gergin hava, oldukça yumuşamıştı.

“Eğer başka bir şey yoksa lordum, ben izninizi isteyeceğim,”

dedi Will. Ergell başıyla onay verdi ve Norris yeniden ayağa kalktı.

“Elbette, Will,” dedi Baron. “Kulübede bir ihtiyacın olursa,

Gordon’u haberdar edersin.” Gordon, Will’i çalışma odasına alan

teşrifatçıydı.

Duraksayan Will, usulca sordu: “Atama emrim elinizde,

~ 42 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

efendim.” Masanın üstündeki parşömen tomarını işaret etti. Ergell,

başını birkaç defa salladı.

“Evet, evet. Onu birazdan etraflıca inceleyeceğime emin

olabilirsin.” Gülümsedi. “Ama senin bir dolandırıcı olmadığına

eminim.” Karşılık olarak Will de gülümsedi. Kurallara göre,

Ergell’in Will belgeyi ona sunduğu anda mührü kırması ve emri

okuması gerekirdi. Seaclyff Baronluğu’nda bu konular pek

umursanmıyor galiba, diye geçirdi aklından. Ya da o detaylar

konusunda aşırı titizlik gösteriyordu.

“Pekâlâ lordum,” diyerek Norris’e dönen Will, “Savaş Ustası,”

dedi ve şövalyeyle bir kez daha el sıkıştı.

“Aramıza katılmanız memnuniyet verici, Orman Muhafızı,” dedi

Norris.

“Will,” diye hatırlattı Will, gülümseyerek. Savaş Ustası başını

salladı.

“Aramıza katılmanız memnuniyet verici, Will,” diye düzeltti sözlerini. Baron’u başıyla hafifçe selamlayan Will, arkasını döndü ve odadan çıktı.

Sfi» ----- İS~

Kulübeye döndüğünde, köpeği bıraktığı yerde buldu. Çoktan uyanmış olan hayvan, Will içeri girerken kuyruğunu iki üç kez zemine vurdu. Will, masanın üstündeki, içi et suyuna çorbayla dolu kâseyi fark etti. Kâsenin altına, üzerinde kaba bir köpek resmi bulunan küçük bir parşömen parçası sıkıştırılmıştı. Edwina’nın işi olmalı, diye düşündü. Hâlâ sıcak olan çorbayı köpeğin önüne, yere bıraktı. Dikkatle ayağa kalkan hayvan,

. 43

—

JOHN FLANAGAN

topallayarak kâseye vardı ve dilini şapırdatarak mamasını yemeye başladı. Will, kulaklarını okşadığı hayvanın böğründeki yaraya bir göz attı. Dikişler yerli yerindeydi.

“Edwina bu kâğıdı bıraktığı için şanslısın, kızım,” dedi. “Yoksa yanlışlıkla akşam yemeğini yiyebilirdim.”

Köpek, lezzetli çorbayı içmeye devam ediyordu. Oda, gerçekten de iştah açıcı bir kokuyla dolmuştu. O anda Will’in boş midesi guruldadı. Ocağın üstüne koyduğu güvecin ısınmasını beklerken, Edwina’nın bırakmış olduğu küçük ekmek somu nundan bir dilim kesip iştahla çiğnemeye başladı.

Sonraki günler su gibi akıp giderken, Will de yeni ortamına alışıyordu.

Ergell'in şatonun yemek salonunda onun için verdiği hoş geldin yemeği, oldukça keyifli geçmişti. Resmi bir davet olduğundan, yemeğe Silahtar, Ahırcıbaşı, Başkâtip ile şatoya bağlı tüm şövalyeler ile hanımları da katılmıştı. Will, bir sürü isim ve yüz nedeniyle kendisini ilk defa çıktığı bir tiyatro sahnesindeymiş gibi hissetmişti

ama

takip

eden

haftalarda

tanıştığı

herkesi

hatırlayacağını ve her birinin kişisel özelliklerini bir tarafa not edeceğini biliyordu. Şato ahalisine gelince, yeni Orman Muhafızı ile tanışmaya can atıyorlardı. Will, şöhretinin onun bir adım önünden gittiğinin farkındaydı.

Orman Muhafızları Birliği'nin en şöhretli ve saygıdeğer

üyelerinden biri olan Halt'un eski çırağı Will, ünlü olmanın keyfini daima çıkarırdı. Aynı zamanda, beş yıl kadar önce krallığa saldıran Yağmur ve Gece Dağlan'nın Lordu, kötü kalpli Morgarath'ın gizli planlarını açığa çıkarıp onu engelleyen kişi de oydu. Sonrasında da Skandiyalı deniz kurtlarına tutsak düşen Prensess Cassandra'nın muhafızı olarak hizmet

~ 45 ~

JOHN FLANAGAN

vermişti. O fasıl, Doğu Stepleri'nin vahşi süvarileri Temuçi- lere karşı verilen büyük bir savaşla sonuçlanmış ve nihayet Araluen ile Skandiya arasında bir barış anlaşması imzalanmıştı. Anlaşma, geçerliliğini bugüne dek korumuştur.

Aslında, bugünlerde kullandığı -Will Treaty- ismini, Hal-lasholm Anlaşması 'nin imzalanmasındaki payına borçluydu.

Redmont Şatosu'nda bir yetim olarak büyüyen Will'e çocukken bir soyadı verilmemişti çünkü.

Dolayısıyla insanların genç görüntüsü karşısında şaşırma ları ve hatta bazı durumlarda, çocuğu başka bir Orman Muhafızı ile -yaşça daha büyük ve boylu poslu olması gereken birisiyle- karıştırdıklarını sanmaları, son derece doğaldı. Halt'un yanında geçirdiği yıllar boyunca Will, düzensiz saçları saks bıçağıyla kesilmiş gibi duran, kır sakallı, kısa boylu adamı görenlerin yüzlerinde beliren o inanmazlık ifadesine sık sık tanık olmuştu. İnsanlar, kahramanlarının

hayallerinde canlandırdıkları vücut ölçülerine sahip olmasını bekliyordu. Çoğu Orman Muhafızı'nın ufak tefek, kaslı, çevik ve atik olması, genel inanişaya ters düşüyordu.

Yeni komşularıyla tanışan Will de benzer şekilde şaşkınlık, hatta hayal kırıklığı dolu ifadelerle karşılaşmıştı - özellikle de şatonun hanımları arasında. Seaclyff, tahmin ettiği üzere sessiz sakin bir yerdi ve şöhretli bir kişinin -Kral Duncan'm, kızını koruduğu için bizzat teşekkürlerini sunduğu bir kişinin- şatoya gelecek olması, baronlukta büyük bir beklenti yaratmıştı. Gerçekler onların beklentilerine uymuyorsa ben ne yapayım, diye geçirmişti Will aklından.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Kendi adına, Seaclyff'de kalmaya devam ettikçe, hayal kırıklığı da artıyordu. Seaclyff, Krallığın hoş bir bölgesinde kurulmuş, sevimli bir baronluktu. Ancak barış dolu ve güvende geçen yıllar, şato garnizonunu dikkatsiz ve ihmalkâr hale getirmişti. Bu tür bir ihmalin faturası, yalnızca Baron ve Savaş Ustası'na kesilebilirdi. Bu durum Will'i tuhaf bir konuma sokuyordu, zira iki adamdan da hoşlanıyor ve ikisine de saygı duyuyordu. Ancak Ergell'in şövalyeleriyle askerlerinin savaşa hazırlık ve eğitim açısından gereken seviyenin çok altında oldukları da yadsınamaz bir gerçektir. Günler boyu, bu konuyu yanlış anlaşılmadan Baron'un dikkatine sunmanın yollarını aradı. İşlerin biraz fazla rahat yürütüldüğüne dair imalarda bulundu. Ancak Ergell ile Norris, Will'in sözlerine gülüp

geçiyor, Will'in sözlerini Seaciff'deki rahat ve keyifli yaşam tarzına yönelik iltifatlar olarak algılıyorlardı.

Krallığa bağlı olan tüm baronların, Kral'ın baronluktaki barışını korumak amacıyla belli miktarda atlı şövalye ve asker beslemesi gerekiyordu. Savaş esnasında tüm şatolar askerlerini Kral'ın ordusuna,

Kral

Duncan

ile savaş konseyinin yönetimine

gönderirlerdi. Redmont gibi büyük bir baronluğun beslemesi

gereken süvari ve piyade sayısı, birkaç yüzü buluyordu. Küçük

baronluklardan biri olan Seaciff'den ise, yarım düzine şövalye,

Savaş Okulu'nda on savaşçı çırağı ve yirmi beş kişilik bir asker

gücüne sahip olması bekleniyordu. Üyeleri köylü ve çiftçilerden

seçilen on beş kişilik düzensiz okçu birliği de ihtiyaç halinde bir

araya geliyordu.

Birkaç haftadır Seaciff'de bulunan Will, henüz şövalye ve

askerlerin katıldığı resmi bir eğitime şahit olmamıştı. Gelişi

- 47 -

JOHN FLANAGAN

güzel de olsa atış talimi yapılıyordu, ama gerçek bir eğitim ve idman

-savaşçıların formda kalmaları için gerekli olan türden- söz konusu

bile değildi. Üstüne üstlük, Sör Norris ile iki kıdemli şövalyenin

gözetimindeki Savaş Okulu çırakları baştan savma bir eğitim alıyor

ve Will'in tecrübesiz gözleri bile çocukların beceri seviyelerinin diğer Savaş Okullarında eğitim gören çırakların gerisinde olduğunu görebiliyordu.

Seacliff'in üstün başarı gösterdiği tek alan, mutfaktı. Aşçıbaşı Rollo, gerçekten de usta bir aşçıydı ve yetenekleri, uzun süredir Krallığın gözdesi olan Redmontlu Chubb Usta ile boy ölçüşecek seviyedeydi. Belki de sorunun nedenlerinde n biri budur, diye düşündü Will. Seacliff'de hayat fazlasıyla yerleşik, fazlasıyla olaysızdı.

Genele bakıldığında, gereğinden fazla konforlu olduğu söylenebilirdi.

Bununla birlikte, çocuk anakaraya birkaç kez seyahat etmiş ve şatodan at sırtında bir günlük mesafede bulunan diğer köy ve mezraları ziyaret etmişti. Ziyaretlerin çoğunda bir Orman Muhafızı olarak sahip olduğu otorite sembollerini -gri yeşil benekli pelerini, uzun yayı ve kendine has çifte bıçak kınını- kaldırmış ve gezgin bir rençber kılığına girmişti. Köylülerin dillerinin gizemli bir Orman Muhafızı Birliği üyesindense isimsiz bir gezginin yanında daha rahat çözüldüğünü fark etmişti. Will, Seacliff Baronluğu'nda her şeyin çok da yolunda gitmediğini sezmişti. Şatodaki hayat yeterince konforluydu belki ancak etraftaki mezra ve çiftliklerde durum pek öyle değildi.

Ortalıkta yalnız gezginleri soyan eşkıya ve haydutlara dair söylentiler dolaşıyordu. Yabancıların yollarının kesildiği ve

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

bazen ortadan kaybolup kendilerinden bir daha haber alınamamıştı -
dığından söz ediliyordu. Bu hikâyeler, aslında yalnızca söylentiden
ibaretti. Will, tekdüze bir yaşam süren taşra halkının, sıra dışı
gözüküp her konuyu abartmaya meraklı olduğunun farkındaydı. En
azından içlerinde gerçeklik payı bulunduğunu anlayacak kadar çok
çalışmıştı kulağına bu söylentiler. Birçok hikâyede Buttle adının
geçtiğine kulak misafiri olmuştu. Hikâyeyi anlatan kişiler,
çoğunlukla korkarcasma tereddütlü bir ifade takınıyordu.
Olumlu gelişmeler de yok değildi. Her geçen gün gücünü
toplayan köpeğin böğründeki yara, neredeyse tamamen iyi leşmişti.
Artık rahatça hareket edebildiğinde, Will, onun henüz büyüme
aşamasındaki, küçük bir köpek olduğunu fark etmişti. Ancak
sınırları koruyan çoban köpekleri, sadakatleri ve zekâları sayesinde
son derece haklı bir şöhret edinmişlerdi. Köpek, Will ile Çekici'nin
daimi bir yoldaşı olup çıkmıştı; gün boyunca midillinin peşinden
amaçsızca koşturabiliyordu.
Siyah-beyaz yabancının varlığı, ilk başta Çekici'yi yalnızca
eğlendiriyormuş gibi görünse de haftalar ilerledikçe, hayvanın
arkadaşlığından ve Will bölgeyi incelerken geceleyin kurdukları
kamplarda takındığı ihtiyatlı tavırlarından çok hoşlanmaya
başlamıştı. Çekici, Will adına gözcülük yapmaya alışkındı; tüm
Orman
Muhafızı atları bu yönde eğitilirdi. Köpek de

Çekici'ninkinden bile hassas olan koku alma hissiyle kendiliğinden benzer bir role soyunmuştu. Genç efendilerine olan sadakatleri sayesinde aralarında bir bağ kurulan iki hayvan, birbirlerinin yeteneklerini kavrayarak hızla arkadaş olmuşlardı.

Dananın kuyruğu, Will'in Seacliff'e varışından üç hafta sonra koptu; en azından Baron'un yetersiz eğitim gören kuv

- 49 -

JOHN FLANAGAN

vetleri açısından. Bir öğleden sonra Will, uzun yayına yaslanmış, kılıç idmanı yapan Savaş Okulu çıraklarını izliyordu. Pelerini ile kukuletasına sarınmış bir halde idman sahasındaki küçük ağaçlığın gölgelerine sığınmıştı. Kılını bile kıpırdatmadığı için görünmesi olanaksızdı. Hareketsiz durması gerektiğinin bilincine çoktan varmış olan köpek, burnunu patilerine yaslamış, yan taraftaki uzun otların içinde yatıyordu. Yalnızca arada sırada kulakları seğiriyor ya da Will'in ona bir işaret verip vermediğini kontrol etmek için gözlerini yana çevirmekle yetiniyordu.

Çıraklarla kılıç ustasını izleyen Will'in kaşları çatılmıştı.

Çocukların hamleleri -teknik olarak- doğrudu. Ancak onu endişelendiren, ortamdaki isteksizlik ve dövüşçülerin işlerine yeterince sarılmamalarıydı. İdman, yalnızca bir idmandan ibaretti, daha fazlası değildi. Çıraklar daha ötesini, aldıkları eğitimin temsil ettiği değerleri göremiyorlardı. Artık Araluen'deki Kral'ın maiyetinde bir şövalye olan eski dostu Horace, çıraklığı sırasında

tüm bu hamleleri sayısız kez talim etmişti. Fakat Horace eğitime tutkuyla katılır ve öğrendiği hamleleri düşünmeden ya da işin içine iradesini katmadan pürüzsüz bir şekilde sıralardı. Çünkü bunun savaş sırasında hayatla ölüm arasındaki farkı oluşturacağını bilirdi.

Horace'ın içgüdüsel, kusursuz hassasiyetinin, Hallasholm Savaşı esnasında Will'in hayatını en az bir kez kurtarmışlığı vardı.

İdman grubunu izleyen Will, çırakların hiçbirinde benzer içgüdüleri ve ısrarcılığı göremiyordu. Daha da kötüsü, eğitmenlerin - tam teçhizatlı şövalyelerin- durumu da farklı değildi. Kaşlarını çattı.

Seacliff'de işlerin nasıl yürüdüğüne dair ilk raporunu, bir hafta içinde Orman Muhafızı karargâhına gön

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

dermesi gerekiyordu. Raporun olumsuzluklarla dolu olacağını şimdiden görebiliyordu.

Sesleri duyduğunda, haberci henüz görüş alanına girmemiş ti.

Birkaç saniye sonra, şatonun aşağısındaki ağaçların içinden koşarak

çıkan ve dikkat çekmek için ellerini sallayarak bağırıp çağıran iri

kıyım adamı fark etti. Söylediklerini seçemiyordu ama adamın

sesinden ve vücut dilinden tehlikeli bir durum olduğu anlaşılıyordu.

Bunu köpek de sezmişti. Hafifçe hırladı ve birden alarma geçerek

yarı yarıya ayaklandı.

“Sessiz ol,” diyerek hayvanı uyardı Will. Bunun üzerine köpek,

itaatkârlıkla sustu. Diğerlerinin de bağırarak onlara doğru koşan

adamı görmesi üzerine idman sahasındaki kılıç sesleri birden

kesilivermişti.

Will, adamın söylediklerini duyabiliyordu artık.

“Deniz kurtları! Deniz kurtları!”

Geçmişte asırlar boyunca Araluenlilerin kanının donmasına neden olan kelimelerdi bunlar. Deniz kurtları, kuzeydeki buzla kaplı çam ormanlarıyla dolu ülkelerinden gemileriyle yola çıkıp Araluen, (İalya ve yarım düzine ülkenin daha huzur dolu, şirin kıyı şehirlerini yağmalayan Skandiyalı baskıncılara verilen isimdi. Kocaman, boynuzlu miğferleri ve devasa savaş baltalarıyla korkunç yıkımlara neden olan Skandiyalılar ile kurt gemileri, köylülerin kâbusuydu. Araluenli köylüler hariç. Dört yıl önce seçilen Skandiya Yüce Kontu Erak Starfollower’in* Araluen ile imzaladığı anlaşmada, Skandiyalıların Araluen Krallığı’na düzenli saldırılan, katı ifadelerle yasaklanmıştı. Ancak anlaşma, kısıtlama

* İng. Yıldızkovalayan. (Ed.N.)

- 51 ~

JOHN FLANAGAN

konmadığı halde bireysel baskınların da sonunu getirmişti. Erak

baskınları

tamamen

yasaklayamamıştı

ama

bu

durumu

onaylamadığı, ülkesini Temuçi istilasından kurtaran küçük Araluenli grubuna namus borcu bulunduğu herkesçe biliniyordu. Ve Irak'ın bir şeyi onaylamaması, çoğunlukla o şeyin gerçekleşmeyeceğinin garantisi olurdu.

Tökezleyerek çığlıklar atan adam, nefes nefese idman sahasına girdi. Kıyafetine bakılırsa bir çiftçi olmalıydı.

“Skandiyalılar,” dedi nefes nefese, “Deniz... kurtları... Bit- teroot Deresi'ndeler... Skandiyalılar...”

Göğsü ve omuzları harcadığı enerji nedeniyle körük gibi inip kalkan adam, bitkin bir şekilde çitlere yığıldı. Sahayı koşar adım geçen Sör Norris, adamın karşısına çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Skandiyalıları mı gördün? Demek buradalar, ha?”

Sesinde endişeli bir inanmazlık tonu gizliydi. Will, emrindeki adamların tüm eğitim eksikliğine rağmen, Norris'in bir profesyonel olduğunu biliyordu. Seaclyff'in keyfini çıkardığı yıllar boyunca dikkatsizleşip gevşemişti belki ama şimdi, gerçek bir tehlikeyle yüz yüze geldiğinde, başının dertte olduğunu kavrayacak kadar tecrübe sahibiydi. Askerleri ise gerçek bir tehdide karşı koyacak durumda değildi.

Koşarak geldiği yönü işaret eden çiftçi, söylediklerini doğrulamak istercesine başını sallıyordu.

“Skandiyalılar,” diye tekrarladı. “Onları Bitterroot Deresi'nin denize döküldüğü yerde gördüm. Yüzlercesini!” Bunun üzerine

etrafına toplanmış olan ıarak ve Şövalyelerden endişeli bir mırıldı yükseldi.

- 52 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Kesin!” diye bağırdı Norris. O sırada onlara görünmeden yaklaşan Will, doğrudan çiftçiye hitap etti.

“Kaç tane kurt gemisi var, görebildin mi?”

Orman Muhafızı'nın varlığını fark eden çiftçinin yüzü, sıkıntıyla gölgelendi.

“Bir tane,” dedi. “Kocamandı, pruvasında da kocaman bir kurt kafası vardı! Açık seçik gördüm.”

Etrafindakilerden bir kez daha korku dolu mırıldılar yükseldi.

Norris öfkeyle başını çevirince, anında sustular. Will, Savaş Ustası ile göz göze geldi.

“Tek gemi,” dedi. “En fazla kırk adam demektir.”

Norris başıyla onayladı. “Güvertede nöbetçi bırakmaları halinde otuz.”

Rahatlamalarını sağlayacak bir gelişme değildi bu. Seacliff

Adası'na

salınan

otuz

başlıbozuk

Skandiyalı,

neredeysse

durdurulamaz bir güç demektir. Norris'ın emrindeki savunma gücünü oluşturan eğitimsiz, yetersiz askerlerle paslanmış şövalyeler, vahşi korsanlara direnç gösteremezdi ve Norris de bunun farkındaydı. Bu durumun sorumlusunun bizzat kendisi olduğunu fark eden Savaş Ustası, tembelliğine lanet etti. Harekete geçme sorumluluğu omuzlarına binmişti. Öte yandan emrindeki adamların hayatları da onun sorumluluğundaydı. Onları savaşa hazır, öfkeli Skandiyalıların karşısına çıkarmak, ölüm fermanlarını imzalamakla eşdeğerdi.

Will, şövalyenin içine düştüğü mesleki ve ahlaki açmazı hissedebiliyordu.

“Yine de sayıca sizden çok üstünler,” dedi. Eli silah tutan toplam yirmi beş askerleri vardı. Ancak bu kadar kısa süre

~ 53 -

JOHN FLANAGAN

de, Norris yirmi tanesini bile toplayabilse şanslı sayılırlardı. En iyi ihtimalle üç ya da dört şövalyesini de hazır edebilirdi. Çıraqlara gelince, Skandiyalı balta ustalarından oluşan bir gücün karşısına deminden beri izlemekte olduğu dağınık grupla çıkmanın düşüncesi bile Will'in tüylerini diken diken ediyordu.

Norris, duraksadı. Tüm soylular gibi imtiyazlı bir hayatı vardı.

Ancak onunkisi, böyle anlarda karşılığı verilen türden bir imtiyazdı.

Şimdi, tam da ona en çok ihtiyaç duyulan anda hazır değildi, eline bakan insanları koruma yetisi yoktu.

“Adamlarını ölüme götürmene gerek yok,” dedi Will usulca,

yalnızca Savaş Ustası'nın duyacağı şekilde. Norris'in eli,

kemerindeki kılıcın kabzasına gidip geliyordu.

“Bir şeyler yapmalıyız...” dedi belli belirsiz.

Will, hafifçe araya girerek, “Yapacağız da,” dedi adama.

“Köylüleri taşınabilir eşyalarıyla birlikte şatoya sokun. Hayvanları

dışarıya, tarlalara salıverin. İyice dağıtın ki Skandi- yalılar

peşlerinden koşmak zorunda kalsın. Adamlarını silahlandır ve

hazırla. Ve Rollo Usta'ya hızlı bir ziyafet masası hazırlat.”

Norris, doğru duyup duymadığından emin olamamıştı. “Zi yafet

mi?” diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

Will, başıyla onayladı. “Evet, ziyafet. Çok özel bir şey olmasına

gerek yok. Masaya birkaç parça yiyecek koysun, yeter. Bu sırada

ben de gidip şu Skandiyalılarla konuşacağım.”

Savaş Ustası'nın Will'in sakın bakışlarını diktiği gözleri fal taşı

gibi açıldı.

“Konuşacak mısın?” diye tekrar etti, sesi elinde olmadan

~ 54 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

yüksek çıkmıştı. “Konuşarak bize saldırmalarımı nasıl engellemeyi

düşünüyorsun?”

Will, omuz silkerek, “Güzellikle rica ederim diye düşünmüştüm,”

dedi. “Sonra da onları akşam yemeğine davet edeceğim.”

- 55 -

itteroot Deresi, adanın doğu kıyısından okyanusa dökülü-
B yordu. Suyun kıyısına doğru bel vermiş çok sayıda ağaç
tarafından gizlenen -kurt gemisi büyüklüğündeki bir nesne
için bile- korunaklı bir noktada yer alıyordu. Kıyıya dek derin-
liğini kaybetmeyen su, baskıncıların karaya çıkışları için ideal
bir nokta oluşturmuştu. Çekici'yi ormanın içindeki dolambaçlı
patikadan dereye doğru sürmekte olan Will'in kulağına, arka-
sından gelen toynak sesleri çalındı.

Atını bir topuk darbesiyle durdurup arkasına döndüğünde, savaş
atına binmiş dörtnala onu takip eden Sör Norris'i gördü. Tepeden
tırnağa zırhlara bürünmüş ve silahlanmış Savaş Ustası'nın boz
renkli kocaman savaş atı, çelik naili toynakları tıkırdadıkça bir toz
bulutu çıkararak ilerliyordu. Yolun yan tarafında Çekici'ye ayak
uydurarak sessizce ilerleyen köpek, efendisi durunca karınüstü
uzanmış ve başını merakla yana eğerek yaklaşmakta olan atla
binicisini izlemeye koyulmuştu.

Norris, Will'in yanına gelince dizginlere asıldı. Savaş atı

Çekici'den en az dört karış daha uzundu ve binicisiyle birlik-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

te tepelerinde bir kule gibi yükseliyordu. Will, başıyla adama selam verdi.

“Sör Norris,” dedi. “Sizi buralara hangi rüzgâr attı böyle?”

Norris duraksadı. Will, onun ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Birkaç saniyelik kararsızlığın ardından Norris konuşmaya başladı.

“Bunu tek başına yapmana izin veremem, Orman Muhafızı,” dedi,

sesinden kendini suçladığı belliydi. “Hazırlıksız olmamız benim

suçum. İpin ucunu bıraktığımın farkındayım. Beni kurtarmak için

başını derde sokmanı istemem. Seninle geleceğim.”

Will, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Bu sözleri söylemek

cesaret isterdi; ona Skandiyalıların yanına kadar eşlik etme kararı da

öyle. Savaş Ustası'na bir kez daha saygı duyduğunu hissetti. Belki de

buradan paçayı kurtarırsak işler yoluna girebilir, diye düşündü.

Baskıncı bir kurt gemisinin topraklarına yanaşması, Seaclyff

Baronluğu'nun hazırlıksız olduğunu açık etmişti. Skandiyalılar,

Will'in şu ana dek dile getirdiği tüm eleştirilerden daha etkili

olmuştu.

“Teklifiniz için teşekkür ederim,” dedi şövalyeye, “ama bunu tek

başıma halletmem daha doğru olur.”

Savaş Ustası'nın yüzüne kan hücum ettiğini fark edince adamın

öfkesini dindirmek için hızla elini kaldırdı. “Cesaretiniz ya da

yeteneklerinizden şüphe ediyorum değilim,” diye ekledi. “Tam tersine.

Ancak bu işi tek başıma halletme şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

“Hepsiyle tek başına dövüşmeyi planlamıyorsun herhalde?” diye sordu Norris.

~ 57 ~

JOHN FLANAGAN

Dudaklarına minik bir tebessüm yayılan Will, başını iki yana salladı. “Becerebilirim onlarla savaşa girmemeyi planlıyorum,” dedi. “Ancak şu kocaman atınızın üzerinde zırhlar içinde karşılarına çıkarsanız, bu şansı kaçırayım. Bir düşünün.” Norris itirazını dillendirmeden devam etti. “Skandiya- lılar, sizi gördükleri anda hiç düşünmeden üzerimize çullana- caktır, savaşa hazırlandığınız her halinizden belli oluyor.” Norris alt dudağını ısırıldı. Will’in söyledikleri kulağına mantıklı gelmişti. Genç Orman Muhafızı, sözlerine devam etti.

“Öte yandan, tek başıma karşılarına çıkarsam, konuşmaya razı olabilirler. Orman Muhafızlarının insanlar üzerinde huzursuz edici bir etkisi vardır. Neyin peşinde olduğumuzu asla bilemezler,” diye ekledi iyice sırtarak. Norris, bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Yine de çocuğu elinde yalnızca bir yay ile otuz kişinin üstüne gönderme konusunda kararsızdı. Onun bu tereddüdünü gören Will, zamanının azaldığını fark ederek daha kesin bir sesle devam etti.

“Hem işlerin yolunda gitmemesi durumunda, Çekici’nin sırtına

atlayıp kaçabilir ve dönüş yolunda birkaç tanesini avlayabilirim de.

Lütfen Sör Norris, bu şekilde hareket etmemiz en doğrusu.”

Skandiyalıların gözükmelerini beklercesine patikaya bir göz attı;

kumsaldan yukarı çıkan başka bir yol olmadığı için o taraftan

geleceklerini biliyordu. Norris, birden kararını verdi. Hafif, çevik

atının üstündeki Orman Muhafızı, gerektiğinde ormana saklanabilir

ya da Skandiyalıları geride bırakıp şatoya çekilebilirdi. Deniz

kurtları nadiren yay ya da farklı menzilli silahlar kullanırdı.

“Pekâlâ,” dedi bineğini çevirerek. Will, atını mahmuzla-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

yıp geldiği yoldan beceriksizce geri dönen şövalyeyi teşekkür

edercesine selamladı.

Toynak sesleri hafiflerken, Will de etrafındaki araziye de-

ğerlendiriyordu. Patika, bulunduğu noktada her yöne doğru elli

metre kadar genişliyordu; geriye dikilmiş ağaçlar, düz zeminde bir

açıklık oluşturmuştu. Skandiyalıların karşısına çıkmak için uygun bir

alandı. Gerek duyması halinde savaşçıları geride tutabilir ve taktik

manevralarını uygulayabilirdi.

Atını yaklaşık on iki adım geriletip, patikanın ortasında durdu.

Yüzükoyun otlara uzanmış olan köpek, koşarak yanına geldi ve

kendini bir kez daha yere bıraktı. Will, başını kaldırıp güneşe bir

göz attı. Hafifçe arkadan vuran güneş, Skandiyalıların görüşünü

engelleyecekti. Bu işime yarayacak, diye düşündü. Pelerininin kaim

kukuletasını başına geçirdi ve uzun yayını kolayca eline alabileceği

şekilde eyer topuzuna yerleştirdi. Fazla tehditkâr bir görüntü

çizmiyordu ama Skandiyalılarla karşılaşmaya hazırды.

Çekici'nin kulaklarının seğirmesinin ardından bir saniye

geçmeden, köpekten bir uyarı hırıltısı geldi. Will, dönemeçteki

ağaçların altında gölgelerin hareketlendiğini görebiliyordu.

“Tamam,” dedi yoldaşlarına. “Sakin olun.” Eyeri gevşetip

arkasına iyice yaslanarak Skandiyalıları beklemeye başladı.

Kurt Dumantı'nın kaptanı olan Gundar Hardstriker*, öğlen

güneşinin altında ağaçların gölgesinden çıktı. Arkasında, yirmi yedi

Skandiyalı savaşçı, çift sıra halinde uygun adım yürüyordu. Ormanın

loşluğuna alışmış gözleri güneşten hafifçe kamaşan Gundar,

önlerindeki yolda tek başına dikilmekte olan şekli görünce

şaşkınlıkla durdu.

* İng. Taşçatlattan. (Ç.N.)

~ 59 ~

JOHN FLANAGAN

Gördüğü kişi, bir şövalye ya da savaşçı değildi. Küçük, tüylü bir

atın üstüne oturmuş, ince yapılı bir çocuktı. Uyluk hizasındaki uzun

yayı neredeyse gelişigüzel denecek bir biçimde tutuyordu ama

görünürde başka bir silahı yoktu. Ne bir balta ne bir kılıç ne gürz ne

de bir sopa. Arkasında duraklayan adamları, yürüyüşü neyin

geciktirdiğini görebilmek için patikanın iki tarafına yığılmaya

başlamışlardı.

“Bir Orman Muhafızı,” dedi *Kurt Dumantı'nın* pruva kürekçisi Ulf

Oakbender*. Gundar, adamının haklı olduğuna karar verdi. Yoldaki atlının neredeyse tam arkasından parlayan güneş nedeniyle, Orman Muhafızı'nın benekli pelerinini görememişti. Şimdi, gözleri ışığa alışınca, kendi başlarına parıldayıp hareketleniyonmuş gibi görünen tuhaf, düzensiz şekilleri seçebiliyordu.

“Tünaydın,” dedi berrak bir ses. “Sizin için ne yapabiliriz acaba?”

Gundar'ın duraksamasına neden olan şey, konuşmacının gencecik sesi kadar geleneksel Skandiya selamlaşma ifadesini kullanmış olmasıydı. Arkasından, en az onun kadar şaşırılmış olan adamlarının mırıltılarını duydu. Karşılarına çıkanların ya direnç göstennelerini ya da kaçmalarını bekliyorlardı, kibarlıkla soru sormalarını değil.

Bir şekilde önceliği kaybettiğini fark eden Gundar, öfkeyle seslendi. “Kenara çekil! Kenara çekil, kaç git ya da dövüş. Umurumuzda değil. Senin seçimin.”

Gundar'ın ileri atılmasıyla at sırtındaki şekil de hafifçe doğruldu.

“Daha fazla ilerleme.” İçine otoriter bir ton karışan sesi,

* İng. Meşebükücü. (Ç.N.)

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

tereddütsüz çıkıyordu artık. Arkasından, Ulf'un usulca konuş tuğunu duydu Gundar.

“Dikkatli ol, Gundar. Bu Orman Muhafızları şeytanın ta kendisi gibi nişan alıp ok atabilirler.”

Ulf'un uyarısını duymuşçasına devam etti Orman Muhafızı.

“İlerlemeye devam etmeniz halinde iki adım daha atamadan

ölürsünüz. Hem hadi önce biraz konuşalım, ne dersiniz?”

Adamlarının ona diktikleri bakışların farkında olan Gundar, mağrur bir ifadeyle homurdanarak süvariye doğru ilerlemeye başladı. Bir an için ön tarafında belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Olayı sonradan hatırladığında, o ana dair hiçbir şey hatırlamadığını fark edecekti. Pelerinin üstündeki parıltılı ve alacalı garip şekiller gözlerini kamaştırmış ve Orman Muhafızı yıldırım hızıyla hareket etmişti. *Fıss-tonk!* diye yırtıcı bir ses duyulmuş ve hemen arkasından, ayaklarının arasında yere saplanmış, titrek bir ok peydahlanmıştı. Gundar, hızla geri çekildi.

“Seni iki gözünün ortasından da vurabilirdim,” dedi süvari.

Gundar bunun doğru olduğunu biliyordu. Omzuna yatırdığı savaş baltasını indirdi ve keskin kısmı yere degecek şekilde kabzasına yaslandı.

“Ne istiyorsun?” diye sorunca, pelerinli şekil omuz silkti.

“Yalnızca dostlar arasında sıcak bir sohbet. Hallasholm

Anlaşması'nın yürürlükten kalktığını bilmiyordum.”

“Anlaşma bireysel baskınları yasaklamıyor,” diye yanıt verdi

Gundar. Pelerinli suretin başını salladığını görür gibi olmuştu ama

başını gizleyen kukuleta nedeniyle yabancının hareketleri

anlaşılmıyordu.

“Açık açık yasaklamıyor,” dedi Will. “Ancak Erak Starfollo-
wer’in, baskınları kesinlikle onaylamadığı söyleniyor. Özellikle de
dostları ve onlara ait mülkler söz konusu olduğunda.”

Gundar, alaycı bir ifadeyle sırıttı. “Dostlar mı? Yüce Kont
dostlarımı Araluenlilerin arasında aramaz!” dedi. Ancak keli meler
ağzından çıkarken, içinde bir şüphe tohumu yeşermeye başlamıştı
bile. Bir sessizlik oldu. Orman Muhafızı sorusuna doğrudan bir
yanıt vermemiş, gökyüzü ile alçak sonbahar gü neşine bir göz
atmayı tercih etmişti.

“Baskın sezonu bitmek üzere,” dedi Will sonunda. “Galya ve
İberya kıyılarını yağmaladığınızı varsayıyorum?” Tahmin etmesi
çok da zor değildi. Güney Araluen kıyılarından hiçbir baskın haberi
gelmemişti. Şimdi, önündeki grubu izlerken, adamların neden
burada karaya çıktıklarını anladığını sanıyordu Will.

“Yılın bu zamanı Beyaz Fırtına’yı geçmek zordur,” dedi,
sıcakkanlı, sakin ses tonunu koruyarak. “Sonbahar rüzgârları
yakında başlar. Kışkı Skorghiyl’de geçireceksiniz herhalde?”
Skandiyalıların uğradığı şaşkınlığı görebiliyordu. Liderleri
susmaları için dik bakışlarını adamlarına çevirdi.

“Skorghiyl mi? Sen Skorghiyl’i ne bilirsin ki?”

“Herhangi bir yerleşim merkezinden kilometrelerce uzaklıktaki
bir kara parçası olduğunu biliyorum. Buz gibi, nemli ve en ufak
konfordan, bir ot parçasından bile yoksun bir yer,” dedi Will, “ama
yine de fırtınalı havada Beyaz Fırtına’yı geçmekten iyidir.”

Sözlerinin etkisini göstermesi için durdu ve aldırılmaz

- 62 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

bir sesle ekledi: “Ya da en azından, ben *Kurt Rüzgârı* nın güvertesindeyken öyleydi.”

Bunları söyledikten sonra, işte ben etki diye *buna* derim, diye aklından geçirdi Will. *Kurt Rüzgârı*, Irak’ın Skandiyalı- lar tarafından Yüce Kont seçilmeden önceki gemisiydi. Lâkin bu gerçek, çok az Araluenli tarafından bilinirdi; Skandiya gemilerinin isimleri, gemilerin üstlerine yazılmazdı. Savaşçılar .aralarında kısık sesle mırıldanmaya başlamışlardı. Will’in, Irak’ın gemisinin adını bilmesi için Irak’ı tanıyor olması gerektiğini fark eden liderin kararsızlığını, duruşundan okuyabiliyordu çocuk.

Gundar da o an aynen bunu düşünüyordu. Ancak aradaki bariz bağlantıyı henüz kuramamıştı. Liderini kolundan yaka layan Ulf’un aksine.

“Bu o!” dedi Ulf aceleyle. “Doğulu süvarileri yenmemize yardım eden çocuk!”

Gundar, at sırtındaki sureti dikkatle inceledi. Beş yıl önce Skandiyalılarla sırt sırta dövüşen çirak Orman Muhafızı’ndan söz edildiğini duymuştu ama çocuğu hiç görmemişti. Gundar,

Temuçilere karşı verilen kısa, kanlı savaş sırasında ülkenin iç bölgelerindeydi. Ancak Ulf, savaşın son aşamasında kalkan duvarında yerini alan savaşçılardan biriydi. Will kukuletasını geri atıp

da zapt edilmez saçları açığa çıkınca, çocuğu tanımişti.

“Bu o, Gundar!” dedi kaptanına ve sert bir tebessümle ekledi.

“İyi ki durmuşsun. Savaş sırasında göz açıp kapayıncaya dek beş

Temuçi süvarisini devirdiğine şahit olmuştum.”

Ulf, işin bununla kalmadığını da biliyordu. Eğer karşılarındaki

bu çocuk sandığı gibi o efsanevi çirak ise, Yüce Kont’un

- 63 -

JOHN FLANAGAN

da yakın bir dostu demektir. Çocuğun topraklarına saldırmak, bir kurt gemisi kaptanı için pek de doğru bir hamle sayılmazdı. Erak, dostlarına olan sadakati ve onları rahatsız edenlerin başına musallat olan öfkesiyle ünlüydü.

Pek zeki bir adam olmayan Gundar, aynı sonuca yardımcı sından ancak birkaç saniye sonra varabilmişti. Ne yapacağını bilemeyip duraksadı. Adamlarıyla birlikte Seaclyff’e saldırma kararı almalarının nedeni, acil ihtiyaçlarıydı. Uzun, amansız kış aylarını Skorghijl’de geçirebilmeleri için erzaka ihtiyaçları vardı. Çorak ada kurt gemilerine güvenli bir liman sağlıyordu belki ama dağıtılan yemek kısıtlıydı ve *Kurt Dumanı*’nın, çıktıkları sefer boyunca erzak depolayabildiği söylenemezdi. Bu halde Skorghijl’e yelken açmaları durumunda, muhtemelen öleceklerdi. En iyi olasılıkla açlıktan ölmenin eşiğine geleceklerdi. O nedenle Gundar ile adamlarının bir yerleri yağmalaması gerekiyordu. Kışı geçirebilmek için ete, una ve tahıla ihtiyaçları vardı. Ve bulabilirsek şaraba, diye

düşündü Gundar, kurumuş dudaklarını yalayarak. Dostu ya da değil,
diye zihninden geçirdi. Yüce Kont, tayfalarının iyiliğini düşündüğü
için onu suçlayamazdı.

“Uzaklaş, Orman Muhafızı!” diye seslendi bir karara vararak.

“Silahımı Skandiya’nın bir dostuna doğrultmak istemem, o nedenle
sana bu son şansını veriyorum.”

Konuşurken kocaman baltasını da kaldırmıştı. Ancak genç
adamın yüzüne oturan tebessüm, hafifçe telaşlanmasına neden oldu.

“Ne kadar nazıksınız böyle,” dedi Will tatlılıkla. “Peki,
‘uzaklaşmam’ halinde, ne yapmayı planlıyorsunuz?”

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Gundar, şatoyu ve ağaçların hemen arkasında olduğunu bil diği
köyü işaret etti.

“Yapmaya geldiğimiz şeyi,” diye ilan etti. “İstediğimizi alıp
gideceğiz.”

“Yalnızca on adamla fazla bir şey elde edemezsiniz,” dedi Will
mantıklı bir ses tonuyla. Gundar, öfkeyle homurdandı.

“On mu? Arkamda yirmi yedi adamım var benim be!”

Adamlarından onay dolu bir uğultu yükseldi ama Gundar’ın da fark
ettiği üzere, homurdananların arasında Ulf yoktu.

Orman Muhafızı yeniden söz aldığı anda, bu kez o tatlı, man - lıklı
ses tonundan eser yoktu. Soğuk ve sert bir sesle konuştu.

“Şatoya daha yolunuz var,” dedi Will. “Ok kılıfımda yirmi üç,
eyer çantamda da bir düzine okum bulunuyor. Önünüzde tamamı ok

menzilindeki şu ağaçların içinden olmak üzere- daha birkaç kilometrelik yolunuz var. Kötü bir nişancı da olsam adamlarının yarıdan fazlasını öldürebilirim. O zaman garnizonla yüz yüze geldiğinizde yalnızca on adamın kalmış olur.”

Gundar’ın gözleri, farkında olmadan ağaçlara çevrilmişti. (Orman Muhafızı’nın haklı olduğunu anlamıştı. Çocuk, ormanda izini kaybettirip şatoya giden yolda üstlerine düzenli bir şekilde ok yağdırabilirdi.

“Peşime takılmanız halinde işimi daha da kolaylaştırmış olursunuz,” diye ekledi Will. Gundar, bıyık altından öfkeyle küfretti. Çocuğun at sırtında oluşuna bir de ağaçların arasında)>.örünmeden dolanabilme yeteneği eklendiğinde, küçük Skan- iliya kuvvetini darmadağın edinceye kadar takipten kaçabilir miş gibi duruyordu. Kurt gemisi kaptanı, içinde kabaran öf

- 65 -

JOHN FLANAGAN

keyi hissetti. Seçeneği kalmamış, bu adada tuzağa düşmüştü. Öte yanda köye baskın yapmazlarsa, adamlarıyla açlıktan öleceklerdi. Ancak baskını yapmaları halinde, çoğunun hayatını kaybedeceği belli olmuştu. Adamı dikkatle izleyen Will, doğru anı, savaşının içinde kaynayan öfkenin hüsrana dolu bir saldırı emrine dönüşmesinden hemen öncesini bekledi.

“Ya da,” dedi, “belki de bir anlaşma yapabiliriz.”

~ 66 -

YEDİ

64/^ eliyorlar!”

^ Gözcünün ığlığı, Seaclyff Şatosu'nun en yüksek ku-

lesinde ınlamıştı. Baron Ergell, ışıktan kamaşan gözlerini kı sarak
adamın işaret ettiği tarafa çevirdi.

Ağaçların içinde beliren bir grup Skandiya savaşcısı, şato yu
evreleyen açık alana çıkmıştı. Liderlerinin yanında bir de süvari
vardı. Grubun önünde de siyah-beyaz bir köpek ilerliyordu.

“Onlarla konuştu mu demiştin?” diye sordu Ergell. Liderinin
yanında, siperlerin üstünde bekleyen Norris başıyla onayladı. Will'i
patikada yalnız bıraktıktan sonra uzaklaşmamış, ihtiyaç duyması
halinde yardımına koşmak için Skandiyalılarla konuşmasını
dinlemişti.

“Evet. Yolun ortasına gelip onlarla konuştu. Onları uyarmak için
bir ok attığını gördüm; daha doğrusu, göremedim,” diye ekledi,
kendi kendini düzelterek. “ok... ani oldu. şu Orman Muhafızları,
anlaşılmaz insanlar.”

“Ve bir ziyafetten mi söz etti diyordun?”

JOHN FLANAGAN

Norris, bu kez omuz silkti. Kafası karışsa da talimatı Rollo'ya çoktan iletmişti. "Ziyafet, lordum. Gerçi çocuğun aklından geçenleri ben de bilmiyorum ya, neyse."

Norris konuşurken Ergell de şatoya yaklaşan Skandiya askerlerini sayıyordu. Neredeyse otuz kişiydiler. Savaşa tutuşa - mayacakları kadar büyük bir güçtü bu. Köyün yağmalanacağı ve yakılıp yıkılacağı gerçeğiyle yüzleşmeleri gerekiyordu. Köylüler şato duvarlarının ardında güvende olacaklardı ve hayvanlar da Will'in emrettiği üzere dağıtılmıştı. Ancak insanları, evlerini ve eşyalarını kaybedeceklerdi. Baron, bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı.

Skandiyalılar, şatonun iki yüz metre ilerisinde durmuş tu. Orman Muhafızı, elinde çift uçlu bir savaş baltası taşıyan boynuzlu miğfer takmış liderle konuşmak üzere yana eğildi. Karşılıklı uzlaşma sağlamış gibiydiler. Will atını çevirip şatoya doğru ilerlemeye başladı. Köpek de yalnızca bir çoban köpeğinin elinden gelecek şekilde hızlanmış ve efendisinin önüne geçmişti.

"Belki de aşağı inip aklından geçenleri öğrenmeliyiz," dedi

Baron. Böylece yanında Savaş Ustası ile avluya inen merdivenlere yöneldi.

Aşağıya indiklerinde, nöbetçiler Will'i cümle kapısının içine yerleştirilmiş olan küçük kapaktan içeri alıyordu. Orman Muhafızı,

yaklaşan Baron ile Sör Norris'i başıyla selamladı.

“Skandiyalılarla anlaşmaya vardık, lordum,” dedi. Ergell, çocuğun yüksek sesle konuştuğunu fark etmişti. Çocuk, işitme mesafesindekilerin, onun Baron'un talimatı uyarınca hareket ettiğini sanmaları için “biz” ifadesini kullanmıştı. Baron, bu-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

nun bir jest olduğunu anladı. Orman Muhafızı istese adamlarının önünde otoritesini sarsabilirdi ama bunu yapmamayı tercih etmişti.

“Anlıyorum,” diye yanıt verdi sertçe. Will'in neden söz ettiğine dair en ufak fikri olmadığını belli etmenin gereği yoktu. Genç Orman Muhafızı yaklaşarak sesini yalnızca Ergell ile Norris'in duyacağı şekilde alçalttı.

“Kış için erzaka ihtiyaçları var,” dedi usulca. “O nedenle buradalar. Onlara beş öküzle on koyun vereceğimizi söyledim, bir de un için yeterince tahıl.”

“Beş öküz!” diye öfkeyle söze girdi Ergell ama Will'in soğuk bakışları üzerine sustu.

“Nasıl olsa alacaklar,” dedi Will, “üstüne bir de kasabayı yakıp yıkacaklar. Oldukça küçük bir bedel ödeyeceğiz, lordum.”

Will'in sarsılmaz bakışları, Baron'un kilitlenmişti.

Ergell'in bu duruma kendi ihmalkârlığı -Norris'in payı da az sayılmazdı- nedeniyle düştüğüne dair düşüncelerini dile getirme gereği duymamıştı. O açıdan bakıldığında, ödeyecekleri küçük bir bedeldi. Norris'in onay verircesine başını salladığını fark etti.

“Öküzleri benim sürümden verebiliriz, lordum,” dedi Savaş

Ustası. Ergell, adamın sorumluluğu paylaşmayı kabullendiğini fark etmişti. İç geçirdi.

“Elbette,” dedi. “Koyunları da ben veririm. Emirleri ileti- ver, Norris.”

Will, çaktırmadan rahat bir nefes aldı. İki yetkilinin bunun en iyi çözüm olduğunu görmelerini umut ediyordu. Gundar’ın

~ 69 ~

JOHN FLANAGAN

adamlarını öldürebilirdi de elbette, ancak çaresiz adamları öl - dürmek istemiyordu. Ayrıca gözü dönmüş on Skandiyalının bile köye ve insanlara büyük zararlar verebileceğinin farkın daydı.

Açıkçası Ergell ile Norris, durumun sorumluları oldukları için, bu cezayı hak etmişlerdi.

“Bu arada, lordum, Gundar ve adamlarıyla birlikte yiyip içmek üzere anlaştık. Sör Norris durumu aşçıbaşınıza iletmiştir sanıyorum?”

Ergell, şaşkına dönmüştü. “Birlikte yiyip içmek mi?” dedi.

“Skandiyalılarla mı? Onları içeri almamı mı istiyorsun?” Kalın duvarlara ve sağlam ahşap kapıya hızlı bakışlar fırlat tı. Will, başını evet anlamında salladı.

“Gundar bana sorun yaşanmayacağına dair dümenci sözü verdi, lordum. Ve bir Skandiyalı, sözünden asla dönmez.” “Ama...” Ergell hâlâ tereddüt ediyordu. Korsanlar şatosuna buyur etme fikri çok

tuhafına gitmişti. Dağıttıkları hayvanları toplaması için çobanlardan birini gönderen Nonis, o sırada yanlarına döndü.

“Bu korsanlan içeri buyur etmemiz gerekiyormuş, üstüne de yedirip içirmemiz!” dedi Ergell. Bir an için, Norris’in onunla aynı tepkiyi verdiğini fark etti. Hemen sonra yolda tek t başına Skandiyalıları bekleyen ufak tefek sureti hatırlayan şövalyenin omuzları düştü.

“Neden olmasın?” dedi, teslim olmuş bir ses tonuyla. “Daha önce hiç Skandiyalı tanımadım. İlginç olacaktır.”

Will, ikiliye sıntarak, “Gürültülü de olacak,” dedi ve bir uyarıda bulundu. “Ama sakın onlarla içme yarışına girmeyin. Kazanmanız mümkün değil.”

- 70 -

“Kır Sakallı Halt bir savaşçıdır Derler

halk içinde Kır Sakallı Halt saçını

Keser sofrı bıçağı ile “Hoşça kal Kır

Sakallı Halt Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Kır Sakallı Halt Yeni bir

güne yelken açalım. ”

Will, şarkısını mandolasında bastığı son notayı uzatarak bitirdi.

Alkışlayan Delia, beğeniyle gülümsüyordu.

“Çok güzel söylüyorsun,” dedi şaşkınlıkla. “Bir ara gelip handa şarkı söylemelisin.”

Will, başını iki yana sallayarak, “Hiç sanmıyorum,” dedi.

“Annen şarkılarımla müşterilerini kaçırmamı istemez.”

İşin aslı, halka açık bir yerde sahneye çıkmanın bir Orman

Muhafızı'nın saygınlığıyla esrarengiz havasına ters düşeceğini

düşünüyordu. Aslında Delia'nın önünde çalıp çalmaması ge-

-

71

-

JOHN FLANAGAN

rektiğinden bile emin değildi. Ancak tatlı ve sıcakkanlı bir kız olan

Delia, ona yalnızlığım unutturuyordu; dolayısıyla kendi ne küçük bir

istisna yapma izni vermişti.

Orman Muhafızı kulübesinin verandasında oturuyorlardı.

Akşamüzeriydi ve ışıkları ağaçların yarı çıplak dallarıyla

gölgelenen sonbahar güneşi, batıda alçalmaya başlamıştı. Bir önceki

hafta Skandiyalı tayfalara verilen ziyafetten bu yana, akşam

yemeklerini getirme işini Delia devralmıştı. O akşam geldiğinde

Will'i oturmuş, on altılık notalardan oluşan hızlı tempolu *Kır Sakallı*

Halt şarkısını çalışırken bulmuştu. Delia, kulağına çalınan şarkıyı

bir kez daha çalıp söylemesini rica etmişti çocuktan. Will'in çaldığı şarkı, aslında ısınmak için keçileriyle birlikte uyuyan, yıkanmak nedir bilmeyen bakımsız bir çobanı konu alan *Yaşlı Joe Smoke* adında geleneksel bir halk ezgisiydi. Will mandola çalmayı ilk öğrendiğinde, şarkının adını değiştirmiş, akıl hocasının bakımsız saç ve sakalına atıfta bulunarak şakayla karışık *Kır Sakallı Halt* yapmıştı.

“Peki, ama Orman Muhafızı Halt onunla böyle dalga geçmene itiraz etmiyor mu?” diye sordu Delia, safça. Halt, tüm Krallıkta sertliğiyle tanınırdı. Böyle biriyle dalga geçmek, kıza tehlikeli görünmüştü. Will, omuz silkti.

“Şey, Halt sandığın kadar ciddi biri değildir. Espri anlayışı oldukça gelişkindir,” dedi.

“O şarkıyı söylediğin için sana bütün geceyi ağacın tepesinde geçirme cezası verdiğinde de kıkırdayarak gülmüştür, eminim,” dedi arkalarından bir ses. Tanıdık bir sestti. Kadınsı, tiz ve kendine has ahengi Will'e pürüzsüz taşların üzerinden çağıldayan nehirleri anımsatan bir ses. Sesin sahibini derhal

- 72 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

tanıyan Will, ayağa fırladığı gibi yüzünü minik verandanın ucunda beliren surete dönmüştü.

“Alyss!” dedi, yüzünde hoşnut bir tebessüm belirmişti. Kızı

karşılama üzere ellerini uzattı ve verandaya adımını atan Alyss de

ona uzatılan elleri yakaladı.

Uzun boylu ve zarif genç kız, hoş kesimli beyaz bir elbise giyyordu. Resmi Dışışleri Memurluğu üniformasının basit hatları, elbisenin şıklığıyla ters düşüyor ama bir yandan da kı zın uzun, incecik vücudunu mükemmel bir biçimde ortaya koyuyordu.

Yüzünün iki yanından omuzlarına dökülen kül sarısı dü z saçları, kı zın yüz hatlarını çevreliyordu. Gri gözler, Will ile aralarındaki özel şakalar dile geldiğinde usulca parıldardı. Biçimli bir burun, güçlü bir çene ve gözlerindeki samimi mutluluğu yansıtmakta olan dolgun bir ağı z, resmi tamamlıyordu.

Birbirlerini yeniden gördükleri için bayram edercesine, bir an konuşmadan durdular. Alyss, tıpkı Will gibi Redmont

Baronluğu'nun gözetiminde büyütülmüşü ve çocuğun en eski arkadaşlarından

biriydi.

Aslı nabakılırsa, Prenses Cassandra'dan

ayrıldığı için yüreği kederle dolan Will Redmont'a döndüğünde, ilişkileri arkadaşılığın ötesine geçmişti. Arkadaşının sıcaklık, şefkat ve kadın teması arayışında olduğunu hisseden zarif diplomat çırağı, ona bunların üçünü de memnuniyetle sunmuştu. İlişkileri belli belirsiz kucaklaşmalar ve ay ışığı altındaki öpüşmelerden ileri gitmemişti ve belki de bu nedenle, aralarında bir çeşit yarım kalmışlık hissi bulunuyordu.

Onların bu mutlu mesut hallerini gören Delia, aralarında bir

ilişki olduğunu fark ederek isteksizce boyun eğdi. Hayat dolu ve

güzel bir kız olduğunu, hatta muhtemelen adadaki yaşıtla

- 73 -

JOHN FLANAGAN

rı arasında ondan daha çekici birinin bulunmadığını bilecek kadar

gerçekçi bir kızdı. Ancak hoş beyaz elbisesi içindeki bu zarif

sarışın, güzelden de öteydi. Dengeli, ağırbaşlıydı ve kelimenin tam

anlamıyla bir içim suydı. Onunla yansamam bile, diye düşündü pes

ederek, tam da bu ilginç ve çekici genç adamla aralanndaki buzlan

eritmişken.

Will, “Burada ne arıyorsun?” diye sordu nihayet, Alyss’i

Delia’nm yanına doğru götürürken. Delia, Will’in Alyss’in elini

tutmaya devam ettiğini ve kızın da elini onunkinden çekmediğini

fark etti.

“Şey, yalnızca saraydan rutin diplomatik postaları getirdim,”

dedi Alyss. Görevinin önemli olmadığını ifade edercesine omuz

silkmmişti. “Tüm baronluklara gönderiliyor, çok önemli bir şey değil.

Seacliff’de olduğunu duyunca, seni görebilmek için bir başka

haberciyle görevimi değiştirdim.”

Anlamlı bir yüz ifadesiyle Will’in omzunun ötesine bakıyor,

zarif kaşlarından birini kaldırarak çocuğa bir şeyi hatırlatmaya

çalışıyordu. Delia’nın varlığını unuttuğunu fark eden Will hızla

arkasına dönünce, sandalyeye yaslanmış olduğu mando- layı devirdi.

Aleti yerden kaldırırken bir an şaşkınlık yaşamıştı. En azından, diye

aklından geçirdi Delia, bu sayede Bayan Mükemmel'in elini bırakabildi.

“Çok özür dilerim!” dedi Will aceleyle. “Alyss, bu Delia, buradaki arkadaşlarımdan biri. Delia, bu da en eski ve sevgili dostlarımdan Kraliyet Habercisi Alyss.”

Delia, “sevgili” ifadesinden içten içe ürkmekle birlikte Alyss'in uzattığı eli -zorla da olsa- sıktı ve gülümsedi. KIZIN

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

eli, tahmin ettiği gibi pürüzsüz ve sıcacıktı, üstelik şaşırtıcı de - recede kuvvetliydi.

“Çok memnun oldum,” dedi. Aslında Delia'nın durumdan hiç de memnun olmadığını adı gibi bilen Alyss gülümsedi.

“Nasılsınız?” diye sordu. Will bir Alyss'e, bir Delia'ya bakıyor, endişeyle ellerini kavuşturup ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda Alyss'i görmekten duyduğu kıvanç ağır bastı.

“Ne kadar kalacaksın? Adayı gezecek kadar zamanın var mı?” diye sordu ve Alyss üzüntüyle başını iki yana salladı.

“Yalnızca bu gece ve yarın buradayım,” dedi. “Yarın resmi bir ziyafet verilecek ama bu gece boşum ve düşündüm ki...” Cümleyi yarıda bıraktı ve Will de fırsatın üstüne memnuniyetle atladı.

“Eh, benimle yemek yersin o zaman!” Arkalarındaki kulü beyi işaret etti. “Edwina'ya bir kişilik yemek daha getirip getiremeyeceğini sorarım.”

“Edwina?” diye gülümseyerek tekrar etti Alyss. Will'in yanında

bir kadınlar ordusu mu yaşıyordu yoksa? Bunu merak ederek

kulübeye bir göz attı. Will açıklayamadan Delia atıldı.

“Annem,” dedi. “Köydeki hanı işletiyoruz da.” Will’e abartılı bir

şekilde

gülümsedi.

“İstersen

ona

söyleyebilirim.

Sorun

olmayacaktır, zaten benim dönme vaktim de geldi artık.”

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Will, duraksadı. “Eh... şey...

peki.” Bir anlık tereddüdün ardından ekledi, “Neden bize

katılmıyorsun? Hep birlikte yemek yiyebiliriz?”

Alyss’in tebessümü solarken, Delia, zaferle titredi. Az kal

- 75 ~

JOHN FLANAGAN

sın teklifi kabul edecekti. Ancak bu küçük zaferin, büyük ihti malle

gece boyunca keyfini çıkarabileceği tek zafer olduğunu fark etti.

“Boş ver. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır. Yanınızda

olmamı istemezsiniz.”

Delia, Alyss’in kalması için ısrar etmediğini fark etti. Will,

acemice kekeledi. “Eh, peki o zaman.” Ortamdaki gerginliğin

farkındaydı ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Delia, akşam

yemeği için getirdiği çömleği toplamaya başlamıştı bile.

“Ben bunu geri götüreyim,” dedi. “Annemin Orman Muha -
fızı’nın eski bir dostuna sade bir güveçten fazlasını hazırlamak
isteyeceğine eminim.”

“Bu harika olur,” diye yanıt verdi Will, çabucak. Kızın sesindeki
alaycı ifadeyi fark etmemişti; gözleri hâlâ Alyss’deydi.

Delia bir, iki saniye bekledikten sonra, “Yemeği saat kaçta
yemek istersiniz?” diye sordu.

Bir kez daha ne diyeceğini bilemeyen Will’in yerine Alyss yanıt
verdi. “Önce Baron’la görüşmem gerek. Ve öncesinde de daireme
yerleşip bir banyo yapmak isterim. İki saat sonra desek?”

“O halde yemek iki saat sonra hazır olur,” diye yanıt verdi

Delia. Ardından Will’e döndü. “Denis’e birkaç şişe de şarap
getirmesini söylememi ister misin?” Denis, hanın garsonuydu. Fikri
çok beğenen Will, kıza gülümsedi.

“Bu harika olur. Teşekkürler, Delia,” dedi. Kendisini gü-
lümsemeye zorlayan kız, Alyss’e başıyla selam verdikten son ra
arkasını dönerek hızla köye doğru yürümeye başladı.

“Niye öyle bir şey teklif ettim ki?” diye söylendi yürürken.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Belki de dönüp romantik anlar geçirmeleri için birkaç mum
yakmak istersin, ha?” diye takıldı kendine.

Koruluğun köşesini dönünce arkasına dönüp baktı ama Will ile
Alyss’in ona aldıkları yoktu artık. Üzülerek, eski dostların
ellerinin bir kez daha kenetlenmiş olduğunu fark etti.

Sfi» ----- sa-

“Bakıyorum şöhretin yayılmaya başlamış,” dedi yemek masasının öbür ucundaki arkadaşına gülümseyen Alyss.

Mükemmel beyaz şaraptan kıza bir kadeh daha dolduran Will, tereddüt etti. Delia, tuhaf bir şekilde, annesinin şarap mahzeninde bulabildiği en iyi şarapları seçmişti.

“Acemilik dönemimdeyim,” dedi Will. “Bazen biraz bunalıyorum aslında.”

Ancak Alyss’in sakin bakışları, ona kızın bu mahcubiyet numaralarını yutmadığını söylüyordu.

“Kurt gemisi tayfalarına ziyafet vermek, ha?” dedi Alyss. “Kanlı

bir savaşı birkaç hayvan ve bir, iki tulum şarap karşılığında

önlemek? Bana kalırsa gayet iyi gidiyorsun derdim.” “Şey,

Skandiyalılar bir kez tanıdıktan sonra idare edilmesi çok zor

insanlar değil,” diye sırtarak yanıt verdi Will. Kolayca

çirkinleşebilecek olan o durumu idare edişi, aslında çocuğu ol dukça

gururlandırıyordu. “Hem,” diye ekledi, “tüm o kendini beğenmiş

şövalyelerle hanımlarını kana susamış korsanlarla aynı masada

otururken izlemeye değerdı.”

Parmağıyla kadehinin kenarında daireler çizen Alyss, hafif

~ 77 -

JOHN FLANAGAN

çe kaşlarını çattı. “Biraz riskli bir hareket değil miydi?” diye sordu.

“Ne de olsa, o tür bir topluluktan her şey beklenir.” Will, başını

sertçe salladı. “Gundar bana dümenci sözü verdikten sonra bir şey olmazdı. Hiçbir Skandiyalı o yemini bozmaz. Norris’in de adamlarını kontrol altında tutacağını biliyordum; en azından o kadarını becerebildi,” diye ekledi, anlamlı bir ifadeyle. Sözlerindeki gizli mesajı alan Alyss’in yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşmişti. Seacliff’in kirli çamaşırlarını açığa vurmamak istemeyen Will, bir an için duraksadı. Hemen sonra Alyss’in Dışışleri’nin bir üyesi olduğunu ve bundan çok daha büyük önem taşıyan gizli bilgileri duymaya alışkın olduğunu fark etti.

“Norris ile Baron buralarda işleri epeyce savsaklamışlar. Savaş çıkması halinde hiç şansları yoktu. Adamları kötü eğitilmiş, idmansız ve formsuzlar. Norris en azından bu gerçeğin farkına vardı ve ziyafet fikrine destek verdi.”

“Ve çok da iyi bir fikirdi,” dedi Alyss usulca. Will, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

“Sanırım Beyaz Fırtına’nın ötesine geçmiş olmamın faydası oldu,” dedi. “Erzaklarının çok azalmış olduğunu ve kışı erzaksız geçiremeyeceklerini fark ettim. Sözümü dinledikleri için erzak uğruna savaşmaları gerekmedi; üstelik kendilerine bir de ziyafet çektiler.” Olanları hatırlayınca bir kez daha gülümsedi.

“Hâlâ parçalara ayırıp tütsülemekle meşgul oldukları etler, onlara kış boyunca yetecektir,” dedi Will. “İki ya da üç gün daha Bitterroot Deresi’nde kalıp yollarına devam edecekler.” “Yani bu, baronluk açısından hâlâ bir tehlike teşkil ettikleri

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

anlamına mı geliyor?” diye sordu Alyss ama Will, hemen arkadaşasını rahatlattı.

“Gundar’ın yemini hâlâ geçerli,” dedi. “Ona tüm kalbimle güveniyorum.” Sırıtarak devam etti. “Özellikle de Skandiya Yüce Kontu’nun dostu olduğumu bildiği için.”

“Yine de Norris’in görevini savsakladığımı raporlayacaksın, değil mi?” diye sordu Alyss. Orman Muhafızları gibi, Haberciler de öncelikli olarak Kral’a bağlıydı. Will, başım evet anlamında salladı.

“Raporlamak zorundayım,” dedi “ama en azından dersini aldığımı raporlayabilirim. Adamları, ziyafeti takip eden sabahtan bu yana aralıksız idman yapıyor ki sabahları idman yap tıkları görülmüş şey değil. Bir ay kadar sonra hepsini forma sokmuş olacak.”

“Yani burada işler iyi mi gidiyor?” dedi Alyss ve kayıtsız bir sesle ekledi: “Bir süre ayrılman gerekse sorun çıkmaz mı diyorsun?”

Alyss bu son sözleri söylerken, Will de şarap şişesine uzanmıştı.

Eli havada kaldı ve gözleri kızınkilerle birleşti. Biraz önceki neşeli ve sıcak bakışlardan eser yoktu o gözlerde. Bunun işle ilgili bir mesele olduğunu fark etti.

“Ayrılmak mı?” dedi. Alyss başıyla onayladı.

“Buraya tesadüfen gelmedim, Will. Evet, bazı rutin belgelerin

getirilmesi gerekiyordu ama Halt ile Crowley benden bu görevi özel olarak üstlenmemi ve sana bir mesaj iletmemi istediler. Başka bir göreve atanıyorsun.”

Bu sözler üzerine Will, içinde bir şüphe tohumunun yeşermeye başladığını fark etti. Belki de Skandiyalılar meselesini

- 79 -

JOHN FLANAGAN

sandığı kadar zekice ele alamamıştı. Arkadaşının yüzündeki endişeli ifadeyi gören Alyss, hızla onu rahatlattı.

“Bu bir ceza değil, Will. Skandiyalılar konusundaki yaklaşımından çok memnun kalmışlar; özellikle de Halt. Sana geçici bir görev vermek istiyorlar.”

Will, üstüne çöken ağırlığın kalktığını hissetmişti. “Ne tür bir görev bu?”

Alyss, omuz silkti. “Tüm detaylarını henüz ben de bilmiyorum.

Çok gizli,” dedi. “Dediğim gibi, seninle eski arkadaş olduğumuz

için mesajı benim getirmemi istediler. Böylece, kasabaya bir

Haberci gelmesiyle birlikte birdenbire neden ortadan kaybolduğunu

kimse merak etmeyecek. Bu durumu Orman Muhafızları'nın her

zamanki gizliliğine yoracaklar. Ziyaretimin yalnızca sosyal bir

amaç taşıdığına inanırlar umarım. Özellikle de sevgilin Delia

dedikodu çarklarını harekete geçirdiğinde.”

Will, hafifçe kızarmıştı. “Biz yalnızca arkadaşız!” diye itiraz etti acemice.

Ancak Alyss'den bir yanıt gelmedi. Ateşin yanındaki sıcak taşlara rahatça uzanmakta olan köpeği işaret ediyordu. Artık uyanan hayvanın kulakları iki yana düşmüş, dişleri açığa çıkmıştı. Hafifçe hırladı. Bakışları, kulübenin kapısına kilitlenmişti.

“Dışarıda biri var,” dedi Will usulca. Alyss'e olduğu yerde kalmasını işaret ederek ayağa kalktı ve sessizce kapıya yöneldi.

- 80 -

Kapının mandalı, dışarıdan kilitli olup olmadığını kontrol eden kişi tarafından milim milim açılıyordu. Tahta dil oyuğundan firlar fırlamaz, sırtım duvara veren Will, kapının yan tarafına konuşlandı.

Alyss'e başıyla işaret etti ve durumu her zamanki gibi çabucak kavrayan arkadaşı, yeniden konuşmaya başlayarak Halt ile Crowley ve Will'e gönderdikleri selamlara dair bir şeyler gevelemeye başladı. Birlikte yedikleri lezzetli bir yemeği tarif ediyor, hazırlıklar ve Redmontlu Chubb Usta'nın yetenekleri hakkında detaylı açıklamalarda bulunuyordu.

Sohbetlerine ara verdiklerinde, kapıdaki hareketlenme de

durmuştu. Ancak Alyss yeniden konuşmaya başlayınca, kapı yağlanmış menteşelerinden hiç ses çıkmaksızın yeniden yavaşça açılmaya başlamıştı. Will, menteşeleri bir daha yağla- mamayı aklına not etti. Halt, ön kapının menteşelerinde daima bir parça pas birikmesine izin verirdi. *Bu sayede kimse seni gafil avlayamaz*, derdi hep.

Will, kaşlarını çattı. Gafil avlanacak biri varsa, o da dışa

~ 81 -

JOHN FLANAGAN

rıdaki davetsiz misafir, diye geçirdi aklından. Bir an için, dışarıdakinin Alyss ile konuşmalarını gizlice dinlemeye çalışan Delia olup olmadığını merak etti. Hemen ardından bu düşüncüyü aklından çıkardı. Öyle bir şey olsa, köpek asla böyle bir tepki vermezdi. Kapı on beş santim kadar açılmıştı artık ve dış mandalı tutan eli görebiliyordu. Bir erkeğin sol eliydi bu. Sağ elinde ise büyük ihtimalle bir silah tutuyor olmalıydı. Alyss, davetsiz misafiri sohbeta gömülmüş olduklarına iyice inandırmak için şen bir kahkaha attı. Hilesi işe yaramış gibiydi, zira kapı iyice açılmış ve adamın kolu açıklıkta belirmişti.

Hızla harekete geçen Will, sağ eliyle bileğinden yakaladığı adamı odaya doğru çekmek için kendi etrafında döndü. Bu es nada öne doğru savrulan davetsiz misafir de eşikten attığı sol bacağına takılmıştı.

Bir şaşkınlık nidası eşliğinde odanın içine doğru tökezleyen

adam, savrulup Will'in bacağına takılmış ve yere devrilerek

sandalyenin tekini odanın köşesine doğru uçurmuştu.

Ancak hızla toparlandı ve süratle ayağına kalkarak Orman

Muhafızı ile yüz yüze geldi. Will'in beklediğı üzere, sağ elinde bir

silah tutuyordu; ahşap gövdeli, kalın başlıklı bir mızrak. İki eliyle

birden kavradığı mızrağı Will'den tarafa uzatmış, sipsivri ucunu

rakibini büyülercesine hafifçe ileri geri oynatıyordu.

Will, yerinden kıınıldamadı. Ayak parmaklarının üzerinde

yaylanmış, hareket etmeye hazır bekliyordu. Tamamen silahsızdı.

İlgiyle fark ettiğı üzere Alyss, uzun ve tehlikeli bir han çer kapıp

ayağına fırlamıştı. Gevşek bir şekilde kavradığı hançeri kullanmasını

biliyormuş gibi görünüyordu.

Bu ani hareketler sonucu heyecanlanan köpek, gözü dön

~ 82 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

müş bir şekilde havlıyordu. Will, gözlerini davetsiz misafirden

ayırmadan, hayvana sessiz olmasını söyledi. Yatışan köpek,

bakışlarını diktiğı mızraklı adamı tehdit edercesine hırlamayı ihmal

etmiyordu.

Geniş omuzlu iriyan adamın bakımsız siyah saçları ve siyah bir

sakalı vardı. Koyu renkli gözleri, kalın kaşlarının altın da öfkeyle

yanıyordu. Kırık geniş burnu yanlışı kaynadığı için kendine has bir

kemere sahipti. Koyu renkli bir yelek, yün bir pantolon ve koyu

kahverengi kukuletalı bir pelerin giyiyordu. Will, daha önce hiç

görmemiş olmasına rağmen kim olduğunu biliyordu adamın.

“John Buttle,” dedi sakince. “Burada ne işin var?”

Yanıt verirken, adamın dudaklarına sevimsiz bir tebessüm oturmuştu. Boğuk ve genizden gelen bir sesi vardı ve aksanı- la konuşma tarzı, onun bir köylü olduğunu gösteriyordu.

“Beni tanıyorsun değil mi? Ne mutlu sana.”

“Seni, hakkında duyduklarımdan tanıyorum,” diye yanıtladı

Will, ifadesiz bir sesle. “Bu baronlukta nam salmışsın.” Buttle, dudak büktü. “Nam salmışım ha! Hakkımdaki iddiaların hiçbiri kanıtlanamadı! Kanıtlanamayacak da.”

“Bunun nedeni pis işlerini yaparken arkanda kimseyi sağ bırakmıyor olman,” diye hızla devam etti Will. “Derdin neyse söyle bakalım! Gecenin bir yarısı verandamda ne diye hırsız gibi dolanıyorsun?”

Buttle, bir an şaşkın şaşkın çocuğa baktı. Will’in otoriter ses tonu karşısında gafil avlanmıştı. Ne de olsa, silahlı olan kendisiydi. Bir çocuğu andıran bu ufak tefek Orman Muhafızı, onun karşısında silahsızdı. Eh, kalçasında kocaman bıçaklara

- 83 ~

JOHN FLANAGAN

benzer bir şeyler vardı ama Buttle, o daha bıçağını çekmeden mızrağıyla çocuğun kamını deşebilirdi. Sarışın kıza gelince, elinde tuttuğu hançer Buttle’ı hiç mi hiç korkutmuyordu.

“Köpeğim için geldim,” dedi sonunda. “Onu çaldığını duydum

ve geri istiyorum.”

Konuşurken köpeğe bir göz atmış ve böğrünü yere yapıştı ran hayvanın daha da şiddetli hırlamasına neden olmuştu.

“Kes sesini be!” diye bağırdı ama köpeğin ona dişlerini göstererek hırlamasından başka bir sonuç alamadı.

“Aranız da ne kadar iyiymiş,” dedi Will. Seri bir el işaretiyle hayvanı bir anda susturdu.

“Çok akıllıca!” diyerek dudak büktü, artık öfkeden yerinde duramayan Buttle. “Son seferinde olduğu gibi terbiye edeceğim onu. Küçük enik beni ısırmaya kalkınca haddini bildirmiştim.”

“Şu kocaman mızrağım kullanmıştın sanırım?” diye sordu Alyss.

“Amma da cesurmuşsun.” Biraz önce oturmakta olduğu sandalyenin arkasına kayıtsızca yaslanarak, soğukkanlı bir tavırla sakallı adamı izlemeye koyuldu. Kızın kendine hâkimiyeti, Will’in hafifçe tebessüm etmesine neden olmuştu. Öte yandan Buttle, öfkeden kudurmuş gibiydi.

“Bana bu kendini beğenmiş ayaklar sökmez, kızım!” diye bağırdı. “Hele ki şu küçük bıçağın ve gizli Haberci mesele lerinle sen hiç sökmezsin!” Sesini alçaltarak devam etti. “Şu bizim Orman Muhafızı’na gizli bir görev getirdin, öyle mi? Bu bilgi için kesenin ağzını açacak birilerini bulacağıma eminim.”

Will ile Alyss hızla bakiştılar. Bunu gören Buttle, kendine güveni artarak konuşmaya devam etti.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Evet ya, siz ve şu ayak oyunlarınız. Orman Muhafızları ile Haberciler, daima gizli saklı işlerin peşindedesiniz, öyle değil mi? John Buttle etraftayken alçak sesle konuşmasını öğrenmeniz gerek.”

Durumun kontrolünü ele geçirip bu iki ukalayı darmadağın ettiği için çok memnundu. Kapının dışındayken önemli bir şeye kulak misafiri olduğunun farkındaydı ve üçkâğıtçı zihniyeti, bunu nasıl paraya çevirebileceğinin hesabını yapmakla meşguldü. Yoğun tecrübeleri ona, birileri bir şeylerin gizli kalması için uğraşıyorsa, başka birilerinin de o gizli bilgiye ulaşmak için para vermeye hazır olacağını söylüyordu.

“Aman Allahım,” dedi Alyss, Will’e. “Konuşmalarımızı duymuşa benziyor.”

Buttle, kıza sırıttı. “Duydum ya, hem de nasıl. Ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın.”

Alyss bir an için bu sözleri değerlendiriyormuş, üzerinde düşünüyormuş gibi durdu. Ve oldukça gerçekçi bir tavırla ce vabını verdi: “Öyle görünüyor. Seni öldürmek dışında.”

Kelimeler ağzından çıkarken çevirdiği uzun hançerini ucundan yakalamış ve kolunu düzgün, akıcı bir hareketle geriye atmıştı. Ani bir tepkiyle kıza doğru dönen Buttle, saplamaya hazır olduğu mızrağıyla çömelerek pozisyon aldı...

Aniden *fi-ss-tonk!* diye bir ses duyuldu ve hemen arkasından

Buttle’in elleri titremeye başladı. Will’in saks bıçağı yün kaplı

kılıfından kendiliğinden çıkmış gibiydi. Hiç vakit kaybetmeden bir yay çizen bıçak, mızrağa çelik başlığın hemen dibinden isabet etmişti.

Balta kadar ağır, jilet kadar keskin saks bıçağı, dişbudak

~ 85 ~

JOHN FLANAGAN

ağacını peynir gibi yarıp geçmişti. Kalın başlık, gürültüyle kü - lübenin zeminine düşerken, Buttle da ucu boşalarak hafifleyen mızrağına şaşkınlıkla bakakalmıştı. O, olan biteni kavrayınca- ya kadar, öne doğru hamle yaparak yeniden dönen Will, saks bıçağının pirinç kabzasıyla şakağına bir tane patlattı.

Buttle, darbenin etkisiyle kendinden geçerek bir patates çu valı gibi yere yığıldı.

“Pek güzel,” dedi, Will’in süratine hayran kalan Alyss. Hançeri yeniden çevirip, elbisesinin içindeki gizli kımına geri soktu.

Karşılıklı gülümsediler. Afallayan köpek, dikkat çekmek için hafifçe inledi ve yere eğilen Alyss, kulaklarının arasındaki tüyleri okşayarak hayvanı rahatlattı.

“Size hançer kullanma eğitimi verdiklerini bilmiyordum,” dedi Will. Alyss, omuz silkti.

“Vermiyorlar. Hançerler, siz Orman Muhafızları’nin yaptığı gibi oraya buraya fırlatılamayacak kadar narin silahlar. Ben sa dece sen icabına bakasın diye dostumuzun dikkatini dağıtmak istemiştim.”

Will, kübenin duvarına dayalı şifonyerin çekmecelerinden

birini karıştırılmaya başlamıştı. Birkaç ham deri parçası çıkardı ve baygın Buttle'ı yüzükoyun yatırarak ellerini arkasında birleştirdi.

Adamın başparmaklarına geçirdiği iki minik deri halkasını ahşap bir kalıba bağlarken, Alyss de Will'i ilgiyle izliyordu.

Birkaç saniye sonra, ilkinde göre biraz daha büyük bir ilmek le Buttle'ın ayak bilekleri de sıkıca bağlanmıştı.

“Pek güzel,” dedi Alyss yine. Eserini inceleyen Will, başıyla onayladı.

- 86 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bir Orman Muhafızı tasarımı. İlmekler başparmaklarla bilekleri tutuyor ve şu ahşap parçalar da düğüm atma sıkıntısı olmaksızın ilmekleri sıkılaştırıyor.”

Şarap kadehini eline alan Alyss, sandalyesine oturarak baygın yatan Buttle'a bir göz attı. “Bir sorunumuz daha var tabii. Bu herifi ne yapacağız şimdi?”

Yanıt vermek için ağızını açan Will, kızın aklından geçenleri anlayınca durdu.

“Yeni görevim,” dedi. “Bizi duydu.”

Alyss, başıyla onayladı. “Aynen öyle. Senin göreve çıkacağını kimse öğrenmesin diye bu kadar dolap çevirdik. Şimdi bu salak, herkese anlatacak.”

Will, bakışlarını yerde baygın yatan Buttle'a çevirdi. “Baron'un onu hapsedmesini sağlayabilirim elbette. Ne de olsa seni tehdit etti

ve bir Haberci'yi tehdit etmek ciddi bir suçtur.” Ancak Alyss, kesin

bir ifadeyle başını sallıyordu.

“Yeterli değil. Diğer tutuklularla, hatta gardiyanlarıyla ko nuşma

fırsatı bulacak. Bu gizli görevin açığa çıkmasına asla göz

yumamayız. Hay aksi! Onu öldürmek zorunda kalabiliriz, Will.”

Son sözleri, kızın ağzından gönülsüzce çıkmıştı, ancak so -

ğukkanlı tavrıyla Will'i şaşkına çevirmişti. Çocuk, tıpkı onun gibi

zorlu bir eğitim sürecinden geçmiş olduğunu tahmin ettiği

arkadaşını farklı bir gözle süzdü. Buttle gelmeden önce yaptıkları

sohbeti hatırlayınca, aklına bir fikir gelmişti.

“Buna gerek olacağını sanmıyorum,” dedi. “Bir fikrim var. Hadi

gidip atları hazırlayalım, bir yandan da bunları konuşu - ruz.

- 87 -

JOHN FLANAGAN

SS> ----- ss~

Dumanın içine doğru eğilen Gundar Hardstriker, kömür ate şinin

hemen üstünde asılı büyük et parçasından kendine uzun ve ince bir

dilim kesti. Sıcak eti dikkatle üfledikten sonra bir ısırık aldı ve

beğeniyle başını salladı. Tadı, tam kıvamındaydı. Yağlı parça, genç

ve körpe bir hayvana aitti ve ateşten süzülen duman kokusu, etin

tadını bastırıyordu. *Kurt Dumanı'm* kıyıya çektikleri noktanın hemen

yanındaki açıklığa bir göz attı. Adamları kalan son etleri de

parçalara ayırıp tütsülemekle meşguldüler. Koyunlar çoktan kesilip

etleri tuzlanmıştı bile. Birkaç saat içinde hazır olacaklarını tahmin

ediyordu. Kabaran denizin de yardımıyla Beyaz Fırtına boyunca yapacakları gecikmeli yolculuklarına başlamadan önce, tüm tayfalar birkaç saat uyuyacaktı.

Yarım düzine ateşten çıkan alev ve duman ortalığı aydınlatıyor ve açıklığı çevreleyen ağaçların içinde hareketli, tuhaf gölge oyunları yapıyordu. *Kurt Dumanı*'nin vahşi görünümlü pruva süsü, dumanların içinde süzülüyor gibiydi; alevlerden çıkan ışıklar t ahta kurt kafasının oyuk dişlerinin üzerinde titreşiyordu.

“Gundar!” Yelkenci Jon Tarkson, açıklığın ucundan ona sesleniyordu. Kaptan, başını merakla ona doğru çevirdi ve karanlıkta belirmeye başlayan sureti fark etti. Bunun Orman Mu hafızı olduğunu anlayınca, kaşlarını çattı. Çocuk, her zamanki gibi atının terkisindeydi ve üstüne kocaman bir bohça atılmış gibi duran ikinci bir beygiri ardından sürüklüyordu.

Selam vermek amacıyla elini kaldıran Gundar, ona doğru

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

yürümeye başladı. Genç Orman Muhafızı'ndan hoşlanmıştı.

Cesaretine hayran kaldığı çocuğun onlara önerdiği dâhice çö züme büyük saygı duyuyordu.

“Hoş geldin!” diye seslendi. Selamı aynı şekilde karşılayan

Will, atından inmişti. Ateşlerin ve dumani tütme kte olan etlerin arasından yolunu bularak yaklaşan Gundar, ikinci atın terkisindeki bohçanın içinde bir insan -elleri ve ayakları bağlı baygın bir adam bulunduğunu fark etti. Parmağıyla hareketsiz şekli işaret etti.

“Birileri canını sıktı galiba, ha Orman Muhafızı?” diye sordu.

Will, hafifçe tebessüm etmekle yetindi. “Öyle de diyebilir sin.

Milletin başına musallat olan bir baş belası işte. İşinize

yarayabileceğini düşünmüştüm.”

Kaşlarını çatan Gundar, elinin tersiyle çenesinde biriken yağı

sildi. “İşimize yaramak mı?” dedi. “Yeterince tayfam var, sağ

olasın. *Kurt Dumanı'nın* güvertesinde eğitimsiz güneylilere ihtiyacım

yok.” Duraksayarak ekledi; “Sen üstüne alınma sakın.”

Will, başını iki yana salladı. “Merak etme. Hayır, aslında onu

sana tayfalığa kabul edesin diye getirmedi. Bir köleye ihtiyacın

olacağını düşünmüştüm. Skandiya’da kölelik hâlâ devam ediyor,

öyle değil mi?”

Gundar, genç adamı yeni bir ilgiyle izlemeye başlamıştı. Çocuk

her şeyi ayrıntısıyla düşünüp tartıyor ve hiç faka basmıyor, diye

düşündü. *Kurt Dumanı*, Will’in Skandiyalı grubuyla yüz yüze

geldiğinde tahmin ettiği üzere *hiç de* verimli bir baskın sezonu

geçirmemişti. Hallasholm’e döndüklerinde, kuvvetli ve sağlıklı bir

köleyi rahatlıkla satabilirlerdi.

- 89 -

JOHN FLANAGAN

“Evet. Kölelik hâlâ devam ediyor,” dedi beygire yaklaşıp baygın

adamı yakından incelerken. Saçlarından kavrayarak başını

kaldırdığı adamın yüzüne bir göz attı. Otuz yaşlarındaydı. İriyarı ve

güçlü bir görünümü vardı.

“Sağlığı yerinde mi?” diye sordu ve Will başıyla onayladı.

“Kafasına yediği bir darbe dışında domuz gibi.”

Will, köpeğin böğründeki korkunç yarayı ve Buttle’ın bölgede

işlenen bir dizi cinayetten sorumlu olduğuna dair söylentileri

hatırlamıştı. “Küreklerin başında saatlerce çalışabilir.”

Kürek görevi, Skandiyalı kölelere verilen bir cezaydı. Kış

mevsiminde kuyuların içine geniş tahta kürekler sarkıtılıyor du.

Kölelerin kürekleri ileri geri, sağa sola oynatarak suda oluşan buzun

kalınlaşmasını önlemeleri gerekiyordu. Bu işlem sırasında sürekli

üstlerine su sıçradığı için, bir süre sonra sıırılsıklam oluyorlardı.

WiH’in de Skandiya’da köleyken kürek görevinden geçmişliği

vardı. Erak ona acıyıp kaçmasına yardımcı olmasaydı, az kalsın

ölecekti.

Gundar, başını iki yana sallıyordu. “Yüce Kont kürek görevini

ceza olmaktan çıkardı,” dedi. “Zaten böyle değerli bir köleyi

oralarda harcamamak gerekir.” Buttle’ın hareketsiz bedenini bir kez

daha inceledikten sonra bir karara vardı. “Pekâlâ,” dedi. “Ne kadar

istiyorsun?”

Will uzanıp, Buttle’ı beygirin sırtına bağlayan düğümü çözdü.

“Onu sana hediye ediyorum,” dedi yakasına yapıştığı haydudu

hayvanın sırtından aşağı atarak. Buttle, hafif bir iniltinin ardından

uykusuna geri dönmüştü. Gundar’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

- 90 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Hediye mi?”

Will, başıyla onayladı. “Herif tam bir baş belası ve onunla uğraşacak zamanım yok. Al, senin olsun. Belki bir gün sen de bana bir iyilik yaparsın.”

Skandiyalı kaptan, düşünceli gözlerini Will’e çevirdi.

“Sürprizlerle dolu bir adamsın, Orman Muhafızı,” dedi. Hemen yanlarında konuşmalarını dinleyen iki adamına işaret etti. “Şunu gemiye yükleyin,” dedi. “Alt bölmeye atm gitsin.”

Sırttan tayfalar, Buttle’ı kaldırıp gemiye taşıırken, Will de Gundar’ın uzattığı eli yakalayıp, sertçe sıktı.

“Eh, haklısın Orman Muhafızı, sana bunun için bir iyilik borçluyum. Adamlarımı beslemekle kalmadın, bir de yolculuk için küçük bir hediye getirdin.”

Will, omuz silkerek, “Onu götürerek sen bana iyilik etmiş oluyorsun,” dedi. “Araluen’in dışında olması beni memnun edecek. Rüzgârın bol, kürekçin yaman olsun, Gundar Hards- triker,” diye ekledi, geleneksel Skandiya vedalaşma ifadesini kullanarak.

“Senin de yolun açık olsun, Orman Muhafızı,” diye yanıt verdi Gundar.

Will, Çekici’nin terkisine sıçradı. At sırtında ilerlerken, Buttle’m bir köle olarak Skandiya’daki geleceğini hayal ediyordu. Kürek görevi yapmasa da zorlu bir hayatı olacak, diye düşündü.

Bu durumun onu oldukça keyiflendirdiğini fark etmişti.

A tının dizginlerini çeken Will, neredeyse terk edilmiş gibi duran Toplanma Alanı'nda etrafına bakındı. Burayı böyle bomboş görmek ne garip, diye düşündü. İçi burkulmuştu. Tek tük ağaçlarla kaplı arazi, normalde Orman Muhafızlarının geleneksel Toplantısı için bir araya gelmiş, aktif görevdeki elli Orman Muhafızı'nın küçük yeşil çadırlarıyla dolu olurdu. Etraf yemek pişirilen ateşlerle dolar, idman silahlarından çıkan tıngırtılar, en az bir düzine sohbetin vızıltılarıyla eski dostların yeni meslektaşlarını selamlarken attıkları kahkahalar tarafından bastırılırdı.

Oysa şimdi, ağaçların arasındaki kamp mevzileri bomboş tu. Yalnızca normalde geniş komuta çadırının kurulduğu uzak köşede iki çadır göze çarpıyordu. Will, Halt ile Crowley'nin oraya çoktan gelmiş olduklarını anladı.

Alyss'in Seaclyff Baronluğu'na yapmış olduğu ziyaretin üstünden bir hafta geçmişti. Zarif Haberci Will'e son talimatlarını vermiş, kız oradan ayrıldıktan sonra iki gün beklemesini,

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

sonrasında ise nereye gittiğini kimseye söylemeden sessizce yola çıkmasını ve Halt ile Crowley'nin görevini açıklamak üzere onu bekledikleri Toplantı Alanı'na gitmesini söylemişti. Ayrılmak üzereyken ellerini çocuğun omzuna koyup gözlerinin içine bakmıştı. Will'den yarım baş daha uzundu ve çocuğun bundan rahatsızlık duymayışı, kızı daima memnun etmişti. İnsanların çoğu ondan uzun olduğu için, Will bunu dert etmiyordu. Tam tersine, kambur durmadığı ya da boyunu kısaymış gibi göstermeye çalışmadığı için Alyss'e hayranlık duyuyordu. Tüm hareketlerine zarafet katan sert bir tavır eşliğinde gururla dimdik yükseliyordu Alyss.

Bakışları buluştuğunda kızın gözündeki keder ışığını fark etmişti. Öne doğru eğilen Alyss, yumuşacık dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurmuştu. Birkaç saniye o durumda kaldıktan sonra da çekilmiş, kederli bir ifadeyle gülümseyerek oradan bu kadar kısa sürede ayrıldığı için üzgün olduğunu belli etmişti.

“Kendine iyi bak, Will,” demişti. Will de başını sallamıştı.

Boğazına bir yumru oturmuş ve konuşabileceğinden emin olmamıştı ama nihayet bir şeyler söylemeyi becerebilmişti.

“Sen de öyle.”

Sonra kızın, iki kişilik refakatçi ekibi eşliğinde dörtnala uzaklaşarak ağaçların arkasında kayboluşunu izlemişti.

Şimdiyse buradaydı ve yeni görevini öğrenmeye can atıyordu;

aynı anda hem heyecanlı hem de tedirgindi, Alyss ile geçirdiği son

anları düşünüp Toplantı Alanı 'nın o boş halini görünce kederlenmişti. Ancak, çadırların yanında hareket eden o kısa boylu, tanıdık sureti görünce, içinde ne tedirginlik kalmıştı ne de hüzn.

- 93 -

JOHN FLANAGAN

“Halt!” diye çığlık attı neşeyle ve Çekici’yi hafifçe mahmuzlayarak ıssız Toplanma Alanı boyunca dörtnala ilerlemeye başladı. Gafil avlanan köpek, bir kez havladıktan sonra efendi sinin ardından ok gibi fırlamıştı.

Sert bakışlı Orman Muhafızı, eski öğrencisinin sesini duyunca ateşin başında doğruldu. Ellerini beline koyarak başını kaldırdığında, hızla yaklaşan Will ile Çekici’yi görünce kaşlarını çattı. Ama içten içe, Will yanmdayken daima hissettiği o hafifleme hissine kapılmıştı. Çocuğa bunu belli etmenin gereği yok tabii, diye geçirdi aklından.

Ancak yanlış düşündüğünü fark etti. Will, genç ve temiz yüzlü olabilirdi ama küçük bir çocuk değildi artık.

Yeterli cesarete sahip olduğunu kanıtlayamayan hiç kimse ye

Gümüş Meşe Yaprağı verilmezdi.

Ön toynaklarını dimdik uzatıp arka toynakları üstünde yay lanan

Çekici, kalın bir toz bulutunun havaya kalkmasına neden olacak

şekilde kayarak Orman Muhafızı’mn yanında durdu. Halt, bir anda

kendisini, atından inip neşeyle üstüne atlayan Will’in kollarında

bulmuştu.

“Halt! Nasılsın? Neler yapıyorsun? Abelard nerede? Crowley nasıl? Tüm bunlar ne demek oluyor?”

“Atıma Birlik Komutanımızdan daha fazla önem verdiğin için minnettarım,” dedi Halt, kaşlarını Will’in çok iyi bildiği şüphecilikle kaldırarak. Çıraklığının ilk zamanlarında, Will bunun bir memnuniyetsizlik ifadesi olduğunu sanmıştı. Bu mi miğın gülümsemeye eşdeğer olduğunu öğrenmesi ise birkaç sene öncesine denk geliyordu.

Akıl hocasını nihayet rahat bırakan Will, adamı incelemek

- 94 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

üzere geri çekildi. Halt’u son gördüğünden bu yana yalnızca birkaç ay geçmişti ama adamın saçıyla sakalında hatırladığından daha fazla beyaz tel bulunduğunu fark edince, şaşkırmaktan kendini alamadı.

“Şükürler olsun ki, sırf bağıra çağıra yanımıza gelebilesin diye bu buluşmayı gizli tutup onca zahmete katlanmışız,” dedi Halt.

Will, küstah bir ifadeyle sırıttı.

“Bu yakınlarda sesimi duyacak kimse yok,” dedi. “Gelme den önce arazinin etrafında bir tur attım. Beş kilometrekarelik alanda nefes alan biri varsa, ok kılıfımı yemeye hazırım.”

Bir kez daha kaşını kaldıran Halt, çocuğu süzdü. “Herhangi biri, ha?”

“Crowley hariç,” diye düzeltti Will, umursamaz bir el işareti yaparak. “İki kilometre ötedeki gizli yerinden beni izlediğini fark

ettim. Şimdiye burada olur diye düşünmüştüm.”

Halt, gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Vay, on u gördün demek, ha?” dedi. “Eminim ki bunu duyduğuna memnun olacaktır.”

Gizliden gizliye eski öğrencisinin performansından memnun kalmıştı. Meraklılığı ve bariz heyecanına rağmen Will, aklına kazınmış olduğu tedbirleri almayı unutmamıştı. Karşı karşıya olduğumuz şeyler göz önüne alındığında hayra alamet olsa gerek, diye düşündü tavırları birden sertleşen Halt.

Will, onun ruh halindeki bu anlık değişimin farkında değildi.

Çekici'nin eyer kayışını gevşetiyordu. Konuşurken sesi, atın aralarında kalan sağırsı nedeniyle boğuk geliyordu. “İyice alışkanlık insanı olmaya başladı,” dedi. “Son üç Toplanma'dan beri aynı saklanma noktasını kullanıyor. Yeni bir yer bulmasının zamanı geldi. Orayı artık herkes biliyordur.”

~ 95 ~

JOHN FLANAGAN

Orman Muhafızları, görülmeden görebilmek amacıyla birbirleriyle sürekli yarışlardı ve yıllık Toplanmalar da bu reka betin tavan yaptığı yer olurdu. Halt, düşünceli bir tavırla başını salladı.

Crowley'nin pratikte görünmez olan gözetleme noktasını inşa etmesinden bu yana dört yıl geçmişti. Genç Orman Muhafızları arasında, gözetleme noktasını bir yıl içinde keşfeden tek kişi Will olmuştu. Halt, ona Crowley'nin gözetleme noktasının yerini bilen tek kişi olduğunu yıllardır söylememişti. Saklanma noktası, Orman

Muhafızları Komutam'nin gurur ve neşe kaynağıydı.

“Şey, belki de herkes bilmiyordur,” dedi Halt. Atının arka sından çıkan Will, Orman Muhafızları Komutam'nın, çocuğun onu fark etmediğini sanması karşısında sırtıtmaktan kendini alamamıştı.

“Ne olursa olsun, yaşı çalılıarın arasında saklanmak için olduk ça geçkin sayılır, ne dersin?” dedi neşeyle. Halt, bir an düşündü.

“Yaşı geçkin, ha? Eh, bu senin görüşün. Yalnız Crowley'nin görülmeden hareket etme yeteneğinde hiçbir azalma olmadığı nı unutma sakın,” dedi anlamlı bir ifadeyle.

Will'in yüzündeki gülümseme, yavaşça silindi. Dönüp arkaya bakma isteğine karşı koyuyordu.

“Hemen arkamda duruyor, değil mi?” diye sordu Halt'a.

Tecrübeli Orman Muhafızı, başını salladı.

“Hem de bir süredir orada duruyor, değil mi?” dedi Will. Halt tekrar başını salladı.

“Söylediklerimi... duymuş olabilir mi acaba?” diye sorabildi sonunda, en kötü ihtimali düşünen Will. Bu kez yanıt veren Halt değildi.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Yok, canım, daha neler,” diye tanıdık bir ses geldi arkasından.

“Artık o kadar yaşlı ve dermansız ki bir duvar kadar sağır.”

Omuzları çöken Will, arkasına dönerek birkaç metre ötesinde durmakta olan sarışın Komutan'la yüz yüze geldi.

Utaçla önüne baktı.

“Merhaba, Crowley,” dedi. “Şeyyy... Özür dilerim.”

Genç Orman Muhafızı’ m birkaç saniye boyunca dik bakışlarla süzen Crowley, yüzünde beliren tebessüme engel olamamıştı.

“Ziyarı yok,” dedi ve muzaffer bir edayla ekledi, “bugünlerde siz gençlerden birini alt edebildiğim pek söylenemez.”

Will’in saklanma noktasını bulmuş olmasından içten içe etkilenmişti. Yalnızca en keskin bakışlara sahip olanların bulabileceği bir yerdeydi çünkü. Crowley, otuz yıldan beri görülmeden görme oyununun bir parçasıydı ve Will’in sandığının aksine, gerçek bir saklanma ve görülmeden hareket etme ustasıydı.

Gözüne çarpan bir diğer kımıltıyı -sarsak bir kımıltıyı- takip ederek diz üstü çökünce, köpekle yüz yüze geldi.

“Merhaba,” dedi usulca, “sen de kimsin bakalım?”

Hafifçe büktüğü parmakları yeri işaret eden elini uzatınca birkaç adım yaklaşan köpek eli kokladı ve kuyruğunu sallayıp kulaklarını dikti. Crowley köpekleri severdi. Köpekler de bunu hemen anlar, onunla çabucak arkadaş olurlardı.

“Seacliff’e giderken buldum onu,” diye açıklama yaptı Will.

“Yaralanmıştı ve ölmek üzereydi. Bir önceki sahibi yapmış.”

- 97 -

JOHN FLANAGAN

Crowley’nin yüzü gölgelendi. Hayvanlara eziyet edilmesi, midesini bulandırıyordu. “Ona haddini bildirdiğini umut ediyorum?” dedi.

Will, kararsız bir ifadeyle kıpırdandı. Üstlerinin John Buttle meselesini ele alış biçimini nasıl değerlendireceklerinden tam olarak emin değildi.

“Şey, bir bakıma öyle sayılır,” dedi. Halt’un kaşlarının kalkmaya başladığını hissetmişti. Eski öğretmeni, Will’in ona hikâyenin tamamını anlatıp anlatmadığını daima anlardı. Köpeğin kulaklarının arkasındaki tüyleri karıştıran Crowley de meraklı bir ifadeyle başını kaldırmıştı.

“Bir bakıma mı?”

Will, endişeyle boğazını temizledi. “Haddini bildirmek zorundaydım ama köpek meselesi yüzünden değil. Daha doğrusu, yalnızca köpek meselesinden ötürü değil. Yani, gecenin bir yarısı kulübeme gelip konuştuklarımıza şahit oluşu köpek yüzündendi ve sonra... şey, çok fazla şey duyduğu için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Sonra Alyss dedi ki, belki de onu... bilirsiniz işte... ama ben bunun biraz sert kaçacağım düşündüm. O nedenle, aklıma gelen en iyi çözümü uyguladım.”

Kıdemli Orman Muhafızları’nın hiçbir şey anlamadan ona baktıklarım görünce, sustu.

“Söylemeye çalıştığım şey,” diye tekrar etti, “köpek meselesiyle *bir* ilgisi vardı ama doğrudan bir ilgi değildi bu. Umarım anlatabilmişimdir.”

Uzun bir sessizliğin ardından Halt, “Hayır, ben pek bir şey anlamadım,” dedi usulca.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Crowley, eski dostuna bir göz attı. “Bu genç adam senin yanında... kaç yıl geçirmişti, altı mı?”

Halt, omuz silkerek, “Yaklaşık altı,” diye yanıt verdi.

“Peki, o süre zarfında söylediklerini anlıyor muydun?”

“Hayır, genellikle anlamazdım,” dedi Halt.

Crowley, hayret dolu bir ifadeyle başını salladı. “İyi ki Dışişleri’ne girmemiş. Başiboş bırakılması halinde en az ya rım düzine ülkeyle savaşa girmiştik.” Tekrar Will’e döndü. “Basit kelimeler kullanarak ve eğer mümkünse başladığın her cümleyi bitirerek, köpeğin, bu şahsın ve Alyss’in bu işle ne ilgisi olduğunu anlat.”

Will, konuşmak için derin bir nefes aldı. İki adamın da far kında olmadan hafifçe gerilediklerini fark etti ve olan biteni en basit şekilde aktarmaya karar verdi.

“Köpeğin eski sahibi, John Buttle adındaki yerel bir hayduttu. Zavallıcağı yaralamış ve kaderine terk etmiş. Ben de onu yolda buldum ve tedavi ettim.”

Bir ara verip, anlaşıldığından emin olmak için Halt ile Crowley’ye göz attı. Her ikisi de devam etmesini işaret ettiler.

“Buttle, köpeği geri almaya geldiğinde Alyss kulübede bana mesajımızı veriyordu. Orada olduğunu fark etmeden önce konuştuklarımızın bir kısmına kulak misafiri olmuş.”

Bu itirafı ona, Halt'un hafif sitemli bir bakışına patlamıştı. Will, özür diler gibi bir işaret yaptı.

“Biliyorum. Orada olduğunu daha önce fark etmeliydim ama

Alyss benim çocukluk arkadaşım ve sanırım dikkatim

- 99 -

JOHN FLANAGAN

dağılmıştı.” Sustu ve Halt'un konuyu kapatmasını işaret eden küçük

el işaretini fark etti. “Neyse, dışarıda dikilirken Alyss'in benim

göreve gönderileceğimi söylediğini duymuş.”

Her iki dinleyicisi de dikkat kesilmişti artık. Halt'un ifadesi her

zamanki gibi anlaşılılmıyordu ama Crowley'nin bu haber üzerine

endişelendiği her halinden belliydi.

“Adamı ne yaptınız peki?” diye sordu. Will, omuz silkti.

“Şey, elindeki mızrağı aldım ve saks bıçağımın kabzasıyla onu

bayılttım. Alyss de yardım etti,” diye ekledi, tamamen kendine pay

çıkarmak istemeyerek. “Bana saldırı şansı vermek için adamın

dikkatini dağıttı. Sonra onu başparmak düğümüyle bağladım. Ne

yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Hatta Alyss adamı

öldürmemiz gerekebileceğinden bile söz etti.”

Yüzü hâlâ asık olan Crowley başını sallayarak, “Haklı. Bu işin

duyulması riskini alamayız,” dedi. “Peki neye karar verdiniz?”

Will, bir kez daha duraksadı. Nihayet derin bir nefes alarak

konuştu: “Skandiya kurt gemisi henüz limandaydı, ben de adamı

alıp onlara götürdüm. Köle olarak yanlarına aldılar.”

Üstlerinin tepkisinden korkarak bekledi. Ne de olsa, Araluen'de kölelik yasaktı. Fikri ortaya attığında Alyss, ona bu gerçeği hatırlatmıştı.

“Onu sattın mı yani?” diye sordu Halt. Will, başını iki yana salladı.

“Şey, hayır. Onu satmadım. Onu... öyle... köle olsun diye verdim.”

“Köle olsun diye mi verdin?” diye tekrar etti Crowley.

~ 100 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Gundar, Buttle'ı ona vermeme çok sevindi,” diye ekledi Will, bunun durumu yumuşatmasını umut ederek. “Amacım, onun görevimle ilgili konuşmasını engellemektir. Skandiya- lılara söylese bile, bir şey fark etmez. Büyük olasılıkla onu dinlemeyeceklerdir. Dinleseler bile, nasılsa önümüzdeki üç ay boyunca Skorghiyl'e tıklıp kalacaklar.”

Crowley ile Halt, Will'in anlattıklarını değerlendirirken bir sessizlik oldu. Will, kendini eklemeler yapmaktan alıkoyamı - yordu: “Ya bu olacaktı ya da onu öldürecektim... ve adamın ölmeyi hak etmediğini düşündüm.”

“Ama köle olarak... verilmeyi hak ettiğini mi düşündün?” diye sordu Crowley. Will'in çenesi, yanıt vermeden önce sertleşti.

“Evet öyle, Crowley. Adam bir sürü suç işlemiş,” dedi Will.

“Muhtemelen birden fazla cinayetin sorumlusu ama arkasında

mahkemede kullanılabilecek türden bir delil bırakmıyor tabii.”

Düşünceli görünen Halt, sakalını kaşıdı. “Sonuçta,” diye ekledi, “görevlerimizden biri de mahkûmiyet için ortada ye terli kanıt bulunmayan vakaları çözmektir.” Crowley, sert bakışlarını Halt’a dikti.

“O dediğin, senin de çok iyi bildiğin üzere, resmi görevle - rimizden biri değil,” dedi. Halt, anladığını ifade ederek başını salladı ve aynı ılımlı ses tonuyla devam etti. “Yani Crewseli Amdor vakası örnek oluşturmuyor mu?” diye sordu.

Crowley, sıkıntıyla ağırlığını diğer ayağına verdi. Konuşmanın gidişatı karşısında şaşkına dönen Will, kıdemli Orman Muhafızları’na bakakalmıştı.

~ 101 -

JOHN FLANAGAN

“Crewseli Amdor mu?” diye sordu. “O da kim?”

Halt, gülümsedi. “Dev gibi bir adamdı; boyu iki metreyi aşıyordu. Haydudun tekiydi. Crewse kasabasını aylarca dehşetten dehşete sürükledikten sonra, genç bir Orman Muhafızı... alışılmışın oldukça dışında bir yöntem kullanarak onun hakkından geldi.”

Will’in ilgisini ve Crowley’nin huzursuzluğunu fark eden Halt, dudaklarına yerleşen hafif tebessümle devam etti. “Adamı kasabadaki değirmen çarkına zincirledi ve Crewse halkının onu beş yıl boyunca değirmen eşeği niyetine kullanmasına izin verdi. Bu çözüm, haydutları ıslah etmekle kalmamış, kasabanın da refaha

ermesini sağlamıştı. Crewse unu, ondan beridir tanelerinin

inceliğiyle nam saldı.”

Crowley, nihayet hikâyeye müdahale etti. “Bakın, farklı bir durumdu o ve ben...” Kelimeyi düzeltmekte geç kalmıştı. “Adı geçen Orman Muhafızı... onunla başa çıkmanın başka bir yolunu bulamamıştı. Hem haydut en azından canlarını yaktığı insanlara bir bedel ödüyordu. Yabancılara köle olarak satılmamıştı.”

“Eh,” dedi Halt, “bu Buttle denen adamın durumu da benzer sayılır. Hem ayrıca, Will’in de söylediği gibi, para karşılığında satılmamış. Verilmiş. El değiştiren bir para söz konusu olmadığından, bu durumun ülke kanunlarına aykırı olmadığını savunmak, iyi bir avukat için çocuk oyuncağı.”

Crowley homurdanarak, “İyi bir avukat mı?” dedi. “İyi avukat diye bir şey yoktur ki. Pekâlâ, genç Will, bana kalırsa iyi niyetle hareket etmişsin ve *avukatının* da savunduğu üzere, teknik anlamda bir suç işlemiş sayılmazsın. Çadırını kursan iyi olur. Yemekten sonra konuşacaklarımız var.”

- 102 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Başını sallayan Will, çaktırmadan Halt’a bir göz attı. O, küçük yeşil çadırını kurmak için uzaklaşınca eski dostuna yakla şan Crowley, Will’in duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmaya başladı.

“Bu tür sıkıntılı durumları halletmek açısından kötü bir yöntem

sayılmaz aslında,” dedi usulca. “Belki de Şu arkadaşın Irak’la irtibat kurmalı ve bunu daha dözgün bir biçimde uygulayıp uygulayamayacağımızı öğrenmelisin.”

Halt, uzun bir süre sessizce arkadaşına baktı.

“Elbette,” dedi sonunda. “Ne de olsa ülkedeki un değirmi ni sayısı belli, öyle değil mi?”

- 103 -

rman Muhafızları, Will’in yaktığı ateşin etrafında rahat-

O a oturuyorlardı. Lezzetli bir akşam yemeği yemiŐlerdi.

Crowley, yanında getirdiği geyik bifteklerini ateşten ısınmıŐ

düz taşların üzerinde piŐirmiŐ, yemeğe bol miktarda tereyağı

ve biberle kızartılmıŐ patatesle tavada hızla piŐirilmiŐ yeşil -

likler eşlik etmişti. Samimi bir sessizlik içinde oturmakta olan

üç arkadaş, yemeğin ardından Halt’un yaptığı kahveyi içiyor -

lardı.

Will’in yüzü gülüyordu. Görevinin detaylarını öğrenmek için

can atıyordu ama acele etmemesi gerektiğinin de farkındaydı.

Crowley ile Halt, meseleyi ona istedikleri anda aça caklardı nasılsa.

Yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey, onları daha önce harekete geçiremezdi. Birkaç yıl önce olsa, heyecandan yerinde duramaz ve bir türlü rahatlayamazdı. Ancak geçen yıllar içinde, diğer Orman Muhafızı yeteneklerini geliştirmenin yanı sıra, sabırlı bir insan haline gelmişti. Üstlerinin konuyu açmasını beklerken, ara ara onun bu yeni vasfını değerlendirdiği anlaşılan Halt'un onay dolu bakışlarını üzerinde hissediyordu. Başını kaldırdığında Halt'un ona baktığını fark

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

etti ve hafifçe gülümsedi. Ustasına sabrını kanıtladığı için çok mutluydu.

Nihayet sert zemine iyice yerleşen Halt, bezgin bir ses tonuyla konuşmaya başladı, "Hadi artık, Crowley! Şu işi bitirelim, ne olur!"

Birlik Komutanı arkadaşına içtenlikle gülümseyerek, "Bu rada senin sabrını değil, Will'inkini sınıyoruz sanmıştım," dedi. Halt, sinirli bir el hareketi yaptı.

"Eh, sınıandı sayabilirsin o zaman."

Düşüncelerini toparlayan Crowley'nin yüzü artık gülmüyordu.

Yeni görevinin detaylarını dinlemek için can atan Will, öne doğru hafifçe eğildi. Son birkaç gün boyunca merakını bastırmak için elinden geleni yapmıştı ve artık bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi geliyordu. Görevin içeriği hakkında kafa patlatmış ve çoğu, Skandiya'da edindiği deneyimlere dayanan birkaç olasılık

düşünmüştü. Ancak Crowley'nin ağzından çıkan sözler, bu düşüncelerini yerle bir ediverdi.

“Kuzey taraflarında büyücülükle ilgili bir sorunumuz var gibi gözüküyor,” dedi Crowley.

Will, şaşkınlıkla arkasına yaslandı. “Büyücülük mü?” dedi, her zamankinden daha tiz bir sesle. Crowley, başıyla onayladı.

“Anlaşılan öyle,” dedi kelimeleri vurgulayarak. Will, gözlerini Halt'a çevirdi. Eski ustasının yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılıyordu.

“Biz büyü diye bir şeyin varlığına inanıyor muyuz?” diye sordu.

Tecrübeli Orman Muhafızı, hafifçe omuz silkerek, “Rastladığım büyücülük vakalarının yüzde doksan

- 105 -

JOHN FLANAGAN

beşi düzenbazlık ve şarlatanlıktan ibaretti,” dedi. “Becerikli bir elden çıkan okun halledemeyeceği vakalar değillerdi. Sonra bir de yaklaşık yüzde üç paya sahip zihin kontrolü olayı var -Morgarath'ın Wargallarm üstünde uyguladığı türden.”

Will, usulca başını salladı. Kral'a karşı ayaklanan eski ba ron Morgarath, iradesine ölümüne bağlı hayvansı yaratıklardan oluşan bir orduyu savaşa sürmüştü.

“Yüzde birlik bir dilim de toplu sanrı vakalarını kapsıyor,” diye araya girdi Crowley. “Zihin kontrolünü andırıyolar ama bunlarda kontrol edilen insanlar, aslında olmayan şeyler ‘görüyor’ ya da

‘duyuyorlar’.”

Bir anlık bir sessizlik yaşandı. Will’in bakışları bir Halt’a, bir Crowley’ye kayıyordu. Nihayet aklındaki dile getirdi. “Geriye yüzde bir kalıyor.” Tecrübeli Orman Muhafızları başlarıyla onayladılar.

“Görüyorum ki toplama çıkarma konusunda da ilerlemiş sin,” dedi Halt ve Will bir yorum yapmadan devam etti. “Evet, haklısın. Geriye yüzde birlik bir dilim kalıyor.”

“Ve sen bunların büyücülük olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Will ama Halt, inatçı bir tavırla başını iki yana salladı.

“Mantıklı bir açıklamaları olmadığını söylüyorum,” dedi.

Sabırsızlıkla yerinde kımıldanan Will, eski öğretmenini öyle ya da böyle sıkıştırmaya niyetliydi.

“Halt,” dedi sakallı Orman Muhafızı’nın bakışlarına karşılık vererek, “sen büyüünün varlığına inanıyor musun?”

Halt, yanıt vermeden önce duraksadı. Tüm hayatı boyunca gerçeklerle ilgilenmişti. Tüm hayatı, gerçekler ve bilgi toplama

- 106 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

mak üzerine kuruluydu. Belirsizlikten nefret ederdi ama bu durumda...

“Hayır, inanmıyorum,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek, “ama varlığını da tamamen yadsımıyorum. Mantıklı bir nedeni ya da açıklaması olmayan durumlarda, her şeye hazırlıklı olmaktan

yanayım.”

“Ve sanırım alabileceğimiz en doğru tavır da bu,” diye sözünü kesti Crowley. “Yani, dünyamızı etkisi altına alan kötü bir gücün varlığı ortada. Hepimiz bundan şüphe duymayacak kadar çok suça tanıklık ettik. Birilerinin bu kötülükleri dünyamıza çağırmadığını ya da kendi yararına yönlendirmediğini kim iddia edebilir ki?”

“Yine de,” dedi Halt, “yüzde birlik bir ihtimalden söz ettiği mizi unutma ve o bir durumda bile bunun gerçek olup olama yacağını tartışıyoruz. Gerçek diye bir şey varsa tabii.”

Will, hafifçe başını sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. “Benim biraz kafam karıştı,” dedi sonunda. Halt, sertçe güldü.

“Şunu sakın akimdan çıkarma. Uğraştığımız şeyin büyücülük olmama ihtimali yüzde doksandan fazla; büyücülük olma ihtimali de çok düşük. Bu fikre sarıl ve temkinli ol. Tamam mı?” Başını sallayan Will, aldığı derin nefesi bırakarak, “Tamam,” dedi.

“Tamam ama görevin detaylarını öğrenebilir miyim? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

Crowley, Halt’a Will’i bilgilendirmeye devam etmesini işa ret etti. Usta ile çırağı arasında hâlâ güçlü bir bağ bulunduğunu biliyordu ve sözü Halt’a bırakmasının daha az yanlış anlama ya da karışıklığa neden olacağını farkındaydı. Bu ikisi, birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyordu.

“Pekâlâ,” diye başladı Halt, “öncelikle nereden söz ettiğî mizi bilmelisin. Norgate Baronlu...”

“Norgate mi?” diye bariz bir şaşkınlıkla ustasının sözünü kesti

Will. “O baronlukta görevlendirilmiş bir Orman Muhafî zımız yok muydu?”

“Evet, var,” dedi Halt, “ama bölge halkı tarafından tanını yor.

Korkmuş ve şaşırmış insanların son konuşmak isteyecekleri kişî, bir Orman Muhafîzıdır. Halkın yarısı bizim de büyücü olduğumuzu düşünüyör zaten.” Will, başıyla onayladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

“Eh, bana güvenecekleri ne malum öyleyse?” diye sordu. “Beni tanımıyor olabilirler ama ne de olsa *ben de* bir Orman Muhafîzıyım.”

“Oraya bir Orman Muhafîzî olarak gitmeyeceksin,” dedi Halt.

“Kılık değıştireceksin.”

Bu bilgi, Will’in soru yağmurunu başlamadan durdurmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, haberler karşısında bir parça gafil avlanmıştı. Mesleğıyle gurur duyuyor ve konumunun ona sağladığı saygınlıktan büyük keyif alıyordu.

Halkın Orman Muhafîzlan’ndan çekindiğini biliyordu. An cak

Birlik üyeliğinin beraberinde getirdiğı yadsınamaz itibarın da

farkındaydı. Orman Muhafîzî denildi mi, bütün kapalı kapılar

açılırdı. Ülkedeki tüm şövalye ve baronlar -ve hatta bazen bizzat

Kral- tarafından görüşlerine başvurulur ve bu görüşlere saygı

duyulurdu. Kendi seçimleri olan silahları efsanevi bir ustalıkla kullanırlardı. Tüm bunları bir tarafa bırakmak istediğinden emin değildi Will. Kararlılığını pozitif yönde etkileyen Orman Muhafızlığı kimliği olmaksızın zorlu ve tehlikeli

- 108 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

bir görevle başa çıkabileceğinden emin değildi. Almak üzere olduğu bu görev de kulağa şimdiden hem zorlu hem de tehlikeliymiş gibi geliyordu.

“Bunları sonra konuşuruz,” dedi Crowley. “Detaylara girmeden önce ana hatları aradan çıkaralım.”

“İyi fikir,” dedi Halt. Will’e doğru anlamlı bir bakış fırlattı ve

genç adam başını eğdi. Ustasını sözünü kesmeden dinleme

zamanının geldiğinin farkındaydı.

“Neyse. Norgate Baronluğu, Krallığın kendine has bölgelerinden biridir. Şöyle ki, baronluğun merkezinde yer alan Norgate Şatosu’na ek olarak, hemen kuzeydeki topraklarda bir şato daha bulunuyor.”

Halt konuşurken, Crowley aralarında kalan zemine bir harita açmış, dizüstü çöken Will de haritayı incelemeye başlamıştı. Halt’un haklı olduğunu görebiliyordu. Haritada, Krallığın kuzey sınırında işaretlenmiş olan şatoyu gösterdi.

“Macindaw Şatosu,” diye mırıldanan Halt, başını salladı.

“Şatodan çok büyük bir kale,” dedi. “Pek konforlu değildir ama stratejik açıdan önemi büyüktür. Gördüğün üzere...” Ok kılıfındaki kara oklardan birini çıkarıp Araluen’i kuzey komşusu Pikta’dan ayıran sarp dağları işaret etti. “Dağların arasından uzanan Macindaw geçidine hâkim olması için o noktaya yerleştirildi.”

Kararlı gözlerini haritadan ayırmayan çocuğu izleyerek durumu kavraması için bekledi. Will nihayet başım sallayınca, anlatmaya devam etti.

“Macindaw Şatosu olmasaydı, İskotilerden -yani Pikta- nın güney eyaletlerini kontrol eden vahşi kabileden- akın

- 109 -

JOHN FLANAGAN

üstüne akın yerdik. İskotiler, yağmacı, hırsız ve savaş çı bir halktır.

Hatta Macindaw olmasaydı, onları Norgate Baronluğu’ndan bile

uzak tutamazdık. Kuzeye giden yol çok uzun ve ordumuzun kışın sefere çıkması kolay değil. Özellikle de büyük bir kısmı güney baronluklarından gelen birliklerimizin kuzeyin şiddetli hava şartlarına alışkın olmadığı düşünülürse.”

Yavaşça başını sallayan Will, haritadan başını kaldırıp arkasına yaslandı. Resim, hafızasına kazınmıştı artık. Bakışları, konuşmaya devam eden Halt’a kaydı.

“Norgate Baronluğu’nun doğal dengesi biraz olsun bozulduğunda neden hemen telaşa kapıldığımızı biliyorsun artık,” dedi ustası.

Will, başıyla onayladı.

“Macindaw’un komutanı Lord Syron gizemli bir hastalığa yakalanınca, doğal olarak endişelendik. Endişemiz, duymaya başladığımız gerçeküstü büyücülük söylentileriyle daha da arttı. Görünen o ki, Syron’un atalarından biri, birkaç yüz yıl önce yerel bir büyücüyle sorun yaşamış.” Will’in soru sormaya hazırlandığını fark eden Halt, çocuğun sözünü kesmemesi için elini kaldırdı.

“Bilmiyoruz. Zihin kontrolü olabilir. Şarlatanın teki de olabilir.

Ya da gerçekten bir büyücüdür. Dediğim gibi, tüm bunlar yüz yıldan fazla zaman önce olmuş, dolayısıyla ortada sağlam bir kanıt bulunmadığı gibi, çok sayıda da cinnet hikâyesi dolaşıyor.

Hikâyelere bakılırsa, Syron’un ailesine yüzlerce yıl kan davası gütmüş, tutucu bir büyücü söz konusu. Uğraştığımız meselenin de bu olayın uzantısı olduğu düşünülüyor. Unutma

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

ki masal ve efsaneden ibaret şeyler bunlar; yani içlerinde çok fazla mantık aramamalısın.”

“Büyücüye ne olmuş peki?” diye sordu Will. Halt omuz silkti.

“Kimse bilmiyor. Syron’un atasının başına bir dizi esrarengiz rahatsızlık musallat etmiş gibi duruyor. Şifacılar, doğal olarak hastalığa bir tanım ya da tedavi önerememişler. İşin içi ne büyü karıştığını zannettikleri için bunu yapmalarına imkân yoktu zaten,” dedi küçümser bir ses tonuyla. “Ama sonra, şatodaki şövalyelerden biri bölgeyi büyücüden kurtarma görevini üstlenmiş. Bu tür efsanelerin geleneğinde olduğu üzere, şövalyenin tertemiz saf kalbiyle asaleti, büyücüyü yenmesini ve onu bölgeden sürmesini sağlamış.”

“Onu öldürmemiş mi?” diye araya girdi Will. Halt, başını iki yana salladı.

“Hayır. Korkarım bu asla yapılmayan bir şey. Bu tür efsanelerin yıllar sonra yeniden canlanmasına fırsat veren bir gerçek.

Günümüze dönersek; yaklaşık altı hafta önce atıyla gezintiye çıkan Syron, aniden yere düşmüş. Adamları yanma vardığında yüzü mosmormuş, ayrıca ağzından köpükler çıkıyor ve acı dolu çığlıklar atıyormuş.

“Adamları onu hemen şatoya getirmişler ancak şifacıların tüm çabaları boşa çıkmış. Ellerinden gelen tek şey, acısını dindirmek

için adamı uyuşturmakmış. Durumunda hâlâ bir gelişme yok ve yaşamla ölüm arasında gidip geliyor. Beslemek ya da su içirmek için uyandırdıklarında yeniden acıyla kıvranıyor ve çığlık atmaya başlayıp ağzından köpükler saçıyor. Sürekli uyuşturulmak ise gün geçtikçe zayıflamasına neden oluyor.”

- 111 -

JOHN FLANAGAN

“Dur tahmin edeyim,” diye araya girdi Will, Halt konuşmasına ara verdiğiinde. “Bu belirtiler, efsanedeki ataninkilerle tıpatıp aynı mıymış?”

Halt, parmağını genç adama doğrultarak, “İyi bildin,” dedi. “Ki bu da Malkallam’ın döndüğüne dair söylentileri alevlendirmiş.”

“Malkallam mı?” diye sordu Will.

“Efsanedeki büyücü,” diye araya girdi Crowley. “Kimse efsanelerin nereden türediğini bilmiyor ama... başka işaretler de görülmüş. Yanlarına yaklaşıldığında ortadan kaybolan orman ışıkları, geceleri yollarda görülen tuhaf şahıslar, şatoda duyulan sesler ve benzeri şeyler. Taşra insanların ödünü koparmak için çevrilen dümenler. Bölgedeki Orman Muhafızı Meralon, daha fazla bilgi edinmek için çaba harcıyor ama insanlar son derece ketum davranıyormuş. Ormanın derinliklerinde yaşayan bir büyücü hakkında söylentiler duymuş ve Malkallam adı da zikredilmiş. Ancak adamın tam olarak nerede yaşadığını öğrenememiş.”

“Syron devreden çıkınca şatoya kim komuta ediyor?” diye sordu

Will. Başım sallayan Halt, soruyu beğendiğini belli etti. Will, meselelerin özüne çabucak inmesini iyi becerirdi.

“Güya Syron’un oğlu Orman ama askeri eğitim almamış.

Meralon’un raporuna bakılırsa bir çeşit bilginmiş ve Krallığın sınırlarını korumaktansa tarih çalışmaları yapmayı tercih ediyormuş. Neyse ki Syron’un yeğeni Keren de şatodaymış ve garnizonun komutasını ele almış. Ayakları daha çok yere basan bir tipmiş. Bir savaşçı olarak yetiştirilmiş ve görünen o ki sevilen bir lidermiş.”

~ 112 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“şimdilik işleri idare ediyor olabilir,” dedi Crowley, “ama Syron’un ölmesi halinde, bizleri bir veraset sorunu bekliyor; zira yerine, zayıf ve yetersiz bir lider olan Orman geçecek. Bu nun gerçekleşmesi halinde baronluğun istikrarsızlaşma ve bizleri, kuzeyden gelecek olası bir saldırı karşısında savunmasız bırakma ihtimali bulunuyor. Ne olursa olsun, önüne geçmemiz gereken bir durumla karşı karşıyayız. Macindaw, stratejik açıdan hiçbir riske giremeyeceğimiz kadar önemli bir bölge.”

Will, birkaç saniye boyunca düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı.

“Anlıyorum,” dedi sonunda. “Peki, ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Oraya gitmeni,” diye yanıt verdi Crowley. “Bölge sakinleriyle tanış. Mümkün olduğunca bilgi edin. Malkallam denen şu adam

hakkında neler bulabildiğine bir bak. Böyle biri ger çekten var mı, yoksa köylülerin hayal gücünün ürünü mü, öğren. Güvenlerini kazan. Sana açılmalarını sağla.”

Will, suratını astı. Crowley bunlar çok basit şeylermiş gibi konuşuyor, diye düşündü. “Söylemesi kolay tabii,” diye mırıl dandı ama Halt, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle atıldı.

“Senin işin birçoklarına göre daha kolay olacak,” dedi. “İnsanlar seninle konuşmaktan hoşlanıyor. Gençsin. Karşın- dakine güven veren masum bakışların var. Bundan ötürü seni seçtik. Bir Orman Muhafızı olduğundan asla şüphe etmeyeceklerdir.”

“İyi de ne olduğumu düşünecekler o zaman?” diye sordu Will.

“Senin bir çalgıcı olduğunu sanacaklar,” dedi Halt, hınzır hınzır gülümseyerek.

- 113 ~

Şaşkına dönen Will, arkasına yaslandı. Sürprizlerle dolu bir gün geçiriyorum, diye geçirdi aklından.

“Bir çalgıcı, ha?” diye tekrar etti. “Ben mi?”

Halt, koyu renkli kaşlarının altından çocuğa bir göz attı. “Evet

bir çalgıcı olacaksın,” dedi. Bir an için ne diyeceğini bilemeyen

Will, çaresizce bir el işareti yaptı.

“Ama...” diye söze başladıktan sonra durdu.

“Senin durumuna çok uygun bir kimlik,” dedi Crowley.

“Çalgıcılar, sürekli seyahat ederler. Şatolardan en berbat hanlara kadar her yerde hoş karşılanırlar. Norgate gibi kasvetli bir yerde seni bağırlarına basacaklardır. En önemlisi de insanlar çalgıcılarla konuşmasını severler. Ve onların önünde konuşmakta bir sorun görmezler,” diye ekledi, anlamlı bir şekilde.

Will, aradığı kelimeleri nihayet bulmuştu. “Küçük bir de tayı atlamıyor muyuz?” diye sordu. “Benim bir çalgıcı *olmadığım* gerçeği gibi. Mesleğimi icra etmemi isterlerse ne yapacağım?”

“Halt’un dediklerine bakılırsa gayet güzel lavta çalıyor-

- 114 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

muşsun,” diye araya girdi Crowley. Şaşkınlığı a tan Will, komutanına döndü.

“Onun adı mandola,” dedi. “İkişerli akort edilmiş sekiz teli var.

Lavtanın on teli vardır ve bunlardan bazıları...”

Ancak Orman Muhafızlan’nın ilgisiz tavırlarını fark edince anlatmayı kesti. Lavta, mandola ya da büyük bir davul fark etmiyordu. Will bir şey çalsın yeterdi, gerisi umurlarında değildi.

Crowley’nin söylemiş olduğu şey kafasına dank edince, Will’in yüreği birden mutlulukla doldu.

“Gerçekten iyi olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi Halt’a. Will ne zaman mandola pratiği yapsa, kıdemli Orman Muhafızı acı çekiyormuş gibi bir ifade takınırdı. Ustasının aslında onu yetenekli bulduğunu duyduğu için ağzı kulaklarına varıyordu çocuğun. Ancak bu sevinci pek uzun sürmeyecekti.

“Ben ne anlarım ki bu işlerden?” diye yanıt verdi Halt, omuz silkerek. “Daha bir kedinin sesini diğerinden ayıramıyorum.”

“Şey,” dedi havası sönen Will. “Eh, belki de başkaları farkı daha iyi görüyordur. Başka bir şey olamaz mıyım?” diyerek Crowley’ye döndü. Omuz silkme sırası, önerilere açık olan Orman Muhafızı Komutanı’ndaydı şimdi.

“Ne gibi?” diye sordu. Will, yanıt vermeden önce zihnini taradı.

“Mucitlik,” diye öneride bulundu. Ne de olsa, Redmont Şatosu’nda Baron Arald’ın resmi hikâyecisi Murdal tarafın dan aktarılan macera ve efsanelerdeki kahramanlar, sık sık mucit kılığına girerlerdi. Halt, küçümsercesine bir kahkaha atıverdi.

- 115 -

JOHN FLANAGAN

“Müritlik mi?” diye sordu Crowley.

“Evet,” dedi konuya ısınan Will. “Sürekli seyahat ederler.

İnsanlar onlarla konuşmayı sever ve...”

“Ve azılı birer hırsız olarak tanınırlar,” diye tamamladı Crowley,

Will’in cümlesini. “Sence tanıştığın herkesin senden şüphe etmesine neden olacak bir kılığa bürünmen iyi bir fikir mi?”

Gözlerini üstünden ayırmayacak, gümüş takımları çalma nı

bekleyeceklerdir.”

“Hırsız mı?” dedi süngüsü düşen Will. “Gerçekten öyleler mi?”

“Hem de en azılıları,” dedi Halt. “Murdal denen o sıkıcı aptalın, karakterlerinin daima mucit kılığına girmeleri konu sunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu hiçbir zaman anlaya- mamışımıdır. Ben bile daha kötüsünü düşünemezdim.”

“Şey,” dedi başka önerisi kalmayan Will. Duraksayarak sorusunu tekrarladı. “Gerçekten de bu işi kıvırmama yetecek kadar iyi çaldığımı mı düşünüyorsunuz?”

“Anlamanın tek yolu var,” dedi Crowley. “Lavtan yanında. Çal bakalım bir şeyler.”

Will yine, “Onun adı...” diyecek oldu ama pes ederek arka sırta, eyerle diğer çantasının üstünde duran mandola kutusuna uzandı.

“Her neyse,” diye mırıldandı.

Aleti kutusundan çıkardı ve iki üst telin arasına takılı duran penasını aldı. Mandolanın akordunu denemek için birkaç nota bastı.

Tahmin ettiği üzere, at sırtında hoplayıp zıplamak ve serin gece havası, aletin akordunu bozmuştu. Telleri ayarladı ve bir deneme yapıp memnun kalarak başını salladı. Bir parça tiz

~ 116 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

kaldığına karar verdiği üst teli hafifçe gevşetti. Böylesi daha iyi, diye düşündü.

“Hadi bakalım,” diyen Crowley, onu teşvik edici bir el hareketi yaptı. Will, önce bir La notası bastı ancak duraksadı. Zihni uyuşmuştu; çalacak tek bir ezgi bile gelmiyordu akıma. Notaların ona ilham vermesini umarak önce bir Re, ardından da Mi minör ile Si bemol bastı.

“Bu şarkının sözleri var mı?” diye sordu Halt, aşırı kibar bir tavırla. Will, ustasına döndü.

“Çalacak şarkı bulamıyorum,” dedi. “Beynim durdu.”

“Bunun başına kaba saba bir handa gelmesi utanç verici olabilir,” dedi Halt. Will, çaresizce akıma bir şarkı gelmesini bekliyordu. Herhangi bir şarkı.

“*Yaşlı Joe Smoke*’& ne dersin?” diye önerdi Crowley neşeyle.

Başını çeviren Halt, arkadaşını kuşkulu gözlerle süzmeye başladı.

“*Yaşlı Joe Smoke* mu?” diye sordu Will. Halt’la ilgili bir parodiye dönüştürmüş olduğu şarkıydı bu. Crowley’nin durumdan haberdar olup olmadığını merak etti. Birlik komutanı, masum gözlerle onu izliyordu. Eski dostunun dik bakışlarına aldırmadan, Will’i teşvik etmek için gülümseyerek başını salladı.

“O şarkıyı daima sevmişimdir,” dedi Crowley. “Delikanlılığımda *Yaşlı Joe Smoke* eşliğinde pek güzel dans ederdim.” Yine aynı el işaretini yaptı. Aklına başka bir şarkı gelmeyen Will, şarkının giriş kısmını çalmaya başladı. Özgüveni artmış, hızlanmaya başlamıştı. Tek yapmam gereken, diyordu

JOHN FLANAGAN

kendi kendine, şarkının gerçek sözlerini anımsamak, kendi yazdıklarımı değil. İhtiyatı elden bırakarak şarkıyı söyleme ye başladı:

“Yaşlı Jje Smoke benim bir dostumdur. Kasvetli Tepe’de yaşamaktadır...

Yaşlı Joe Smoke asla banyo yapmaz ve asla da yapmayacaktır.

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Yeni bir güne yelken açalım. ”

Elini dizine vurarak tempo tutan Crowley, başını sallıyor ve gülümsüyordu.

“Çocuk iyiymiş yahu!” dedi Halt’a dönerek ve bu övgüyle yüreklenen Will, devam etti. On altılık notalardan oluşan ara melodiyi çaldıktan sonra ikinci kıtaya geçti.

"Kumarbaz Yaşlı Joe Smoke kışlık paltosunu kaybetti.

Kış gelince ısınmak için keçilerin arasına girdi

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Vedalaşıp ayrılalım

Hoşça kal Yaşlı Joe Smoke

Yeni bir güne yelken açalım. ”

Şarkıya iyice ısınmıştı artık ve ara melodiyi, bu kez bir parça daha ustalık isteyen bir notalar dizisi kullanarak çaldı. Üçüncü

ölçüde bir notayı eksik bastı ama hatasını ustaca geçiştirdikten

sonra üçüncü kıtaya geçti.

“Kır Sakallı Halt’un keçilerle yaşadığını gördüm

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Çoraplarını günlerce değiştirmese de keçilerin aldırmadığını duydum

Hoşça kal Kır Sakallı Halt ’

Vedalaşıp ayrıl a... ”

Birden ne söylediğinin farkına vararak durdu.

Mandolaya hâkimiyeti dikkatini dağıtmış, alışkanlıkla kendi

yazdığı sözleri söylemişti. Başını yana eğen Crowley, sahte bir

ilgiyle yüzünü buruşturdu.

“Büyüleyici sözler,” dedi. “Bu halini daha önce duymamıştım

sanırım.”

Eliyle ağızını kapadı ve omuzları sarsılmaya başladı.

“Çok komik, Crowley,” dedi Halt sıkıntılı bir ses tonuyla; Orman

Muhafızları Komutam’ın ağızını kapattığı elinin ardından boğuk

sesler geliyor, omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu. Will, dehşet dolu

bakışlarını Halt’a çevirdi bu kez.

“Halt... özür dilerim... böyle olsun isteme..

Nihayet saklanmaktan vazgeçen Crowley, kontrolsüz bir kahkaha

krizine kapılmıştı. Will, Halt’a doğru çaresiz bir el işareti yaptı.

Tecrübeli Orman Muhafızı, boyun eğmiş bir tavırla omuz silkerek

sert bakışlarını Crowley’ye çevirmişti. Dirseğiyle komutanının

kaburgasını sertçe dürttü.

“O kadar da komik değil!” diye homurdandı. Yaralı kaburgasını tutan Crowley, parmağını Halt’a salladı.

“O kadar komik ki! Yüzündeki ifadeyi görmeliydin!” diye konuştu soluk soluğa. Hemen arkasından Will’e döndü: “Devam etsene! Diğer kıta nasıl?”

Will, duraksadı. Halt’un sert bakışları, hâlâ Crowley’nin

- 119 -

JOHN FLANAGAN

üzerindeydi. Will -her ne kadar gümüş Meşe Yaprığı sahibi tam yetkili bir Orman Muhafızı olarak rütbesi Halt’unkine eşit olsa da - şarkıya devam etmesinin akıllıca olmadığına farkındaydı. Hem de hiç.

“Bana kalırsa kararımızı verecek kadar dinledik,” dedi Halt.

Ateşin hemen ötesinde kalan üç küçük çadıra dönerek yüksek sesle bağırdı: “Sen ne diyorsun, Berrigan?”

Çadırların gerisinde duyulan hışırtının ardından uzun boylu bir suret, ateşe doğru topallayarak yürümeye başladı. Bunun üzerine Will’in arkasındaki köpek de hırıldayıp hareketlenmeye başlamıştı. Efendisinin yaptığı bir el hareketiyle yatışan hayvan, yeniden yüzükoyun toprağa uzandı.

Will, elindeki altı telli *gitarrayı* görmeden tanımıştı adamı. Daha önce Berrigan’ı birkaç kez, Orman Muhafızları’nın yıllık

Toplanma’larında eğlendirirken görmüştü. Eski bir Meşe Yaprığı taşıyıcısı olan Berrigan, baskına çıkan Skandiyalıla- ra karşı verilen

zorlu bir savaşta sol bacağını kaybetmesinin ardından aktif görevden ayrılmıştı. O zamandan beri hayatını çalgıcılık yaparak kazanıyor, müzisyenlik yeteneğiyle gittiği her yeri fethediyordu. Will, Birliğin, adamı zaman zaman istihbarat toplamak için kullandığından da kuşkulanıyordu.

Eski Orman Muhafızı'nın, hakkında bir değerlendirme yapmak için onu gizlice dinlediğini fark etmişti. Öne doğru uzattığı tahta bacağı nedeniyle bir parça zorlanarak da olsa ateşin yanma kıvrılan Berrigan, ocuğa gülümsedi.

“İyi akşamlar, Will,” dedi. Genç adamın kucağındaki mandolaya bakarak başını salladı. “Fena değil. Hiç fena değil.”

Berrigan'm çıkık elmacık kemikleri ile büyük, eğimli bir

- 120 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

burnu, ince bir yüzü vardı. Ancak ilk göze çarpan yanı, parlak mavi gözleriyle yüzüne yayılan ferah, dostane gülümsemesiydi.

Kahverengi saçlarını mesleğine uygun bir şekilde uzatmıştı ve çalgıcılara has kıyafetler giyiyordu; üstü başı, hareket ettikçe kımıldıyor gibi görünen parlak renkli, gelişigüzel şekillerle doluydu.

Will, her çalgıcının kendine has bir renk ve model seçtiğini

bilirdi. Berrigan'ın pelerindeki şekillerin -sıradan bir Orman

Muhafızı pelerinini süsleyen donuk kahverengi, gri ve yeşilin yerine

daha parlak renkler kullanılmış olsa da- Orman Muhafızı

pelerinlerine benzediğini fark etti.

“Berrigan. Seni gördüğüme sevindim,” dedi. Hemen arkasından aklına gelen bir fikirle Crowley’ye döndü. “Crowley, Berrigan bu görev için daha doğru bir seçim olmaz mıydı? Ne de olsa profesyonel bir çalgıcı ve arada sırada Birlik adına çalıştığını hepimiz biliyoruz.”

Kıdemli Orman Muhafızları, bakiştılar. “Hepimiz biliyoruz, öyle mi?” diye sordu Crowley.

Will, çekingenlikle omuz silkti. “Şey, tam olarak *biliyoruz* denemez... ama Birlik adına işler yapıyor, öyle değil mi?”

Birkaç saniye boyunca sıkıntılı bir sessizlik yaşandı. Kamp ateşinin etrafındaki gergin havayı bölen, tebessüm ederek konuşmaya başlayan Berrigan oldu. “Haklısın Will. Gerek duyulması halinde hâlâ Birlik için çalışmalar yapıyorum. Ancak bu görev için boyum biraz kısa kalıyor.”

“Ama sen benden çok daha uzunsun...” diye söze başladı Will ve birden Berrigan’ın yüzünde anlamlı bir ifadeyle tahta bacağına bakakaldığını fark etti. Utanarak sustu. “Ayy, sen şeyi kastediyordun...” Kelimeyi söyleyememişti, çok aptalca

- 121 -

JOHN FLANAGAN

geliyordu kulağına. Ancak Berrigan’ın tebessümü, tüm yüzü ne yayılmıştı.

“Tahta bacağım, Will. Durumu çok iyi. Bu gerçeğe alıştım artık.

Orada yokmuş gibi davranmaya gerek yok. Crowley’nin bana

anlattıklarına göre, bu görev çabuk hareket edebilen binlerini gerektiriyor ve korkanm o kişi artık ben değilim.”

Sıkıntılı anlann geçtiğine memnun olan Crowley, boğazım temizledi. “Berrigan’ın yapabileceği bir şey varsa, o da çalgıcı rolünü oynayıp oynayamayacağına karar vermektir. Ne diyorsun, Berrigan?”

Başını yana eğen Benigan, bir an düşündükten sonra yanıt verdi.

“Çocuk, bu işte yeterince iyi. Hoş bir sesi var ve iyi bir müzisyen.

Çalıp söyleyeceği taşra hanlan için kesinlikle yeterli. Araluen Şatosu’ndaki toplantıları bilemem.” Söylediklerinden alınmasın diye

Will’e gülümsedi. Will de karşılık olarak sırıttı. Hakkında yapılan değerlendirmeyi beğenmişti. Berrigan devam etti.

“Ancak hazırlıksızlığından kaynaklanan bazı hataları oldu. Bir profesyonel olmadığını açığa çıkaran türden hatalar.”

Crowley, yüzünü buruşturdu. “Nasıl yani? Yeterince iyi çalıp söylüyor dedin. Başka ne hazırlığa ihtiyacı varmış ki?”

Doğrudan bir yanıt vermeyen Berrigan, Will’e döndü.

“Hadi bize başka bir şey çal, Will. Hoşuna giden herhangi bir şey. Çabuk ol,” dedi. Will mandolasım kavradı ve...

Ve bir kez daha beyni durmuştu. Berrigan, iki elini birden kullanarak bir işaret yaptı.

“İşte bundan söz ediyorum,” dedi. “Bir şeyler çalması istendiğinde amatör daima tekler.” Yeniden Will’e döndü. “Gw-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

neyli Jenny'i çalmasını biliyor musun? Ya *Balıkçı Oltası*' m? *Cobbington Değirmi*ni ya da *Güney Derelerinde*' yi?"

Şarkı isimlerini hızla sayıyor, Will de somurtarak her birini

başıyla onaylıyordu. Gülümseyen Berrigan, omuz silkti.

“Herhangi birini çalsan olur,” dedi. “İşin özü, yalnızca bu

şarkıları bilmekten geçmiyor. Bildiğini hatırlamak da önemlidir ama

bunu halledebiliriz.”

Will, bakışlarını Halt'a çevirdi. Eski öğretmeni, başıyla çalgıcı

dostunu işaret ederek, “Berrigan seni çalıştırmak için bir süre

yanında seyahat edecek,” dedi. Will, uzun boylu çalgıcıya

gülümsedi. Şu çalgıcılık meselesi, içine giderek daha çok sinmeye

başlıyordu. Bir yandan da derin sulara atlayarak yüzmeyi öğrenmesi

istenmişçesine içi bunalıyordu.

“Şimdiden başlayabilirsiniz de,” dedi kahve fincanını doldurup

sırtını rahatça ağaç kütüğüne yaslayan Crowley. “İkiniz birlikte bir

şeyler çalın bakalım.”

Berrigan, ne çalalım dercesine Will'e bir göz attı.

“*Uzaklardaki Orman*, ” dedi Will, duraksamadan.

Berrigan başıyla onaylayıp gülümsedi. Halt'a dönüp, “Çabuk

öğreniyor,” dedi ve kır saçlı Orman Muhafızı da karşılık olarak

başını hafifçe eğdi. Kavuşma temalı ünlü şarkının giriş kısmını

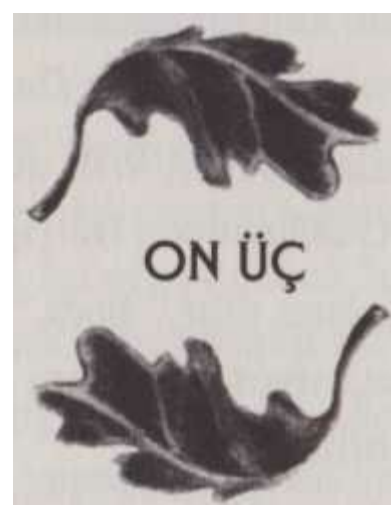
çalmaya başladıktan bir süre sonra Berrigan durdu ve Will'in

mandolasına bir göz attı.

“La telin biraz gevşemiş,” dedi çocuğa.

Halt, üstünlük taslayan bir sesle Crowley'ye bakarak, "Biliyordum işte," dedi.

- 123 -

rtesi sabah Will, Orman Muhafızı kimliğinden sıyrılıp bir E çalgıcıya dönüşüvermişti.

-■—/çalgıcıya dönüşüvermişti.

Kahverengi, gri ve yeşil benekli pelerini, sahne sanatçı sı kimliğine daha uygun bir pelerinle değiştirilmişti. Halt ile Crowley'nin şatafatlı, rengârenk bir pelerin yerine siyah beyaz, basit bir kumaş seçmiş olmalarından memnundu. Koca man kukuletalı pelerini omzuna attı. Tanıdık geliyor, diye ge çirdi aklından. Birden kafasına dank etti. Kumaşa dokunmuş düzensiz siyah beyaz şekiller, Orman Muhafızı pelerininin üzerindeki beneklerle aynı görevi görüyordu. Pelerini giyen kişinin görüntüsünü bozuyor, vücut hatlarını belirsizleştirerek dışarıdan bakanların onu görmesini sağlayan ayrıntıları gizli yordu. Onun pelerini dikkatle incelediğini fark eden Halt, başını sallayarak düşüncelerini doğruladı.

“Evet, bu gizleyici bir pelerin,” dedi. “Bir Orman Muhafızı pelerini değil belki ama gittiğin yerde bu renkler işine daha çok yarayacak.”

Gerçekler, Will’in aklına o an üşüştü. Norgate Baronluğu

124

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

kışın karla kaplı olacağı için renkler, arazinin içinde kaybolup gidecekti. Yakından baktığında pelerinin üstündeki siyahlıkların aslında koyu bir gri tonunda olduğunu fark etti. Görülmeden hareket etmede usta birinin kış mevsiminde araziye karışmak için çok da çaba harcaması gerekmeyecekti. Kapalı alanlardaysa pelerinin kumaşı, bir çalgıcıdan bekleneceği şekilde, gözlere hitap eden gelişigüzel şekiller ve çarpıcı renklerden oluşuyormuş gibi duracaktı.

“Çok akıllıca,” diyerek sıırıttı Halt ile Crowley’ye. Tecrübeli Orman Muhafızları, başlarını sallayarak karşılık verdiler ona.

Crowley çocuğa ince deriden, gri ve kolsuz bir yelek uzattı.

“Bıçak kınını üzerinde taşıyamazsın,” dedi Will’in iki bıçağını koyduğu, kendine has kılıfa bir göz atarak. “Bu bıçakların yalnızca Orman Muhafızları tarafından kullanıldıkları göz önüne alındığında, foyan hemen açığa çıkar.”

“Şey,” dedi Will kararsızca. Büyük saks bıçağı ile küçük fırlatma bıçağının elinin altında olmaması fikrinden pek hoşlanmamıştı.

Neyse ki Crowley, onu çabucak rahatlattı.

“Saks bıçağın kalabilir,” dedi. “Üzerinde o tür bir bıçak taşıyan

çok insan var. Yeleğinin içine de fırlatma bıçağın için özel bir kın diktirdik.”

Yeleğin içindeki, boyun kısmının hemen altında bulunan gizli deri cebi işaret etti. Fırlatma bıçağını çeken Will, onu denemek için cebin içine kaydırıldı. Cep, tam da bıçağına göre idi. Ancak Halt’un sözleri, moralinin bir kez daha bozulmasına yol açtı.

“Korkarım ki yayını ardında bırakman gerekecek,” dedi. “Ok ve yay kullanan bir çalgıcı, görülmüş şey değil.” Koca-

- 125 -

JOHN FLANAGAN

man yayı Will’den alıp bir tarafa bıraktı. Onun yerine çocuğa ufak tefek, atış menzili kısa bir avcı yayıyla bir kılıf dolusu ok uzattı.

Sıradan silahı inceleyen Will, kirişi kolaylıkla gerebildiğini fark etti.

Gerilim kuvvetinin on ya da on beş kilodan fazla olduğunu sanmıyordu.

“Bunu yanıma almasam da olur,” dedi. “Gümüşüğünde bile düzgün bir atış yapamam bununla. Hem zaten,” diye okları ya kından inceleyerek ekledi, “bu oklar, verdiğin yay için fazlasıyla ağırlar.”

İşin bu noktaya varmasından hiç de hoşlanmadığı belli oluyordu.

Yıllar önce Halt’un yanına çırak olarak verilişinden bu yana öncelikli silahı ok ve uzun yay olmuştu. Elinde yayı olmadan kendisini çıplak ve savunmasız hissedeceğini biliyordu.

Halt ile Crowley, aynı anda gülümsediler. “Yayı ok atmak için kullanmayacaksın,” dedi Crowley. “Yalnızca okları yanında taşıman

için bir bahane o. Bu tarafa gel,” diyerek, Will’e onu takip etmesini işaret etti.

Atların otladığı açıklıkta duran yük eyerini göstererek, “Yeni eyerin burada,” dedi beklenti dolu bir sesle. Will, yüzünü buruşturdu.

“Eski eyerimden memnundum,” dedi işin nereye varacağından emin olamayarak. Eyeri inceledi. Değişik tipteki topuz düzeninin dışında, tamamen normal görünüyordu. Will’in eyerinde eşyaları bağlamak için kullanabileceği V şeklinde iki çapraz parça bulunmasına rağmen, yeni eyerde aynı görevi düz metalden, eğimli iki parça görüyordu. İçeride doğru kıvrılıyor, birbirlerinden uzaklaşarak genişliyorlardı. Oldukça gösterişli, diye aklından geçirdi Will ama V şeklindeki basit tahtalardan daha kullanışlı değildi.

- 126 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bu icadımızla gurur duyuyoruz,” dedi Crowley. Uzanıp yakaladığı düz parçalardan birini eyerden söküp aldı. Will, parçanın eyerin devamı olan sıkı bir ceple yerine sıkıştırılmış olduğunu görebiliyordu. Artık yakından inceleme şansı bulduğu yarım metreden biraz uzun metal parça, alt kıvrımın genişliği üsttekinin iki katı olacak şekilde S harfi çizerek kıvrılıyordu. Alt ucunda, metalin içine bir yuva açılmıştı. Yeni pelerini gibi bu nesne de Will’e tanıdık gelmişti. Çocuğa gülümseyen Crowley, eyerin arkasında kalan taşıma mandalına uzandı. Mandalı geriye doğru çevirdiğinde o parça da

eyerden ayrıldı. Deriyle kaplı, basit bir tahta parçasını andırıyordu

ancak her iki ucunda da çentikli birer yumru bulunuyordu.

Will büyülenmiş gibi olan biteni izlerken, Crowley metal kolun

oyuk ucunu el parçasındaki dar bir boşluğa kaydırıldı. Hemen

arkasından da Will'in, artık kolu sıkıca yuvasında tutmaya yarayan

geniş, dişli bir okun baş tarafı olduğunu anladığı çentikli

yumrulardan birini hızla sıkıverdi.

“Tanrım,” dedi Will usulca, neler olup bittiğini sonunda anla-

yarak. Düz metal parçanın ona neden tanıdık geldiğini anlamıştı

artık. Halt'un yanında çıraklığa başladığında, tam teçhizatlı bir uzun

yayı idare edemeyecek kadar küçüktü Will. Onun için Orman

Muhafızı, ona uçlan bunun gibi S şeklinde olan, geriye doğru eğimli

bir yay vermişti. Çifte kıvrım, düşük gerilim kuvvetlerinde yayın

gücünü ve okların hızını arttırmaya yanyordu. Crowley ikinci metal

ucu da süratle yerine takarken, Will eski günlerdeki gibi eğimli bir

yaya bakmakta olduğunu fark etti; üç ayrı parça halinde sökülüp

takılabilen bir yaya.

“Silahtarlarımız bunu bizim için hazırladı,” dedi Halt usulca. “Bir

süredir üzerinde çalışıyorlardı. Çelik uçlar, insana par-

- 127 -

JOHN FLANAGAN

mak ısırtacak kadar sağlam. Neredeyse otuz kiloluk bir gerilim

kuvvetin olacak. Uzun yay kadar değil belki, ama yine de kay-

dadeğer bir rakam.”

Crowley'nin uzattığı yayı elinde çevirip duran Will, silahın ağırlığını ve dengesini ölçüyordu. Orman Muhafızları'nın saks bıçaklarını yapan çelik ustaları, efsanevi zanaatkârlardı. Saks bıçaklarına doğru savrulan birçok kılıcın, bıçakların üstünde iz bile bırakmadığı biliniyordu. Belli ki elindeki bu yaylı silah da aynı çelik işçiliğinin bir eseri idi. Crowley, Will'e uzattığı kaim, örülü sicimi yaya takmasını işaret etti.

Will, kirişi yayın alt ucundan kaydırıp yerine taktı. Sağ aya ğım yayla kirişin içinden geçirdikten sonra, yayın uç kısmını diğer ayağının bileğine yasladı ve kirişin diğer ucunu da yerine taktı.

Harcamak zorunda kaldığı yoğun çaba, şaşkınlıkla homurdanmasına neden olmuştu. Deneme amacıyla yayı esnetti ve memnuniyetle Halt'a gülümseyerek, "Eh, böylesi daha iyi," dedi.

Halt, kılıftaki oklardan birini ona uzatarak, "Dene bakalım," dedi. Sonra da yaklaşık kırk metre uzaklıktaki bir ağacın üstünde bulunan küçük kabuk parçasını işaret etti. Oku kirişe yerleştiren Will, deneme amacıyla kirişi bir, iki kez çektikten sonra hedefe odaklanarak yayı kaldırdı, nişan aldı ve tek bir akıcı hareketle oku bıraktı.

Ok, ağacın gövdesine, hedeflediği noktanın neredeyse on santim yukarısından saplanmıştı. Will'in standartlarında bir okçu için, hayal kırıklığı yaratan bir atıştı bu. Ancak Halt, durumu önemsemediğini gösteren bir el işareti yaptı.

"Bu kadar şaşırma. Attığın oklar, başlarda uzun yaya göre

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

daha düz bir rota izleyecekler. Ancak sonra güç kaybetmeye başlayıp, kırk ya da elli metre gittikten sonra hızla düşmeye başlayacaklar. Bu yüzden normalden bir parça yukarı nişan almalısın.”

Will, düşünceli bir biçimde başım salladı. Ok, ağacın derin lerine gömülmüştü.

“Menzili yüz metre civarında mı?” diye sordu ve eski öğretmeni başıyla onayladı.

“Biraz daha fazla olabilir. Uzun yayın yanında olmayacak ama tamamıyla silahsız da sayılmazsın. Ayrıca deviricilerin de yanında tabii.”

Will, başıyla onayladı. Deviriri de bir diğer Orman Muha fızi silahıydı. Her iki ucunda yuvarlak birer topuz bulunan ve sıkılmış bir yumruğun içine sığabilen pirinç silindirlerin ağırlıkları dikkatle dengelenmişti. Bir devirici ile çeneye ya da ense köküne alman darbenin en güçlü rakibi bile bayıltacağı söylenirdi. Deviriciler ayrıca fırlatılmak üzere de tasarlanmıştı. Usta bir bıçak fırlatıcısının -yani bir Orman Muhafızı'nın- elinden çıkan bir devirici, bir adamı altmış metre öteden sersemletebilir ve bayıltabilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Crowley, ellerini bir tüccar gibi ovuşturarak.

“Sana verebileceklerimiz bunlar. Bir şey daha var: Macindaw Şatosu'na yerleştiğinde, bize bir mesaj gönderme ihtiyacı du-

yabilirsin diye birini göndereceğiz sana.”

Will, bu haber üzerine başını kaldırdı. “O kim olacak peki?” diye sordu. Orman Muhafızı Komutam, omuz silkti.

“Henüz karar verilmedi ama tanıyacağın biri olmasını sağlayacağız.”

- 129 -

JOHN FLANAGAN

Halt, elini eski çırağının omzuna koydu. “Oradayken yardıma ihtiyacın olursa, Meralon’a da başvurabilirsin ama acil bir durum olmadıkça bunu yapma. Bir arada görülmenizin bir faydası yok.

Gerçek kimliğini gizli tutman hayati önem taşıyor. Aslına bakarsan, Meralon’a senden uzak durması söylenecek. Onun ortalıkta görülmesi halinde, insanlar ağızlarını kapalı tutmak isteyebilir.”

Will, başını sallayarak, “Anlıyorum,” dedi. Zamanımı yal nız geçireceğim bir görev olacak bu, diye düşündü. Ancak bu, bir Orman Muhafızı olarak zaten alışması gereken bir durumdu. Orman Muhafızları genellikle yalnız çalışırlardı.

Crowley güneşe bir göz attı, öğlen oluyordu.

“Haydi yemeğimizi yiyelim,” dedi. “Ondan sonra da Berrigan ile ikiniz yola koyulursunuz. Hızlı hareket ederseniz, günbatımında Marrowdale’e varmış olursunuz.”

ON DÖRT

Kapı açılıp da buz gibi hava dumanlı salona dolduğunda, Çatlak Sürahi'nin meyhane kısmındaki akşamcılar, başlarını kaldırdılar. “Kapıyı kapat,” diye homurdandı, barın yanında ayakta dikilen iriyarı bir arabacı. Arkasına dönüp içeri giren kişiye bakmaz zahmetine bile katlanmamıştı. Ancak diğer akşamcılar, arkadaşları kadar umursamaz değildi ve içeri bir yabancıya girdiğini fark ettiklerinde salonda kıpırdanmalar oldu. Kış mevsimi buz gibi pençesini Norgate Baronluğu'na attı mı, gezginler bölgeye uğramaz olurdu. Tarlalar ve yollar, çoğunlukla kalın bir kar tabakasıyla kaplanırdı. Israrlı rüzgârların sürekli düşürdüğü hava sıcaklığı, sık sık sıfırın altında dolanırdı.

Kapanan kapı dışarıdan gelen buz gibi rüzgârın önünü kesmiş, salonu aydınlatan mumlar ve şöminedeki ateş de çılgın dansla rına bir ara vermişti. İçeri giren yabancı, alacalı pelerininin kocaman kukuletasını geriye iterek omuzlarındaki kan silkeledi. Yeni çıkmaya başlamış sakallıyla en fazla yirmi yaşında gibi görünen, gencecik bir çocuktur. Boyu kısaydı ve ince bir vücudu vardı.

Onunla beraber yavaşça içeri süzülen siyah beyaz oban

JOHN FLANAGAN

köpeği, gözlerini efendisine dikmiş, vereceği emri bekliyordu.

Yumuşak adımlarla efendisinin işaret ettiği salonun n tarafındaki boş masanın üstüne boylu boyunca uzanıverdi. Huzurlu görüntüsüne ters düşen meraklı gözleriyle meyhaneyi gözden geçiriyordu. Genç yabancı, bağlarını gevşettiği pelerinini ateşte kuruması için sandalyesinin arkasına astı. Kumaşın üzerinde kalan son birkaç kartanesi de hızla eriyerek buharlaştı.

Genç adamın pelerininin altında taşıdığı Şey ortaya çıktığında, salondaki mırılıtlar da iyice şiddetlendi. Sert deriden bir çalgı aleti kutusunu masanın üstüne koymuştu. Ülkenin bu kadar kuzeyinde, müzikli eğlencelere de gezginler kadar az rastlanırdı. Salondakiler için bu, gecenin beklediklerinden daha keyifli geçeceğine dair bir işaretti. Bardaki aksi arabacının bile yüzü gülüyordu.

“Müzisyen misin?” diye sordu beklentiyle. Will gülümseyerek başıyla onayladı.

“Yolu, bu güzel kasabanızın dondurucu soğuğundan geçen onurlu bir algıyıym, dostum,” diye yanıt verdi adama. Berrigan ile birlikte seyahat edip bir dzineyi aşkın meyhane ile handa konakladıkları iki hafta boyunca öğrendiği basit, şakacı yanıtlardan birini kullanmıştı.

Akşamcılardan bazıları masasına yaklaşmaya başlamıştı bile.

“yleyse al bir şarkı bakalım,” dedi arabacı. Salondaki diğer adamlar da bunu istediklerini mırıldandılar.

Will, başını yana eğerek bir an için bu isteği değerlendirdi.

Ardından dudaklarına götürdüğü ellerini nefesiyle ısıtmaya çalıştı.

Gülümseyerek yanıt verdi: “Dışarıda acı bir soğuk var, dostum.

Ellerim neredeyse dondu.”

~ 132 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Al sana onları ısıtacak bir şey,” dedi bir diğer ses. Will başını

kaldırdığında, barın arkasından çıkıp önüne dumanı tüten bir

maşrapa sıcak şarap koyan hancıyı fark etti. Ellerini sıcak içeceğin

etrafına saran Will, maşrapadan yükselen baharatlı hoş kokuları

içine çekerek memnuniyetle başını salladı.

“Evet. Bu işe yarayacak gibi gözüküyor,” diye yanıt verdi. Hancı

ona göz kırparak, “Müessesenin ikramı elbette,” dedi.

Will, başıyla bir selam daha verdi. O kadarını hak ediyordu. Bir

çalgıcının varlığı, hanın o gece çok iş yapacağını göstergesiydi.

Akşamcılar handa normalden uzun süre geçirecek ve daha fazla içki

içeceklerdi. Şaraptan büyük bir yudum alan Will, keyifle iç geçirdi

ve mandola kutusunun kayışlarını çözmeye başladı. Biçimli

bölmesinden çıkardığı aletin ahşap gövdesi buz gibiydi. Birkaç

dakikasını akort yaparak geçirmek zorunda kaldı. Dışarıdaki

dondurucu soğuktan hanın sıcaklığına girince, tellerin akordu ister

istemez bozulmuştu.

Sonunda tatmin olmuş bir şekilde telleri tıngırdatıp, küçük bir

ayarlamaya daha yaptı ve hafif bir tebessümle salona bakınarak

akşamcılarının beklenti dolu bakışlarına karşılık verdi.

“Akşam yemeğimi yemedem önce birkaç şarkı çalabilirim,” dedi ortaya ve ekledi: “Burada yemek *veriliyor*, değil mi?” “Evet, elbette dostum,” diye atıldı hancı, hızla. “Eşimin yapmış olduğu harika bir kuzu güveci ve yanında da taze ekmekek, kızarmış, biberli patatesle daha fazla şarap.”

Will, başını salladı, anlaşma yapılmıştı. “O zaman şimdi birkaç şarkı çalarım, yemeğimi yedikten sonra da devam ederim. Ne dersiniz?” diye sordu. Salondaki herkes hemfikirdi.

~ 133 ~

JOHN FLANAGAN

Akşamcılarının coşkusu dinmeden, Will, *Güneşli Hanım*'m neşeli başlangıcıyla açılışı yaptı.

“*Güneşli Hanım,*

Saçların güneş renginde

Mutluluk senin üzerinde

Nereye

gitsen

şenleyim

Güneşli Hanım 'ım benim. ”

Başını kaldırıp meyhanede bulunan küçük grubu teşvik edercesine salladı ve şarap kadehleriyle masaların üstünde tempo tutan akşamcılar, kaba sesleriyle popüler halk şarkısının nakaratına katılmaya başladı:

“Işıklarınla aydınlat bizi,

Ey Güneşli Hanım,

Hâlâ bilmiyor musun?

Seni sevdiğimi, lay lay lay.

Işıklarınla aydınlat bizi,

Ey Güneşli Hanım,

Şensin gökteki güneşin

Varoluş sebebi. ”

Sıra ikinci kıtaya geldiğinde sahneyi şarkıcıya bırakan topluluk, nakarat bölümünde yeniden devreye girerek şarkıya eşlik etti. Bu neşeli ve hareketli şarkı, Berrigan’ın deyişiyle ideal bir başlangıçtı.

“Repertuvarındaki en iyi şarkı olmamalı,” demişti, “ama canlı, neşeli, herkesçe bilinen ve dinleyicilerle yakınlaşmanı

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

sağlayabilecek güzellikte bir şarkı olmalı. Unutma, en iyi şarkını kesinlikle ilk başta harcamamalısın. Kendini akışa kaptır yeter.”

Sıra son nakarata gelmişti artık. Salonun bir kez daha ona eşlik ettiğini fark eden Will’in içi, mutlulukla dolmuştu. Memnuniyeti, son notayı da basıp akşamcılar tarafından alkışlanmaya başlayıncaya dek içinde büyümeye devam etti. Rol yaptığını, mesleğinin çalgıcılık, hayattaki amacının da bu şekilde alkışlanmak olmadığını - kim bilir kaçınıcı kez- kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Bu tür anlarda, gerçek mesleğini hatırlamakta zorlanıyordu.

Ardından akşamcılara dört şarkı daha çaldı. *Hasat Pazarı,*

Dağlardaki Jessi, Hatırla o Günleri ve salondaki herkesin tempo

tutarak eşlik ettiği, hızlı bir ritmi olan *Kaçak Kısrak*. Son şarkıyı da bitirdiğinde, gözleri ona kilitlenmiş halde uzanan köpeğe bir göz attı

ve yalnızca dudaklarını oynatarak “Ejderha” dedi.

Bir anda doğrulan köpek, başını arkaya atarak -tıpkı yolda

geçirdikleri haftalar boyunca Will’in ona öğrettiği gibi- yüksek sesle

havlamaya başladı. Ejderha, köpeğin Will susmasını söyleyinceye

dek havlaması için aralarında belirledikleri parolaydı.

“Neler oluyor, Harley?” diye sordu köpeğe. Köpeğin adı Harley

değildi, henüz hayvana bir isim takmamıştı. Harley de bir başka

parolaydı. Köpeğe iyi iş çıkardığı ve artık havlamayı kesebileceği

mesajını verdi böylece. Bir anda suspus kesilen hayvan, oyunu

kuralına göre oynadığının göstergesi olarak kuyruğunu iki kez yere

vurdu. Will, bakışlarını beklentiyle

JOHN FLANAGAN

onu izleyen topluluğa doğru çevirdi ve sırtıp, özür dilercesine

ellerini iki yana açtı.

“Kusura bakmayın dostlarım. Menajerim bana yemek saatinin

geldiğini söylüyor. Bütün gün soğuk havada yol aldık ve kazancımın

yüzde onu ona aittir; tabii akşam yemeğimin de.”

Salon, birdenbire kahkahalarla çınıladı. Salonu dolduran taşra

halkı, eğitilmiş bir köpeği hemen tanırdı. Ayrıca Will’in han sahibine

yemek borcunu kibarca hatırlatması da çok hoşlarına gitmişti.

Yemeğin gelmesi uzun sürmedi. Garson kızlardan biri, buharı

üstünde tüten bir güveç tabağını Will'in masasına getirdi. Sonra, istemesine gerek bile kalmadan ayakucuna da köpek için et artıkları, kemikler ve et suyu dolu bir kâse bırakıldı. Garson kıza gülümseyen Will, barın arkasındaki adamı başıyla selamladı. Şarkı söylemekten boğazları kurumuş akşamcılarının maşrapalarını doldurmakla meşgul olan hancı, karşılık olarak ağzı kulaklarına varıncaya dek sırıttı.

“Atının bakıma ihtiyacı var mı, genç adam?” diye seslendi ve ağzı güveçle dolu olan Will yanıt verdi.

“Atlarımı ahırınıza sokma cüretinde bulundum, sevgili hancı. Başiboş kalamayacakları kadar acı bir soğuk var dışarıda.” Hancı başını sallayınca Will de yemeğine döndü. Kuzu güveci çok lezzetliydi.

İçeri ilk girdiğinde huysuz davranan arabacı, Will'in yemeğini yediği masaya yaklaştı. Will, neyse ki bir sandalye çekip masasına oturmaya kalkışmayan arabacıyı ilgiyle izliyordu. Bu tür hanlarda insanların çalgıcılara belirli bir saygı çerçevesinde yaklaştıklarını çoktan öğrenmişti. İriyarı araba

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

cı, ağzına dek dolu bir sıcak şarap maşrapasını Will'in önüne koydu.

“İyi iş çıkardın, delikanlı,” dedi. “Bu, senin için.”

Bir kez daha ağzı dolu yakalanan Will, adama başıyla selam vererek teşekkür etti. Bazı müşteriler de yanına kadar gelerek masanın üstündeki açık mandola kutusuna bozuk paralar atmaya başlamıştı. Bakır sikkelerin arasında epeyce gümüş lira da

bulduğunu fark eden Will, bir kez daha mutluluktan uçacak gibi

oldu.

“Lavtamı çok iyi çalıyorsun, genç adam,” dedi bir tanesi.

“O bir mandola,” diye yanıt verdi Will. “Sekiz teli var, lav-
tanınsa...” Yine boşuna konuştuğunu fark etmişti birden. Kısaca,

“Teşekkürler,” dedi. Adamlar da ona gülümsediler.

Yemeğini bitirdiğinde köpeğe gizlice işaret ederek yeniden
havlamasını sağladı.

“Harley? Ne diyorsun bakayım?” dedi ve köpek yine bir anda
sessizliğe bürünüverdi. “Bu güzel insanları bir kez daha
eğlendirmemizin zamanı geldi, ha?” Başını kaldırıp etrafındaki
gülümseyen yüzlere bir göz attı ve omuz silkip sıırıttı. “Angaryaları
hep benim başıma yıkıyor,” diyerek mandolasma uzandı.

Şarkılarına bir saat daha devam etti. Aşk şarkıları, neşeli şarkılar.

Saçma şarkılar. Ve en sevdiği şarkı olan, *Yeşil Gözlü Aşkım*. Zor

unutulan, kederli bir halk şarkisiydi ve orta sekizlideki sözsüz

bölümde bir nota kaçırmaması canını sıkmasına rağmen, şarkıyı gayet

güzel söylediğini düşünüyordu. Şarkıyı bitirdiğinde bir, iki kişinin

gözyaşlarını silmekte olduğunu fark etti. İçinin bir kez daha,

yalnızca dinleyicilerin kalbine hitap eden sanatçıların

- 137 ~

JOHN FLANAGAN

hissettiği türden bir mutlulukla dolduğunu hissetti. O şarkılarını

çalarken, bozukluklar da mandola kutusuna atılmaya devam

ediyordu. Biraz şaşırarak da olsa, Crowley'nin ona vermiş olduğu seyahat harcırahına dokunmasına gerek bile kalmayacağını fark etti.

Masraflarını kendi başına karşılayabilecekti.

Barı garson kızlardan birine bırakıp onun yanına oturan han sahibi, bir fitilin üstüne yavaşça damlamakta olan su saatine bir göz attı.

“Bir şarkı daha çalabilirsin,” dedi çocuğa. Will gülümseyerek başım salladı. Yüreği içten içe sıkışmaya başlamıştı. Gece boyunca hazırlandığı an yaklaşıyordu. Kasabalıların ağzından Norgate Baronluğu'nda olup biten garip olaylarla ilgili bilgi alabilirdi. Bir çalgıcı kılığına girmiş olmanın avantajlarından biriydi bu. Berrigan ona şöyle demişti: “Taşralılar yabancılara şüpheyle yaklaşırlar ama onlara bir saat boyunca şarkı söyle, bir anda kırk yıllık arkadaşmışsınız gibi davranmaya başlarlar.”

Notaları ardı ardına basarak abuk subuk, meşhur bir şarkıyı söylemeye başlamıştı:

*“Çamurlu bir hendeğe yerleşen Sesi
kalın mı kalın sarhoş bir cadı Karga gibi
sesiyle şarkı söyler Şaşı büyücüye aşkını
ilan eder. ”*

Şarkıyı söylemeye başladığı an salondaki havanın değiştiğini fark etmişti. Akşamcılar, korkuyla bakıyorlardı. Gözler yere indirilmişti ve bazıları masasından uzaklaşmıştı. Will, nakarat kısmına girdi:

“Ah Şu bizim Şaşı bŦyŦcŦ Wollygelly

KUZEYDEKİ BŦYŦCŦ

Keşi gibi kokar nefesi, bir de kocaman gŦbeĐi

Burnuna da...”

O sırada, dinleyicilerin rahatsızlığını ilk defa fark etmiŐe sine Şarkıyı kesti.

“Affedersiniz,” dedi etrafına gŦlŦmseyerek. “Sizi rahatsız eden bir Şey mi var?”

Salondakiler bakıŐmaya devam ediyordu. BirkaÇ saniye Ŧnce neşeyle gŦlŦp WilFi alkışlayan insanlar, artık bakıŐlarım ondan kaŐırıyordu. Tedirginliği her halinden belli olan iriyarı arabacı, ŦzŦr dilercesine, “BŦyŦcŦlerle dalga geÇecek yer ya da zaman değil, evlat,” dedi.

“Bilmene imkân yoktu tabii,” diye araya girdi hancı. Salondan yine onay dolu mırıltılar yŦkseldi. Doğal bir ifade takınma ya ŐalıŐan Will, tebessŦmŦnŦn yŦzŦne yayılmasına izin verdi.

“Bilmeme imkân olmayan Şey nedir?” diye sordu. Kısa bir sessizliğin ardından arabacı riski gŦze aldı.

“BugŦnlerde buralarda garip Şeyler oluyor, hepsi bu.”

“Ve geceleri,” diye ekledi bir kadın ve yine herkes koro halinde onayladı. YŦzŦne oturttuğu masum bakışlı, meraklı maskenin ardından Berrigan’ın olayları kavrama yeteneğine hayret etti Will.

“Yani... bŦyŦcŦlerle ilgili bir Şeyler mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. Salon bir an işin sessizleŐti; insanlar korkuyla arkalarına ve

bir büyücü her an içeri dalacakmışçasına kapıya bakıyorlardı.

Sorusunu yanıtlayan hancı oldu.

“Ne olduğunu söylemek bize düşmez ama garip şeyler oluyor.

Etrafta tuhaf yaratıklar görülüyor.”

- 139 -

JOHN FLANAGAN

“Özellikle de Grimsdell Ormanı’nda,” dedi uzun boylu bir çiftçi ve bir kez daha, herkes adamı onayladı. “Acayip şekiller ve sesler; tüyler ürpertici sesler. İnsanın kanını donduruyor. O sesleri bir kez duydum ve bana yetti.”

İlk tereddütlerinin aşılmasının ardından, insanların bu ko nuda konuşmak istedikleri belli oluyordu.

“Ne tür şeyler gördünüz orada?” diye sordu Will.

“Genellikle ışıklar; ağaçların arasında hareket eden küçük, renkli ışık topları. Ve karanlık şekiller. Görüş alanının hemen dışında hareket eden şekiller.”

Ateşe bir odun atıldı. Will, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Seslere ve yaratıklara dair bu konuşmalardan etkilenmeye başlıyorum, diye geçirdi aklından. İki yüz kilometre güneyde olsa, Halt ve Crowley ile bu konuda şakalaşabilirler- di. Ancak burada, bu karla kaplı, soğuk kuzey topraklarındaki karanlık gecede, köylülerin anlattığı her şey, kulağa gerçek ve inanılır geliyordu.

“Ve şu Gece Savaşçısı,” dedi arabacı. Bu kez odaya derin bir sessizlik çöktü. Birkaç kişi şeytan kovma işareti yapmaya yeltendi.

Kıpkırmızı kesilen arabacı, hepsini saygıyla izliyordu.

“İnanın bana, onu gördüm ben. Yalnızca bir saniyeliğine de olsa... gerçekten de oradaydı.”

“Tam olarak neden söz ediyorsun?” diye sordu Will.

“Tam olarak mı? Kimse bilmiyor... ama ben onu gördüm. Dev gibi bir herif. İki bina boyunda, zırhlı bir savaşçı. İnsanın bakışları, onun *içinden* geçip gidiyor sanki. Bir an karşında bitiveriyor, sonra sen onu gördüğünü anlayıncaya dek ortadan kaybolmuş oluyor.

- 140 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Ancak ben biliyorum. Onu gözlerimle gördüm.” Bakışlarımı, ona karşı çıkacak biri var mı diye salon boyunca gezdirdi.

“Bu kadarı yeter, Bamey,” dedi hancı. “Bu insanlar evlerine ulaşmak için karanlık sokaklardan geçecekler. Bunları konuşmamak en iyisi.”

Will, onay dolu mırıltılardan konunun o gecelik kapandığını anlamıştı. Mandolasının tellerinden birini tıngırdattı.

“Pekâlâ, öyleyse büyücüler hakkında şarkı söylememe konusunda hemfikiriz. Gecemizi topal bir ejderha ve sarhoş bir krala dair bir şarkıyla bitirmeye ne dersiniz?”

Tam zamanında havlamaya başlayan köpek, salondaki karanlık havayı bir anda dağıtmıştı.

“Ne oldu, Harley? Sen de mi öyle düşünüyorsun? Eh, başlayalım öyleyse.” Sözleri biter bitmez şarkısına başladı:

"Ah Şu Angledart 'in sarhoş kralı Gece
gündüz yellenir durur Tökezleyen Ejderha
'nin katili Yiğit bir adamdır Angledart 'ın
kralı...

"Ah Şu arpık bacaklı Tökezleyen Ejderha
Tökezleyip ağaçları devirir durur Her aksırıp
tıksırırında Nefesiyle kıcını yakar durur! ”

Salondan kahkahalar yükseldi. Will, arpık bacaklı tökezleyen
ejderha ile ciddi sindirim sorunları bulunan kralın hikâyesini
anlatırken, salona hâkim olan karanlık hava da dağılmaya başlamıştı.

“Ejderha” kelimesini her kullandığında hararetle havlamaya
başlayan köpek, herkesi eğlendiriyordu.

- 141 -

JOHN FLANAGAN

Araluen Şatosu'nda olsa işe yaramazdı, diye geçirdi
aklından, ama burada, atlak Sürahi'de başarılı olduğu ortadaydı.

üzgâr, bulutları gökyüzünden temizleme görevini yerine

R getirip yoluna devam etme zamanının geldiğini anlamış-
çasına, şafak sökmeden şiddetini kaybetmişti. Hancının ona
verdiği küçük odasında uyumakta olan Will'i, şafağın soğuk
ve parlak aydınlığı uyandırmıştı. Sabah güneşi, etrafı kaplayan
kardan yansıyarak meyhane pencerelerinden içeri giriyordu.

Will, kahve içmek için aşağıya indiğinde karşılaştığı han cıyla
selamlaştı. Aşçı yamağı, tost ekmeğı ve soğuk jambondan oluşan
kahvaltısını odasına getirmişti ancak Will, her zamanki gibi kahve
peşindeydi. Hancının kafa dengi bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Will'in karşısına oturdu ve kahvesinden bir yudum alarak
memnuniyetle iç geçirdi.

“Dün geceki kazancımız çok iyiydi,” dedi, sözlerine dile
getirmediğı bir soru ifadesi ekleyerek.

Başını sallayan Will, “Benimki de öyle,” diye yanıt verdi. Hancı,
Will'in başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalışırken,
ikisi beklentiyle sessizliğe bürünmüştü. Nihayet, çalgıcının meydanı
ona bıraktığına karar vererek, masanın üstünden elini uzattı.

~ 143 -

JOHN FLANAGAN

“Bu arada, benim adım Cullum Gelderris. Dün gece doğru
düzgün tanışmamıştık.”

Adamın elini sıkarak, “Will Barton,” dedi Will. Hancı, sanki bu
isim ona bir şey hatırlatmış gibi, birkaç kez başını salladı.

“Evet, dün iyi para kazandık,” diye tekrar etti. Kahvesini

yudumlayan Will, bir şey söylemedi. Gelderris sonunda aklındaki dile getirmeye karar verdi.

“Bu gece daha da çok kazanacağımızı umarım. Genellikle hafta sonlarında daha fazla müşterimiz olur. Hele ki kasabada bir çalgıcı bulunduğu dair söylentiler dolaşmayadursun, meyhane tıklım tıklım dolar.” Kahve fincanının üzerinden Will’e bir göz attı. “Bir gece daha kalmayı düşünüyordun, değil mi?”

Will de bu soruyu bekliyordu zaten. Her ne kadar Macindaw Şatosu’na varmak için can atıyor olsa da, burada bir gece daha kalmasının yararlı olacağını farkındaydı. Dün gece bunun yolunu yapmaya başlamıştı zaten. Gelderris haklıysa eğer -ki ortada haklı olmadığını düşündürecek hiçbir neden yoktu- bu gece daha da ilerleyecekti. Bol para kazanma şansını tepmesi halinde, şüpheleri üstüne çekme ihtimali vardı. Yine de, beklenildiği üzere, bir parça pazarlık edecekti.

“Henüz karar vermedim,” dedi. “Belki de yoluma devam ederim.”

“Ne tarafa?” diye atıldı Gelderris hemen. Will, kayıtsızca omuz silkti.

“Bir şekilde Macindaw Şatosu’na varmayı umut ediyorum. Lord Syron’un, sanatçıları sıcak bir şekilde karşıladı

- 144 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

ğım duydum. Sanırım karlı havalarda insanları meşgul edecek bir faaliyet kalmıyor.” Ancak Gelderris başım iki yana sallıyordu.

“Syron’un seni karşılamaşını bekleme,” dedi. “İki ay, belki daha uzun süredir tek kelime etmedi.”

Will, söyleneni anlamamışçasına yüzünü astı. “Ne yani, bir keşif olmaya mı karar verdi yoksa? Dindarlığı seçerek sessizlik yemini mi etti?” Gelderris’in, şaka yaptığını anlaması için sıırttı. Ancak hancı gülmüyordu.

“Biraz dinle ilgili bir durum aslında,” dedi gizemli bir ifadeyle.

“Din karşıtlığı da denebilir.”

“Kara Sanatlar mı yoksa?” diye sordu Will öylesine, taşralıların büyüye verdiği ismi kullanarak. Gelderris, bu kez yanıt vermeden önce hızla etrafını kolaçan etti.

“Öyle diyorlar,” dedi alçalttığı sesiyle. “Çarpılmış mı ne. Oysa bir saniye öncesinde senin, benim kadar sağlıklıymış. Bir anda yığılıp ölümün eşiğine gelmiş, zar zor nefes alıyormuş. Gözleri ardına dek açılmış ama ne bir şey görüyor ne duyuyor ne de söylüyormuş.”

“Şifacılar ne diyor bu işe?” diye sordu Will. Gelderris küçümsercesine homurdandı.

“O heriflerin bir işe yaradıkları görülmüş mü ki? Baronun durumunu açıklayamıyorlar. Adamı rahatlatacak bir şey bile yapamıyorlar. Ara sıra bir şeyler yemek için canlanıyor, ama o anlarda bile kendinde değil gibi. Ve hemen arkasından uyku suna geri dönüyor.”

Boş fincanını kenara bırakan Will, kendine biraz daha kahve

koymayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Kendi ken-

- 145 -

JOHN FLANAGAN

dine yaşamaya başladığından beri bir kahve bağımlısı olmuştu ve artık bunu kontrol altına alması gerekiyordu.

“Dün gece yaşananların bununla bir ilgisi var mı?” diye sordu.

“Şu gizemli savaşçı falan?”

Gelderris, yanıt vermeden önce yine duraksadı. Ancak sabahın parlak ışığında bu meseleleri konuşmak, insana daha kolay geliyordu.

“Bana soracak olursan, evet,” dedi. “İnsanlar Malkallam’ın Grimsdell Ormanı’na döndüğünü konuşuyor.”

“Malkallam mı?” diye tekrar etti Will.

“Bir Kara Sanatlar ustası. Bir büyücü... hem de en beterlerinden.

Syron’un atalarından biriyle aralarında, iki ya da üç yüz yıl öncesine uzanan bir kan davası varmış...”

“Üç yüz yıl mı?” diye tekrar etti Will; sesine inanmazlık dolu tiz

bir ton katmıştı. “Bir büyücü ne kadar yaşıyormuş ki?” Gelderris, parmağını onu uyarırcasına kaldırdı. “Hemen kestirip atma,” dedi.

“Büyücülerin kaç yıl yaşadığını kimse bilmiyor. Bana kalırsa, büyücüden büyücüye değişen bir durum bu. Ancak ne GrimsdeH’de meydana gelen olaylar ne de Lord Syron’u pençesine alan tuhaf hastalık açıklanabiliyor. Malkallam’la mücadele eden atasının da aynı hastalığa yakalanmış olduğuna dair söylentiler aldı yürüdü.”

“Peki, eğer şu Malkallam Grimsdell Ormanı’ndaysa, neden Macindaw’dan birileri yanlarına birkaç asker alıp onu ziyarete gitmiyor?” diye sordu Will. “Syron hareket edemediğine göre, birileri kontrolü ele almış olmalı.”

“Grimsdell Orman’na öyle gezintiye çıkar gibi giremezsin, Will Barton,” dedi hancı. “Dönüp dolaşıp aynı yere çıkan pa

- 146 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

tikaların bulunduğu ve güneşi yalnızca öğle vaktinde görmene imkân veren kalınlıktaki dallarıyla ağaç ve çalılarının iç içe girdiği karmakarışık bir yerdir orası. Ayrıca içinde bir de bataklık var. İçine adımını atmanla birlikte tahtalıköyü boylarsın.” Will, adamın söylediklerini birkaç saniye düşündü. Hancı, adeta bir bilgi madenine dönüşmeye başlamıştı.

“Yani Macindaw’u idare eden kimse yok mu şimdi?” diye sordu Will. “Bu çok kötü oldu. Oysa kışı orada geçirmeyi umut ediyordum; en azından birkaç haftasını.”

Gelderris, dudaklarını büzdü. “Şey, orada kendine büyük olasılıkla bir yer bulursun. İşleri Syron’un oğlu devraldı. O da garip bir çocuk,” diye ekledi gizemli bir ifadeyle. Will, hızla başını kaldırdı.

“Garip mi dedin?” diye ısrar edince, Gelderris başını sertçe salladı.

“Babasının hastalığının arkasında onun olduğunu iddia edenler

bile var. İçine kapanık, gizemli bir ocuk. Kilise üyesi olmamasına rağmen bir keşif gibi kara cübbe giyiyor. Kendisini bilgin olarak tanımlıyor ama neyin üzerinde çalıştığını bilmek isterdim doğrusu.”

“Onun Şu büyücü olabileceğine ihtimal veriyor musun? Neydi adı...” Duraksayan Will, çok iyi bilmesine rağmen ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaptı. “Malkallam?” diye tamamladı sözünü. Şu ya da bu şekilde bir açıklama yapmak zorunda kalan Gelderris, rahatsız olmaya başlamış gibiydi. Sandalyesinde öne doğru kaydı.

“Öyle olduğunu söylemiyorum,” dedi sonunda, “ama o olsaydı şaşırılmazdım diyorum. Dediklerine göre Orman, tüm zamanını kuledeki odasında geçiriyor, kitaplarla eski parşömenlerin üzerinde çalışıyormuş. Macindaw’un lideri olabilir ama

- 147 -

JOHN FLANAGAN

insanlarının lideri değil çünkü bir savaşçı değil. Neyse ki işin o tarafıyla şatoda bulunan Sör Keren ilgileniyor.”

Will, bu yeni ismi duyunca, yüzüne meraklı bir ifade oturttu.

Keren’i Gelderris’e sormasına gerek bile kalmamıştı.

“Keren, Syron’un yeğeni; Orman’ın kuzeni yani. İyi bir savaşçıdır. Orman’dan birkaç yaş genç ama doğuştan lider ve askerler tarafından da oldukça sevilir. Lord Syron, Orman yerine Keren’in oğlu olmasını isteyebilirdi diye düşünmüşümdür sık sık.”

“Pikta sınırına bu kadar yakınken, şatoda sağlam bir lidere ihtiyacınız var,” diye fikrini açıkladı Will. Hancı da onu onay-

larcasına başını salladı.

“Bu doğru. Keren’in orada olmasına sevinenlerin sayısı az değil.

Başımızda Orman gibi zayıf bir liderin bulunduğu İsko-tilerin kulağına giderse, bir ay geçmeden hepimiz kareli etek giyip sakatat yahnisi yiyor oluruz.”

Will, ayağa kalkarak gerindi. “Eh, şey, bu politika meseleleri benim gibi basit bir adamın boyunu aşıyor. Orman’ın şatosunda kendime bir yatak ve oda bulup yoluma gitmemi sağlayacak kadar para kazansam bana yeter. Ancak bu geceyi, senin şatonda geçireceğim tabii.”

Cullum bu habere sevinmiş gibiydi. Ateşin başında ısınan kahve cezvesini işaret etti.

“Bana uyar. Henüz tazeyken biraz daha kahve ister misin?”

Will’in tüm kararlılığı, bir anda camdan uçup gitmişti sanki.

Bilgi toplamanın insanı ne kadar susattığını düşünerek fincanını kavradı.

“Neden olmasın?”

- 148 -

Will, ertesi sabah köye geldiği günden çok daha fazla parayla oradan ayrıldı. Hancı haklı çıkmıştı. Kasabada bir çalgıcı bulunduğu dair söylentilerin yayılmasıyla birlikte, han, civardaki köylerde yaşayanların akınına uğramıştı. Böylece han, o gece tarihinin en yüksek kazançlarından birini elde etmişti. Gece yansını geçinceye dek şarkı söylemeye devam eden Will, repertuarını tüketmiş ve bazı şarkılan ikinci kez seslendirmek zorunda kalmıştı; Berrigan'dan öğrenmiş olduğu bir diğer numaraydı bu. Will, Çekici ile yük beygirinin eyerlerini sıkıştırırken Gel - denis de yanında bekliyordu.

“İyi bir gece oldu,” dedi. “Güneye indiğinde seni tekrar bekleriz, Will Barton.”

Hancı, Will'in ayrılmasına üzülüyordu. Basit taşra halkının, şarkıya türküye bir gecedenden fazla para harcayamayacak kadar fakir olduğunun bilincindeydi.

“Gelirim tabii,” dedi rahat bir hareketle atının sırtına atla yan Will. Uzanarak Gelderris'in elini sıktı. “Teşekkürler, Cul - lum. Görüşürüz.”

- 149 -

JOHN FLANAGAN

Nemli havayı ciğerlerine çeken hancı, endişeyle kuzeyde toplanmaya başlayan bulutlara göz attı.

“Elini çabuk tutsan iyi edersin. Şu gördüklerin, kar bulutları.

Fırtın başlarsa, dininceye dek ağaçların arasında saklan. Görüş

mesafesi sıfıra indiğinde yolunu kaybetmen işten bile değil.”

“Uyarılarını aklımda tutarım,” dedi Will. Bulutlara bir göz attı.

“Unutma ki, büyük ihtimalle kar başlamadan Macindaw’a varmış olacağım.” Mahmuzladığı Çekici, vurdumduymazlıkla arkasından gelen yük beygiriyle hareketlendi. Başını ve kuyruğunu eğen köpek önden fırlamış, ikide bir arkasına dönerek Will’in onu takip edip etmediğini kontrol ediyordu.

“Olabilir,” dedi Gelderris. Uzaklaşan Will’den çok, kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak sesi, pek de ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Kocaman, tombul kar taneleri gökyüzünden düşmeye başladığında, Will yolculuğunun henüz üçte birini bile tamamlamamıştı.

Sıcaklığın giderek azalmakta olduğunu hissetmiş ve ardından sıra, kar yağışının başlayacağını işaret eden o birkaç derecelik açıklaması zor ısı artışına gelmişti. Birkaç saniye içinde de, başka bir uyarı olmaksızın, lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Will, kukuletasını başına geçirip sıcak pelerinine sarındı. Kar yağışının etraftaki tüm sesleri bastırması ilgisini çekiyordu; gerçi muhtemelen bir algı aldanması yaşıyorum, diye geçirdi aklından. Bu kadar büyük nesnelerin toprağa düştüklerinde ses çıkarmaları gerekirdi ne de olsa, yağmurun bir sesi vardı. Yaşadığı aldanmanın nedeni, be lki de kar tanelerinin yere

düşerken

ses

çıkarmamalarından

kaynaklanıyordu.

- 150 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Derinleşen kar, doğal olarak atların toynak seslerini de bastırıyordu.

Tek duyabildiği, attığı her adımla birlikte ezilen, toz halindeki kuru kristallerden çıkan hafif fişirtılardı.

Kar seviyesinin her geçen dakika yükseldiğini fark eden Will,

ıslık çalarak köpeğe yük beygirini işaret etti. Islığı duyunca

kulakları dikilen köpek, hayvanın yanına gelmesini bekledikten

sonra eyerin merkezinde onun için hazırlanmış olan yuvaya atladı.

Bu tür hareketlere artık alışkın olan yük beygiri, ne paniklemiş ne de bir tepki vermişti.

Will ilerlemeye devam etti. Kar yağışı tipiye dönüşmüştü ama

görüş mesafesi yerli yerindeydi ve yolunu kolaylıkla bu-

labileceğinden emindi. Ağaçların arasından ilerleyen patika, yüzeyi

karla kaplı da olsa hâlâ açıkça görülüyordu.

Dalların üstünde biriken ve artık taşıyamayacakları hale gelen

kar yığınları arada sırada gürültüyle yere düşüyordu. Şiddetli soğuk

ve üzerindeki ağırlık nedeniyle zayıflayan bir ağaç, çatırdayarak

komşularının üstüne devriliyordu. Gürültü üzerine eyerin tepesinde

burnu kıpır kıpır oynayan, kulakları dimdik siyah-beyaz bir kafa

belirmişti.

“Sakin ol,” dedi Will sırıtarak. Kendi sesi, garip bir şekilde çok yüksek geliyordu kulağına. Küçük bir hırıltı koyuveren köpek, başını yeniden patilerine gömerek gözlerini kapattı. Başını, köpeklere has o kulakları tırmalayan yöntemle sağa sola savurup kürküne yapışan kar tanelerini temizledi. Sonra halinden memnun bir şekilde, tekrar oyuğuna yerleşti.

Will’in yüzü buz kesmişti ama vücudunun geri kalanı, sıcaklığını nispeten koruyordu. Kıyafetlerinin içine işleyebilecek şiddette bir rüzgâr esmiyordu. Sıfırın altındaki hava sı

- 151 -

JOHN FLANAGAN

caklığı da omuzlarıyla kukuletasının üzerinde toplanan karın eriyip pelerinini sıırılsıklam etmeyeceği anlamına geliyordu. Ara sıra kıyafetlerini silkeliyor, kendini tüylerini temizleyen köpeğe benzeterek gülümsüyordu.

İki saat sonra bir tepeyi geride bıraktı ve işte, Macindaw Şatosu karşısındaydı. Macindaw, taşları birbirine sımsıkı örülü, çirkin bir yapıydı. Duvarlarını oluşturan koyu renkli taşlar, etraflarındaki saf beyaz kar örtüsünün altında kapkara görünüyordu. Âdet olduğu üzere, küçük bir tepenin üzerine kurulmuş ve düşmanın şatoya görünmeden yaklaşmasını engellemek için dört bir yanındaki ağaçlar kesilmişti. Çirkin duruyor belki, diye düşündü Will, ama tasarım açısından etkili görünüyordu. Sağlam taş duvarlar, en az beş metre

yüksekliğindeydi. Her bir köşesindeki kuleler, şatonun boyunu birkaç metre daha yükseltiyordu. Merkezi hisar kulesi, alışıldık bir şekilde diğerlerine tepeden bakıyordu. Güney yönündeki cümle kapısına kuru bir hendeğin üstünde yer alan asma köprüden ulaşılabiliyordu. Hendek, şatonun duvarları boyunca iki yana doğru ilerlemiyordu. Oraya yalnızca ana girişi kapatmak üzere konulmuş olmalıydı.

Halt ile Crowley, Will'e garnizonun normalde otuz askerle yarım düzine atlı şövalyeden oluştuğu bilgisini vermişti. Bu kuvvet, herhangi bir İskoti baskın müfrezesi karşısında duvarları korumaya yeter de artar bile, diye geçirdi içinden.

Kukuletasını geriye iterek, Berrigan'ın ona vermiş olduğu dar kenarlı şapkayı çıkardı. Yeşile boyanmış bir kuğu tüyüyle süslediği şapka, onun bir çalgıcı olduğunu belli edecek ve zorluk çıkmadan avluya girmesini sağlayacaktı. Şapkayı başına yerleştirip kapıya doğru ilerledi. Kukuletanın sıcaklığı

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

olmayınca, kulakları soğukta ürperdi. Şapkasının kenarlarından içeri kaçan kar taneleri, boynunun hemen altında eriyordu. Ancak bu duruma yalnızca birkaç dakika daha katlanması gerekecekti.

ON YEDİ

apıların altından geçerken, Çekici'nin toynak sesleri asma

köprünün kalın ahşap zemininde çınlıyordu. Boşluktan

K

gelir cesine boğuk çıkan sesler, parke taşlı avluya adımlarını at -

tıklarında keskin bir tıkırtıya dönüşmüştü. Avlu, bir yerden bir

yere giden, gündelik işlerini yerine getiren insanlarla doluydu.

Başlarını kaldırıp atlıya bakma zahmetine katlanan birkaç kişi

de onu görür görmez işinin başına dönmüştü.

Burada eksik olan bir şeyler var, diye düşündü Will. Birden

eksikliğin ne olduğunu anlayıverdi; sohbetlerden yükselen

alışılageddik uğultular, aniden atılan kahkahalar ya da arka daşlarını

selamlayan, yeni duyduğu bir fıkrayı ya da hikâyeyi anlatan

esnaftan yükselen sesler duyulmuyordu hiç. Başları önlerinde,

sessiz Norgateliler, etraflarında olan bitene karşı ilgisizdiler. Will,

bu duruma hiç de alışkın değildi. Bir Orman Muhafızı olarak, yeni

bir yere vardığında dikkatlerin -ihtiyatlı bir biçimde olsa da-

üstünde toplanmasına alışkındı. Çalgıcı kılığında geçirdiği son

birkaç hafta boyunca, farklı bir nedenle de olsa ilgi görmüştü.

Macindaw gibi uzak, soyutlanmış bir yerde, en azından

- 154 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

memnuniyetle karşılanmayı beklerdi. Merakla etrafına bakınmasına rağmen, kimseyle göz göze gelemedi.

İnsanların korktuklarını fark etti. Norgateliler, tehlikeli bir sınırın hemen dibinde yaşıyordu. Lordlan, esrarengiz bir hastalıktan muzdaripti ve bunun bir büyücünün işi olduğuna inanılıyordu.

Aralarına katılan yabancılara ilgi göstermeyip selam dahi vermemeleri, hiç de şaşılacak şey değildi. Atımın sırtından inmeli miyim acaba, diye sordu kendi kendine. Sorusunun yanıtını, hisardan çıkan ve boynunda bir idarecinin taşıyacağı türden anahtarlı bir zincir bulunan, endişeli, yusyuvarlak adamdan alacaktı. Süvariye fark eden idareci -lordu adına şatodaki gündelik işlerinin idaresinden sorumluydu- ona doğru yaklaşmaya başlamıştı.

“Çalgıcısın, değil mi?” diye sordu. Biraz kaba bir selamlama oldu, diye düşündü Will. Neyse, en azından selamını alan biri çıkmıştı. Gülümsedi.

“Öyleyimdir, sayın idareci. Will Barton’dur adım; güneyden kuzeye doğru yol alır, beraberimde eğlence ve esenlik taşıırım.” Dile getirmesini öğrendiği türden cafcıflı selamlamalardan birini sarf etmişti. İdareci, dalgın dalgın başını salladı. Will, adamın aklında dikkatini dağıtacak bin bir mesele olduğunu tahmin etti.

“O dediğin şeylere burada ihtiyacımız var. Buralarda son günlerde yüzlerin pek de gülmediğini söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Will. İdareci, başım kaldırıp çocuğu baştan aşağı süzdü.

“Şatoda olan bitenler hakkında hiçbir şey duymadın mı?” diye sordu. Will, aptal numarası yapmanın saçma olacağını

- 155 ~

JOHN FLANAGAN

fark etti. Onun gibi yolu taşradan geçen bir sanatçı, yerel dedikoduları elbette ki duyacaktı. Kayıtsızca omuz silkti.

“Kulağıma bazı dedikodular çalındı tabii. Taşrada hangi kapıyı çalsan duyarsın bu tür şeyler. Ancak ben dedikodulara aldırmamaya alışkınım.”

Tombul adam, derin bir iç geçirerek, “Ne yazık ki bizim hakkımızda duyduklarının çoğuna inanman gerekecek,” dedi.

“Dedikodular durumu aktarmaya yeterli olmayabilir. Şatonun halini isteseler de abartamazlar.”

“Demek ki şatonun lordu gerçekten de...” İdareci, başını uyarıcı bir tavırla kaldırıncaya, Will duraksadı.

“Dedikoduları duyduysan, durumu biliyorsun demektir,” dedi adam çabucak. “Uluorta konuşulmaması gereken bir konu bu.”

“Elbette,” diye yanıt verdi Will. Atının sırtında rahatsızca

kımıldandı. Yorgun düşmüştü ve idareci dertli olsun ya da olmasın,

Will’e bir parça nezaket göstermesinin zamanı gelmişti artık.

Çocuğun hareketlendiğini gören tombul kâhya, Will'e atından

inmesini işaret etti.

“Kusura bakma. Dikkatimin biraz dağınık olduğunu anlamışsındır. Atlarım ahıra yerleştirebilirsin. Köpek de senin, değil mi?”

Çoban köpeği, taşların üstüne uzanmış konuşmaları izliyordu.

Atından inip bacaklarını ve sırt kaslarını esneten Will, gülümseyerek başını salladı.

“Sahne bana yardımcı oluyor,” diye tanıttı köpeği.

İdareci, başını sallayarak, “O da seninle kalsın o zaman,” dedi.

“Şato bu aralar pek kalabalık olmadığı için şanslısın; as

~ 156 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

İninda çok da şaşılacak bir durum değil ya, neyse. Kendine ait bir odan olacak.”

Will, şatonun büyük salonlarını çevreleyen ek bloklarda bulunan, perdeyle ayrılmış yan yana bölmelerden birini bekliyordu. Özellikle de, şatonun hıncahınç dolu olmasının bekleneceği kış mevsiminde.

“Pek fazla ziyaretçi yok yani, ha?” diye sordu ve idareci başını iki yana salladı.

“Dediğim gibi. Şaşılacak bir durum değil. Bir ya da iki hafta içinde Amarleli Leydi Gwendolyn'in topraklarımızdan geçmesini bekliyoruz. Komşu baronluktaki nişanlısıyla buluşmak için seyahat ediyormuş ve geçitleri kaplayan kar temizleninceye dek şatomuzda

kalmayı talep etmiş. Onu saymazsak, her zamanki şato ahalisi dışında kimse yok. Ve sayıları da her zamankinden az,” diye ekledi mutsuz bir ifadeyle.

Will, meseleyi uzatmamaya karar verdi ve atlarının eyer kayışlarını gevşetmeye koyuldu. İdareci, etrafına bakındı.

“Seni yalnız bırakacağım için kusura bakma,” dedi. “Gidip bizzat ilgilenmezsem, şu odunları asla yerleştirmeyecekler. Ahır şu tarafta.” Avlunun sağ tarafını işaret etti. “Atlarını ahıra yerleştirdikten sonra şatoda kâhya Bayan Barry’yi bul. Benim tarafından gönderildiğini ve senin için kulenin üçüncü katındaki odalardan birini hazırlamasını istediğimi söyle. Bu arada, benim adım Agramond.”

Will, başını sallayarak adama teşekkür etti. “Bayan Barry,” diye tekrar etti kendi kendine. İdareci çoktan arkasını dönmüş,

- 157 -

JOHN FLANAGAN

kesilmiş odunları yavaş hareketlerle bir köşeye yığmakta olan bir çift şato çalışanına bağırmaya başlamıştı bile.

“Haydi bakalım, Çekici,” dedi Will. “Sana yatacak bir yer bulalım.”

Adının söylendiğini duyan Orman Muhafızı atı, hemen kulaklarını dikleştirdi. Söz dinleyen, uysal yük beygiri de yumuşak adımlarla Will’in önderliğinde ahıra giden Çekici’yi takip etti.

SB» ----- is-

Will, atlarını ahıra yerleştirdikten sonra kâhya kadını b uldu. Tüm meslektaşları gibi, Bayan Barry de iriyarı, becerikli bir kadındı. Yeterince kibar sayılır, diye aklından geçirdi Will. Ancak tıpkı Agramond gibi, kadının da aklı başka bir yerdeydi sanki. Bayan Barry'nin Will'i buyur ettiği oda, bu boyuttaki bir şato için oldukça sıradandı. Zemin ve duvarlar taştan, tavan ise ahşaptan yapılmıştı. Işığın hafifçe içeri girmesini sağlayan türden yarı saydam, deri çerçevesi ve dar bir penceresi vardı. Sert hava koşulları için dış tarafa tahta bir panjur eklenmişti. Küçük bir şömine odayı aydınlatıyor ve perdeyle ayrılmış bölmede de bir yatak duruyordu. Dairenin mobilyaları, birkaç tahta sandalye ve yerdeki küçük bir kilimle tamamlanmıştı. Eğimli duvara dayalı duran küçük ahşap masanın üstünde bir lavabo vardı. Kule odalarında pek fazla zaman geçirmişliği olmayan Will, etrafına bakındıkça, duvarlarının büyük bir kısmı yarım daire şeklinde kıvrılan bir odaya uygun mobilya bulmanın, hiç de kolay bir iş olmayabileceğini fark etti.

- 158 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Yere bıraktığı mandola kutusu, Bayan Barry'nin gözünden kaçmamıştı.

“Lavta çalıyorsun, ha?” diye sordu.

“Bu bir mandola aslında,” diye yanıt verdi Will. “Lavtanın on teli vard...”

“Her neyse. Bu gece çalacaksın herhalde?”

“Neden olmasın?” dedi Will samimiyetle. “Ne de olsa, müzik ve kahkahalar için güzel bir gece.”

“Burada pek öyle kahkaha falan bulamayacaksın,” dedi kadın aksi aksi. “Gerçi biraz müzik dinlemek hepimize iyi gelir.”

Sözlerini bitiren Bayan Barry kapıya uzandı. “Bir şeye ihtiyacın olursa, hizmetçi kızlara haber verirsin. Ayrıca ellerine de hâkim ol. Çalgıcıların ne çapkın herifler olduklarını bilirim,” diye ekledi belli belirsiz.

İyi bir hafızan olmalı demek ki, diye aklından geçirdi Will, kadın odadan çıkarken. Bir çalgıcının o geniş kalçalara son dokunuşundan bu yana epeyce zaman geçmiş olmalıydı. Ateşin yanında yere yatmış, dikkatle onu izleyen köpeğe dönerek, yüzünü buruşturdu.

“Ammma da cana yakın insanlar, değil mi köpek?” dedi. Sesini duyan hayvan, kuyruğunu hafifçe yere vurdu.

S3* ----- S5-

Şatonun yemek salonunda, Lord Syron’un oğlu Orman’ m li- derliğinde kasvetli bir akşam yemeği yeniyordu.

- 159 ~

JOHN FLANAGAN

Orman, orta boylu bir adamdı. Will, otuzlarında olmalı, diye geçirdi akimdan. Gerçi seyrelen saçları, adamın yaşından büyük görünmesine neden oluyordu. Koyu gri bir âlim cübbesi giymişti ve ruh hali de kıyafetlerinin renginden farklı değilmiş gibi duruyordu.

Zamanının büyük bir kısmını dört duvar arasında geçirmiş bir

adamın solgun bakışlarına sahipti. Macindaw gibi korkunun gölgesinde yaşayan bir baronluğun ahalisine güven aşılatabilecek biri gibi görünmüyordu.

Yemek salonunun ucundaki yerini alırken, Will'i fark etmemiş gibiydi. Adet olduğu üzere, masalar, Lord Orman ile Agramond'un da dâhil olduğu dostlarının orta kısmında oturdukları bir T harfi şeklinde düzenlenmişti. Will, öndeki masada pek çok boşluk bulunduğunu fark etti.

Diğer katılımcılar, önem sıralarına göre alt masa boyunca sıralanıyordu. Will'e, masanın alt yarısında bir yer gösterilmişti. Bir Orman Muhafızı, normalde ön masada otururdu. O nedenle Will'in ana masaya doğru hareketlenme isteğini bastırması gerekmişti.

Yemek servisinden de sorumlu olan Bayan Barry, çocuğu düşük seviyeli zanaatkârlarla eşlerinin yanına oturtmuştu. Kimse onunla konuşmuyordu. Ancak Will onların tuz, biber ve yemeklerin uzatılmasını

isteyen

mırıltılar

dışında

birbirleriyle

de

konuşmadıklarını fark etti.

Her zamanki gibi, giymekte olduğu süslü püslü çalgıcı kıyafetinin geniş kollarına lanet okudu. O kolları şimdiye dek birçok kez çeşitli

yemeklerin suyuna batırıp berbat etmişti.

Servis edilen yemeğin kalitesi de salonun atmosferinden farklı değildi. Yemekte kayış gibi bir geyik rostosuyla kilerin en

diplerindeki kasalardan gelmiş gibi duran, kızarmış ince,

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

uzun sebzelerden yapılmış sıradan bir yahni vardı. Şarap ekşimişti.

Ancak şarap testisini taşıyan hizmetçi kıza, yanlarına her geldiğinde aceleyle kadehlerini doldurmasını işaret eden ahali, Will'le aynı fikirde değil gibiydi.

Konuşmadan ve dikkatler dağılmadan yenen yemek, kısa sürede bitti. Sandalyesinden kalkan Agramond, Onnan'm kulağına usulca bir şeyler fısıldadı. Şatonun geçici lordu adamını dinledi, hafifçe yüzünü buruşturdu ve masa boyunca bakınarak Will'i buldu.

“Sanırım bu gece soframızı bir sanatçı şereflendiriyor,” dedi.

Ses tonu, aslında hiç de şereflenmiş gibi hissetmediğini ele veriyordu. Orman'ın ilgisizliğini açıkça ortaya koyan sözlerinden, Will'e sırf mecburiyetten hitap ettiği anlaşılıyordu. Will, bu onur kırıcı tanışma faslını görmezden gelmeyi tercih etti. Ayağa kalkıp masadan hafifçe uzaklaştı ve gösterişli bir tavırla eğilerek selam verdi. Hemen arkasından otuz iki dişini göstererek sırttı.

“Tek gayem, siz lordumu memnun etmektir,” dedi, “aşk, neşe ve macera dolu şarkılarını sizlerle paylaşmaya gelmiş naçizane bir çalgıcıyım bendeniz.”

Orman, derin bir iç geçirerek, “Beni herhangi bir şekilde memnun

edebileceğinden şüpheliyim,” dedi. Genizden gelen, tiz bir sesi vardı. Zarafetten nasibini almamış, sünepe herifin teki, diye aklından geçirdi Will.

“Alışılagedik dans ezgileri, halk şarkıları ve parodilerden oluşan bir repertuarınız olduğunu sanıyorum?” diye devam etti Orman.

Will, en iyi yanıtın yeniden selam vermek olacağını geçirdi aklından.

- 161 ~

JOHN FLANAGAN

“Lordum,” dedi, önüne bakıp dişlerini gıcırdatarak. Bir yandan da ön masaya fırlayıp solgun suratlı herifin boğazını sıkmak geliyordu içinden.

“Klasiklerden bir şeyler bilir misin? Hani şu kaliteli parçalardan?” diye sordu Orman. Sesi, yanıtın hayır olacağını bildiğini belli ediyordu. Will, bir kez daha gülümsedi; Sapriyal’ın *Yazlık Gazeller ve Yorumlamaları*’nın giriş kısmını çalabilecek kadar yetenekli olmayı dilerdi.

“Korkarım klasik müzik eğitimi almadığımı itiraf etmek zorundayım, lordum,” dedi yüzüne oturttuğu, sabit bir tebessümle. Orman, kibirli bir el hareketi yaptı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi sıkıntıyla. “Pekâlâ, öyleyse, sanırım kaçınılmaz olana katlanacağız. Belki de performansınla bizimkileri eğlendirebilirsin.”

Bu tanışmamın ardından hiç sanmam, diye düşündü mandolasının

kayışlarını çözen Will. Duraksayarak etrafına bakındı ve salondakilerin yüzlerindeki duygusuz ifadeleri fark etti. *Sahnedeki hayatını kaybetmenin ne demek olduğunu öğrenmek üzereyim sanırım,* diye düşünürken, neşeli bir Hi-berniya şarkısı olan *Katy Gel Beni Bul'* un

açılış notalarını tıngırdatmaya başlamıştı bile. İlk öğrendiklerinden biri olan bu şarkı, basit ama kışkırtıcı bir şekilde açılıyordu.

Orman'ın tavrının neden olduğu kafa karışıklığı, elbette ki şarkıyı yüzüne gözüne bulaştırmasına neden oldu. Melodik bölümü tamamen göz ardı edip yalnızca şarkının ritmini çalarak berbat bir performans sergiledi. İnatla şarkıyı çalayım derken utancından kıpkırmızı kesilen kulaklarıyla hata üstüne

~ 162 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

hata yaptı, nota üstüne nota kaçırdı. Sonunda, beceriksizliğini özetleyen yanlış bir notayla şarkıyı bitirdi.

Will'e dakikalar gibi gelen süre boyunca salona ölüm sessizliği hâkim oldu. Birden, salonun gerisinden coşkulu alkışlar duyulmaya başlandı.

~ 163 -

ON SEKİZ

Will, arkasını döndü. Avcı kıyafetlerine bürünmüş beş kişi, şarkısını seslendirdiği sırada salona girmişti. Liderleri olduğu anlaşılan adamın teşvikiyle hepsi onu alkışlamakla meşguldü.

Tıknaz ve kaslı adamın keskin hatlı samimi yüzü, geniş bir tebessümle aydınlanıyordu. Alkışlamayı kesmeden, salon boyunca Will'e doğru ilerledi. Çocuğa yaklaşınca da tanışmak için elini uzattı.

“İyi iş çıkardın çalgıcı, özellikle de maruz bırakıldığın o buz gibi karşılama düşünülecek olursa!”

Will, kendisine uzatılan eli sıktı. Adamın eli nasırlı, kavrayışı ise güçlüydü. Will, bu teması tanıyordu. Yıllar boyu yapılan idmanların neticesinde nasır tutmuş bir savaşçı eliydi sıktığı.

“Senin adın nedir, çalgıcı?” dedi adam. Boyu Will'den uzundu ve otuzlarında gösteriyordu. Tıraşı temizdi; koyu renkli, kıvrırcık saçları ve canlı kahverengi gözleri vardı. Dört yoldaşı, hemen arkasında duruyorlardı. Onlar da birer savaşçı olmalı, diye düşündü Will.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Will Barton, lordum,” dedi. Karşısındakinin kıyafetlerine bakılırsa, hitap şekli doğrudu. Ancak karşılık olarak kahkahalara boğuldu adam.

“Protokole gerek yok, Will Barton. Adım Keren. Resmi etkinliklerde Sör Keren belki ama onun dışında Keren yeter de artar bile.” Ön masaya döndü ve Orman’a hitap ederek sesini yükseltti.

“Geç kaldığımız için özür dilerim, kuzen. Bize verecek bir tas çorbanız kalmıştır umarım?”

Keren, diye aklından geçirdi Will; ismi hatırlamıştı. Adam, Syron’un yeğeniydi ve gelen tüm raporlarda, lordun yokluğunda şatoyu ayakta tutan kişi olduğu belirtiliyordu. Becerikli bir savaşçı ve gözüpek bir lider olduğu söyleniyordu. İlk izlenimlere güvenilirse eğer, kuzeninden çok farklı bir karakteri olduğu söylenebilirdi.

Orman, tiksinti dolu bir sesle, “Salonumuz, senin bu görgüsüzce geç kalmalarına alıştı artık, kuzen,” dedi. Yeniden Will’e dönen Keren, yaramaz bir tavırla sırıttı.

“Yerine geçebilirsen eğer, hizmetkârlar yemeğini getirecek,” diye devam etti Orman.

Ön masadaki boş yerlerin Keren ile arkadaşlarına ayrıldığı belli oluyordu. Ancak Keren, bu öneriyi reddetti.

“Soframızı şuraya kursunlar,” dedi, Will’in yakınlarındaki

masayı işaret ederek. “Will Barton’un şarkılarını keyifle dinleyerek yiyeceğiz yemeğimizi. Bu eski ve derbeder salonların biraz olsun neşelenme vakti geldi artık,” diye ekledi, gözleri parlayarak. “Neşeli bir şeyler dinleyelim artık, Will! *Yaşlı Joe Smoke*’u çalmasını biliyor muydun?”

- 165 -

JOHN FLANAGAN

“Tabii, biliyorum,” diye yanıt verdi Will. Son birkaç haftasını şarkının doğru sözlerini öğrenerek geçirmesi iyi olmuştu. “Kır Sakallı Halt” hatasına bir daha düşmeyeceğinden emindi artık. Ne de olsa, Halt, Krallık sınırları boyunca nam salmış bir şahsiyeti ve efsanevi Orman Muhafızı’nı tanıdığını belli etmenin anlamı yoktu. Etrafi ilgili dinleyicilerle dolunca, insanın kendine güveni nasıl da geri geliyordu! Kendinden emin bir havayla melodi yi tıngırdatmaya başladı. Başta el ve ayaklarıyla tempo tutan Keren ve arkadaşları olmak üzere, bir süre sonra tüm salon şarkının nakaratına eşlik ediyordu.

Orman hariç tüm salon. *Yaşlı Joe Smoke*’un ardından kopan alkışlar dindiğinde, Will’in kulağına ön masadan bir gıcırıtı sesi geldi. O tarafa döndüğünde, şatonun efendisinin asık bir suratla yan kapıdan çıktığını fark etti.

“Eh, bu hepimize iyi geldi!” dedi Keren neşeyle. Will adamın şarkıyı mı yoksa kuzeninin salondan ayrılmasını mı ima ettiğini anlayamamıştı. “Haydi bir tane daha söyleyelim, ne dersiniz?”

Arkadaşlarının oturduğu masaya bakındı. Bir an için adamların hiçbirinden tepki gelmemişti. Keren, öne doğru eğildi. Yüzüne yayılan tebessümüyle sesini bir parça yükseltti.

“Bir tane daha söyleyelim dedim. Ne dersiniz?”

Koro halinde onayladıklarını belli eden savaşçılar, bir anda heveslenmiş gibiydiler. Will, adamları bir parça şaşkınlıkla izledi. Keren’in, takipçileri arasında oldukça popüler olduğu görülüyordu. Adamları, sanki liderleri ne isterse yapıyor gibilerdi. Ancak şikâyet edecek bir durum yoktu. Orman’ın küçüm

- 166 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

seme dolu yorumlarının ardından hevesli bir dinleyici grubu, Will’e ilaç gibi gelmişti.

Etrafına gülümseyen Will, parmaklarını esnetmeye başladı. Gece, beklediğimden daha iyi geçecek, diye düşündü. Çok daha iyi.

as» ■ s*

Eğlence, bir buçuk saat kadar daha devam etti. Salondaki- ler yavaş yavaş odalarına dağılmaya başlamıştı. Performansından memnun kalan Will, mandolasını kutusuna kaldırıp salondan çıkacaktı ki Keren onu durdurdu. Will’i kolundan yakalayan adamın neşeli tebessümü, yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

“Burada olduğuna sevindim, Will Barton,” dedi alçak bir sesle.

“Şatodakilerin oyalanacak bir şeylere ihtiyacı var. Asık suratlı kuzenimin bu konuya pek aldırıldığı yok. Yanımızday- ken bir

ihtiyacın olursa bana haber ver.”

“Teşekkürler, Sör Keren,” diye söze başladı Will ama kolunun hafifçe sıkılmasıyla aklı başına gelerek, “Keren,” diye düzeltti.

“Moralinizi düzeltmek için elimden geleni yaparım.” Bunun üzerine, Keren’in bakışları yeniden aydınlandı.

“Yapacağına eminim. Unutma, bir şeye ihtiyacın olursa, istemen yeter.”

Keren, bu sözlerin ardından arkadaşlarıyla salonu terk etti.

Tüm sahne sanatçılarının başarılı bir gecenin ardından düşen adrenalin nedeniyle maruz kaldıkları yorgunluğu kemiklerinde hisseden Will, yavaş adımlarla odasına çıkan merdi-

- 167 ~

JOHN FLANAGAN

venlere yöneldi. Odasına vardığında onu, meraklı bir ifadeyle kuyruğunu yere vuran köpek karşıladı.

“Fena bir gece değildi,” dedi hayvana. “Hem de hiç fena değildi.

Yarın yanımda gelebilirsin.”

Burnunu patilerine indiren köpek, gözlerini Will’den ayırmıyordu. Hayvanın sabit bakışlarından, ona bir şey söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu.

“Öyle bir şey yapmayacaksın değil mi?” dedi Will umutla.

“Sabaha kadar bekleyebileceğinden emindim?”

Hayvan, gözlerini hâlâ ondan kaçırmıyordu. Usulca iç geçiren

Will, saks bıçağını kuşanarak siyahlı beyazlı pelerinin omuzlarına

attı. “Pekâlâ,” dedi köpeğe. “Hadi gidelim.”

Merdivenlerden inip avluya çıkarken, köpek de uslu adımlarla arkasından geliyordu. Soğuk, berrak bir geceydi ve havanın durumu buzlanma olacağını gösteriyordu. Tepelerinde yıldızlar parıltıyor, ilk dördündeki ay, doğu yönünde asılı bekliyordu.

Soğuk havaya çıkınca kendine gelen Will, avlu boyunca bakınarak derin bir nefes aldı. Yıldızlarla ay ışığı, avluda belirgin gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Akimdan, bunun etrafa göz atmak için iyi bir zaman olabileceği geçti.

Şatonun devasa kapılarının yanındaki arka çıkışa doğru yürürken, taşların üzerindeki kar taneleri çizmelerinin altında fişirdiyordu. O çalarken, kar yağmış olmalıydı; çünkü gökyüzü kristal gibi berrak bir görünüm almıştı. O sırada kapıdaki nöbetçilerden biri tarafından durduruldu.

“Nereye gidiyorsun böyle, çalgıcı?” diye sordu adam. Ses tonu ne dostçaydı ne de düşmanca.

~ 168 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will, kayıtsızca omuz silkerek, “Uyuyamadım,” dedi. Ardından köpeği işaret etti. “Şu tatlı şey de bir yürüyüşe asla hayır demez.” Nöbetçi, şüphyle, “Burası gece yürüyüşlerine uygun bir yer değil,” dedi, “ve ille de çıkacaksan, Grimsdell Orman’ndan uzak dursan iyi olur.”

“Grimsdell Ormanı mı?” dedi Will, sahte bir merakla. “Gul-

yabanilerle hayaletlerin toplandığı yer değil mi orası?” Bu tür batıl inançların onun için pek bir şey ifade etmediğini belli edercesine, neşeyle gülümsedi. Ancak nöbetçi, başını inatla iki yana sallıyordu.

“İstediğin kadar dalga geç ama aklın varsa oradan uzak dur.”

“Eh, belki de dururum,” dedi Will, yapmacık bir sesle. “Tam olarak ne tarafta kalıyor bu orman acaba, hani uzak duracağım ya, bileyim diye?”

Will’in yüzüne bakan asker, çocuğun onunla inceden inceye dalga geçtiğini kavrayıncaya dek bir sessizlik oldu. Çalgıcılar, diye aklından geçirdi, amma da hazırcevap herifler, her şeyle dalga geçiyorlar. Nihayet sol tarafta kalan bölgeyi işaret etti.

“Şu tarafta,” dedi öfkesine hâkim olarak. “Yaklaşık bir kilometre ötede. Zaten görünce anlayacaksın, inan bana. Duvardaki nöbetçilere dışarı çıktığını iletirim,” diye ekledi, “geri dönebilmen halinde şaşırmasınlar diye.”

Son sözü söylediğine memnun olarak cümle kapısının ya nındaki küçük çıkışı açtı ve Will ile köpeğin çıkmasına izin verdi. Kapı arkalarından gürültüyle kapandı. Sürgüler derhal takılmıştı. Bu topraklarda kapılar, güneş battıktan sonra kesinlikle gereksiz yere açık bırakılmazdı.

- 169 -

JOHN FLANAGAN

Kocaman asma köprü de aynı nedenle kaldırılmıştı. Güneş doğuncaya dek de indirilmeyecekti. Ancak şatonun yan tarafını

korumakta olan hendek boyunca, çifte kalastan oluşan dar bir köprü uzanıyordu. Will, kolayca çıkıntının üstüne atladı. Arkasından gelen köpeğin işi daha zor olmuştu. Hayvan, belirsiz zeminlere ayak basmaktan hoşlanmıyordu.

Will, arkasına dönüp tepesine çökmüş kara bir kütleyi andıran şatoya göz attı. Mazgallı siperlerde hareket eden suretler, gece nöbetçileri olmalıydı.

İçinden gelen el sallama isteğine karşı koyarak nöbetçinin işaret ettiği tarafa doğru yürümeye koyuldu. Arkasından gelen köpek, parmağını şıklatıp “rahat” demesiyle birlikte öne fırlamış, yaklaşık yirmi metre ötesinde geniş bir yay çizerek koşmaya başlamıştı.

Burnuna tanımadığı bir koku geldiğinde durup etrafı kokluyor, farklı bir ses duyduğunda kulaklarını dikeye dikiyor ve durmadan dönüp Will'in onu takip edip etmediğini kontrol ediyordu.

Karlı kırların kendine has, vahşi bir güzelliği vardı. Yolun üzeri, yalnızca o gece yağmış olan ince kar tabakasıyla kaplıydı. Ancak yolun yanındaki tarlalar ve ağaçlar, önceki yağışlardan kalma ağır bir kar örtüsüyle kaplıydı. Geceleri karlı topraklarda dolaşmak, Will'in daima hoşlandığı bir şey olmuştu. Akşam yaşananlarla Lord Orman ve kuzeni arasındaki karakter farklılıklarını düşünerek, neşeye yürümeye devam etti.

Bir süre sonra kırlık arazilerle tarlalar, yerlerini yolun üzerine doğru uzanmakta olan ağaç ve çalılıklara bırakıyordu. Tarlalar ve çevredeki ışıkları yansıtan kar örtüsü olmayınca, etraf da kararmıştı.

Will, birden ağaçların üstüne üstüne geldiğini

- 170 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

hissetti. Benliğini sıkıştırıyor, hareketlerini izliyorlardı. Saks bıçağını kınında gevşetti ve güvence için sırtındaki fırlatma bıçağına dokundu. Kendi kendine, bu durumun batıl inançla bir ilgisi olmadığını telkin etti. Yalnızca tehlikeye açık bir bölgede dolaşırken önlemine alıyordu, hepsi o. Köpeğin birkaç dakika öncesine göre daha dar bir yay çizmeye başladığını fark etti. Belli ki o da Will gibi aydınlık zeminleri tercih ediyordu. Hayvanın olası bir pusuyu fark edip onu uyaracağına güvenerek yoluna devam etti.

Birdenbire kendini Grimsdell Ormanı'nın kıyısında buldu.

- 171 -

Grimsdell Ormanı, bir anda önlerinde belirivermişti; bu durum başka türlü açıklamak mümkün değildi. Ormandaki ağaçlar öncekilerden daha uzun, daha koyu renkli ve daha iç içeydi. Ağaçların altını kaplayan yoğun gölgeler, zifiri karan-

lıktı. Kuluçkaya yatmış gibi duran kapkaranlık orman, sırlarını yabancıardan gizlemeye kararlıymış gibi duruyordu.

Nöbetçi haklıymış, diye geçirdi Will aklından. Gerçekten de önüne çıktığı an, ormana gelmiş olduğunu anlamıştı.

Ağır adımlarla ağaçların kıyısı boyunca yürüdü ve parmağını şıktatıp köpeği arkasına aldı. Kulakları dikilen hayvan bir efendisine, bir ormana bakıp duruyordu.

Bir anda öfkelenerek usulca hırladı; bakışları yan tarafa odaklanmıştı. Başını çeviren Will, karmakarışık ağaç ve çalı örtüsünden dolayı bir şey göremedi. Olduğu yerde çömeldi ve bir an için gölgelerin arasında ilerleyen soluk kırmızı bir parıltı çarptı gözüne. Yalnızca bir an için. Sonra yok oldu.

Yeniden ayağa kalkarken, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti çocuk. Başını sallayarak usulca güldü.

- 172 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bu bir ışık oyunu,” dedi kendi kendine. “Başka bir şey değil.”

Köpek bir kez daha hırlayınca Will gözucuyla benzer bir hareketlenme yakaladı. Bu seferki, ağaçların tepesinde ışıldı- yonmuş gibi görünen mavi bir parıltıydı. Bir an sonra o da ortadan kaybolmuştu. Dikkatini ışıklara verdiği an, yok olup gidiyorlardı.

Gerçekten bir şey gördüğünden bile emin olamıyordu ama köpeğin tepkisi, orada bir şeyler olduğunun kanıtıydı.

Kırmızı ışıltı yeniden belirmişti şimdi ve aynı şekilde dikkatini

ona verdiği an, ortadan kayboldu. Bu kez, ilk görüdüğü yerden birkaç yüz metre ötede ortaya çıkmıştı. Kalp atışlarının hızlandığını fark eden Will, saks bıçağını yeniden kavradı.

“Haydi kızım,” dedi köpeğe. “Bir yerlerde bu ormana giren bir patika olmalı.”

Otuz metre kadar ilerisinde bir patika vardı. Tek kişinin bile zorlukla sığabileceği, dar ve kıvrımlı bir yol, ormanın içlerine doğru giriyordu. Will, belki de av hayvanlarının geçtiği bir yoldur, diye geçirdi aklından. Ya da birileri açmıştır. Öyle ya da böyle, başı önünde, burnu neredeyse yere değecek şekilde bir, iki adım önünde ilerleyen köpekle birlikte ormana girdi.

Yirmi adım sonra dönüp arkasına baktığında, çıkış yolunu göremiyordu artık. Patika öylesine kıvrımlıydı ve çalılar, sürüngen bitkiler ve ağaçlar öylesine iç içe girmişlerdi ki, birkaç metrelik bir alana hapsolmuş gibiydi. Elini saks bıçağının kabzasında tutmaya devam ederek ilerledi. Yıllarca almış olduğu Orman Muhafızlığı eğitimi sayesinde neredeyse ses çıkarmadan adım atıyordu. Hareketlerini gizlemek için içgüdüsel bir şekilde gölgeleri kullanmaya başlamıştı.

- 173 ~

JOHN FLANAGAN

Ağaçların arasında başka bir parıltı görmemişti. Belki de, diye aklından geçirdi, ışık oyunlarını yapan her kimse, ormana girdiğimde korkup kaçmıştır. Bu düşünce, biraz daha rahatla masını

sağlamıştı. Belki de bu ormanda tedirginliğe kapılan tek kişi o değildi. Gülümseyerek yoluna devam etti.

Birden fısıltılar başladı.

Çok alçak oldukları için başta ne duyduğunu anlayamadı Will.

Belki de yaprakları hışırdatan rüzgârdı duyduğu ama esinti yoktu.

Belli belirsiz fısıltılar, aynı anda her yönden geliyormuş ve hiçbir

yönden gelmiyormuş gibiydi. Köpeğe bir göz attı. Hayvancağız

durmuş, patilerinden birini havaya kaldırıp başını yana eğerek

sesleri dinliyordu. Bu durum, gerçekten de bir ses duyduklarının

işaretiydi. Ancak seslerin nereden geldiğini anlamak imkânsızdı,

dolayısıyla da bunların, insan sesi olup olmadığı anlaşılmıyordu.

Bazen algıyı zorluyor, zaman zaman süratlenmiş kalp atışlarının

arasında boğuluyor, bazen de son derece netleşip neredeyse elle

tutulacak hale geliyordu. Birden, belli belirsiz mırıldanmanın or -

tasında, telaffuz edilen kelimeleri ayırt edebilmeye başladı.

Hoş olmayan şeyleri çağrıştıran kelimelerdi bunlar. Bir tanesini

açıkça duyabiliyordu: *Acı*. Ardından, bir sonraki kelime

duyuluncaya dek bir diğer mırıltı: *Ölüm*. Bunu *eziyet*, *karanlık* ve *dehşet* takip etti. Ve hemen arkasından yine o anlamsız, söz süz

fısıltılar duyuldu.

Will, bir kez daha köpeğe baktı. Hayvan hâlâ tetikteydi ama

duydukları kelimelere bir anlam veremiyordu elbette. Yalnızca

seslere tepki veriyordu. Will'in aklına, yıllar önce, Halt ve Gilan'la

birlikte Issız Ova boyunca şeytani Kalkara-

KUZHEYDEKİ BÜYÜCÜ

lan takip ettikleri zaman yaşadığı dehşet gelmişti. O zaman da bilinmeyen seslerin yaşattığı dehşet benliğini kaplamış, zihnini istila eder gibi olmuştu. O zamanlar Halt'un güven verici varlığı korkularını bastırmasını sağlamıştı. Ancak şimdi tek başınaydı. Derin bir nefes aldı. Saks bıçağını yağlanmış kınından mi nik bir gıcırtyla çıkardı ve etrafındaki gölgelere dönüp net bir dille bir tek kelime telaffuz etti.

“Çelik.”

Fısıltılar sona erdi.

Köpeğin gözleri Will'in üzerindeydi. Kuyruğunu bir daha sallayan hayvanın öfkesi dinmişti ve artık kendini daha iyi hissettiği belli oluyordu. Korkularıyla yüzleş, derdi Halt hep, yüzleş ki güneşli havadaki sis gibi kaybolup gitsinler. Fısıltı ve kelimeler bir yana, diye düşündü, jilet keskinliğindeki, ağır saks bıçağı bir yana. Daha pratik. Daha gerçek. Daha zorlayıcı.

Ve sonuçta daha tehlikeli.

“Önden buyur bakalım, köpek. Şu fısıldayanlar kimmiş, bir bakalım,” diyen Will, köpeğe ilerlemesini işaret etti. Tehlikeyi sezme içgüdüsüne güvendiği hayvanı birkaç adım geriden takip etmeye başladı.

Köpeği önden göndermesi, akıllıca olmuştu. Aksi takdirde köşeyi döndükleri an karşılarına çıkan bataklığın kara sularına gömülmesi, işten bile değildi.

Patikanın ucu, sağa doğru kıvrılıyordu. Ağaçların arasında kapkara sulardan oluşan, otuz metre genişliğinde bir açıklık vardı.

Kıyılarındaki ağaçlar ve çalılıklar suyun içine sürüklenmiş ve gökyüzünün görülemeyeceği şekilde üst üste yığılmış

~ 175 -

JOHN FLANAGAN

tı. Bazılarının boyu öylesine uzundu ki neredeyse bataklığın karşı tarafındaki ağaçlara degeceklerdi.

Bataklıktan çıkan gazlar, ince duman bulutları halinde ağaçlara doğru yükselerek dağılıyordu. Çürümüş bitkilerin yetiştiği noktalarda yüzey, kabarcıklarla kaplanıyordu. Ya da su altındaki kocaman yaratıkların nefes alıp verişi, diye düşündü Will. Sis, suyun karşı tarafında daha da yoğunlaşmış, neredeyse bir perde oluşturmuş gibi duruyordu. Karşı tarafı incelemek üzere durdu ve sisin neden bir noktada yoğunlaştığı sorusuna yanıt aradı. Yüzükoyun yatan köpek meraklı bakışlarla efendisini izliyor, yürümeye başladığı an takip etmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Birden, sisten insanın kanını donduran, dehşet verici bir yaratık çıktı. Bataklığın kenarında bir kule gibi yükselen kocaman suret, kapkara suyun içinden fırlamış gibi duruyordu.

Yaratığın ortaya çıkışı, çok ani olmuştu. Göz açıp kapayınca

dek oracıkta belirivennişti. Sivri uçlu, kadim bir zırhla kaplı kocaman, korkutucu gövdesi ve başındaki devasa kanatlı miğferiyle korkutucu ve kapkara bir gölge savaçısını andırıyordu. En az on iki metre boyunda olmalı, diye akimdan geçirdi korkudan donakalan Will.

Yaratığın miğferi, yüzünün tamamını koruması için tasarlanmıştı ancak göz çukurları bomboştu.

Suret hafifçe titrer gibi oldu. Beti benzi atan Will, yaratığın üstüne geldiğini sanmıştı. Sonra bunun, sis perdesinden kaynaklanan bir hareketlenme olduğunu fark etti. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu, korkudan ağzı kurumuştı. Bunun ölümlü bir yaratık olmadığını farkındaydı; büyü ve efsunların karan

- 176 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

lık dünyasından gelme bir şeydi. Silahlarının yaratığa etki etmeyeceğinin farkındaydı Will.

Yaratık, hafifçe titreşen sisten ayrılmadan tepesinde bir kule gibi yükseldi. Boş göz çukurları Will'i arıyordu sanki. Birden konuşmaya başladı.

Derin ve kapkara bataklık boyunca, açık orman arazisinde değil de geniş bir mağaradaymışçasına yankılanan bir ses duyuldu.

“Dikkatli ol, ölümlü!” diye gürledi. “Gece Savaşçısı'nın gölgesini uyandırma. Hâlâ mümkünken burayı terk et!”

Gürültüler üzerine köpek ayağa fırlamıştı. Will, hayvanın

boğazında büyüyen hırıltıyı hiç de sakın olmayan bir sesle dur -

durdu.

“Sessiz ol kızım!” diye bağırdı tiz bir sesle ve hırıltı kesildi.

Ancak hayvanın boynundaki tüylerin, öfkeden ya da korkudan kaynaklanan ilkel bir tepkiyle diken diken olduğunu görebiliyordu.

Kendi vücudundaki tüyler de aynı durumdaydı. Bataklığın öte yanındaki sis kalınlaşır gibi oldu. Dehşet verici yaratık, enerjisini sisin içinden çekermişçesine daha da büyümüş ve elle tutulur bir hale gelmişti sanki. Öncekinden de gür bir sesle yeniden konuştu.

“Hâlâ kaçma şansın varken ayrıl buradan! Git!”

Ağzından çıkan son kelime, bataklık boyunca yankılandı. Will, farkında bile olmadan koyu renkli bataklıktan ve şeytani yaratıktan uzaklaşmaya başlamış, geldiği yöne doğru dönmüştü. Bir ağaç köküne takıldı ve toparlandı; başını kaldırdığında Gece Savaşçısı gitmişti.

Hem de pat diye gitmişti. Bir anda, söndürülmüş bir mum

- 177 -

JOHN FLANAGAN

gibi ortadan kaybolmuştu. Savaşçının her an yanında belirme sinden korkan Will, bataklık boyunca bakındı. Yaratığın sesi bir kez daha duyuldu. Bu kez az önceki gürültülere kıyasla çok daha alçaktı ve anlaşılır bir şey söylemiyordu. Derinlerden gelen, rahatsız edici bir kıkırtıyı andırıyordu. Sahibinin, Will’in düştüğü dehşetten ve çocuğun üstündeki etkisinden haberdar olduğunu belli eden bir

sesti. Köpek bir kez daha hırıldamaya başlamıştı. Will'in içinde kalan son yiğitlik kırıntıları da kaybolup gitti.

“Hadi gel kızım!” diye seslendi ve arkasını dönerek Grims dell Ormanı'ndan çıkmak için körlemesine koşmaya başladı. Peşindeki köpekle birlikte berrak gökyüzüyle tepelerindeki mükemmel yıldızları görebilecekleri bir yere varıp duruncaya dek koştu. Will nefes verdikçe ağzından şekilsiz buhar bulutlan çıkıyor, kalbi normalin iki katı hızla atıyordu. Nabzının normale dönmesi için birkaç dakika beklemek zorunda kaldı. Ancak bunun için biraz daha zaman geçmesi gerektiğinin farkındaydı.

Önlerinde beliren Macindaw Şatosu, birden gözüne sıcak ve huzurlu bir yer gibi görünmüştü. Arka girişte yanmakta olan meşale, güvenli topraklara vardıklarının habercisiydi. Bir an önce şatoya girmek için can atan Will, hızla kapıya yürüdü.

- 178 -

D oğal olarak, Will'i berbat bir gece bekliyordu. Düzensiz uykusunda devasa Gece Savaşçısı'yla yeniden karşılaştığı pek çok kâbus gördü. Ancak şafak vaktine doğru derin bir

uykuya dalabildi ve kısa bir süre sonra, kaçınılmaz olarak, şa-
todaki seslere uyandı.

Yatakta uzanmış, dün geceki korkunç yarattığı gerçekten de
görüp görmediğini düşünüyordu. Uykudan uyuşan zihni ne deniyle
birkaç dakika boyunca gece kâbus görmüş olduğunu zannetti. Ancak
tamamen uyandığında, yaşadıklarının gerçek olduğunu fark etti.

Uyku sırasında tüm vücudu kaskatı kesilmişti; gergin uzuvlarıyla
kaslarını esnetmek için ayağa kalktı. Ateş başındaki taşların üstüne
yüzükoyun uzanan köpek, kulaklarını dikip yere vurduğu
kuyruğuyla efendisine günaydın dedi.

Sana göre hava hoş,” dedi Will keyifsizce. “Dün gece ne korkunç
şeyler yaşadığımıza dair hiçbir fikrin yok.”

Panjurları açıp doğmakta olan güne bir göz attı. Güneşli ve
aydınlık bir gündü. Sabah güneşi, Macindaw’u çevreleyen

- 179 -

JOHN FLANAGAN

karla kaplı kırlardan yansıyor. Eğitimi ve almış olduğu disiplin,
hafızası henüz tazeyken dün geceyi gözden geçirmesini ve olan
bitene mantıklı bir açıklama bulmasını gerektiriyordu. On dakikalık
çözümlemenin ardından, gönülsüzce de olsa, yarattığı gerçekten de
görmüş olduğu sonucuna vardı. Sesini *duymuştu*. Ve daha önce hiç korkmadığı kadar da korkmuştu.

Sakin kafayla olanları mantıklı bir şekilde açıklayamıyor, yaşa -
dıklarına dünyevi bir çözüm bulamıyordu. Grimsdell Ormanı’nda
dehşet saçan bir şeyler vardı. Derin bir iç geçirdi. Düşünceleri ye -

niden Halt'un anlattıklarına, yüz olayın doksan dokuzunun man tıklı bir açıklaması olduğuna dair görüşlerine kaydı.

“Sanırım geri dönüp o şeyin ne olduğunu bulmalıyım,” dedi usulca. Ancak oraya bir daha gitmenin düşüncesi bile ödünü kopartıyordu.

£6* ----- i—

Yemek salonuna indiğinde, doğal olarak hiç iştahı yoktu. Ancak yine de, ahududu konservesine bandığı birkaç hamur parçasını mideye indirmeyi başarmıştı. İkinci kahvesini yarılacağına, gergin sınırları yatışmış gibiydi. Kahvaltı esnasında yan yana oturup sohbet eden küçük gruplardan uzak durmuştu. Uşaklardan biri yanına geldiğinde, salondaki uzun masalardan birinde tek başına oturuyordu.

“Çalgıcı sen misin?” dedi uşak kayıtsızca. Bir uşak için oldukça yaşlıydı. Kırklarının başlarında olmalıydı ki, bu da onun efendilerinin gözüne giremediği anlamına geliyordu. Şatolar

- 180 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

da uşak olarak işe alınan genç çocukların çoğu, bir süre sonra Zanaat Ustaları'na özel uşaklık ya da asistanlık yapma hakkı kazanırdı. Yerinde sayanlar, genellikle tembel, kavgacı ya da aptal olanlardı. Ya da üç özelliğe birden sahip olanlar. Konuşma tarzı, Will'e adamın bu dördüncü gruba ait olduğunu belli etti.

“Saat on olduğunda Lord Orman'ı göreceksin.”

Uşak, arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Will, bir an için adamı yanına çağırıp terbiyesizliğinden dolayı fırçalamak istedi. Ne de olsa bir Orman Muhafızı'ydı ve saygı görmeye alışıktı.

Birden aklına o sırada Orman Muhafızı olmadığı geldi. Bir çalgıcıydı o. Üzülerek de olsa, Orman'ın halk şarkıcılarına karşı takındığı hakaret dolu tavrın çalışanlarından bazılarına da sıçramış olmasına yordu durumu. Konuyu aldırmadan kapatmaya karar verdi.

Yemek salonundaki su saati, Orman'la yapacağı görüşmeye daha bir saatten fazla zaman olduğunu söylüyordu. Şatonun lordunun onunla neden görüşmek istediğini merak etti. Aklına ilk gelen şey, Grimsdell Orman'nda olan bitenle ilgili bir konu olduğuydu ama sonra bu düşüncenin hayal gücünün fazla çalışmasından kaynaklandığında karar kıldı. O an aklını meşgul eden en önemli mesele Grimsdell'di.

Büyük olasılıkla, diye düşündü, Orman beni kuzeni Keren'le yaşanan olay nedeniyle görmek istiyordur. Düşündükçe, görüşme konusunun bu olacağına dair inancı da güçleniyordu. Orman, salondaki herkesin önünde küçük düşmüştü. Bu nedenle öfkesini Will'den çıkarmak isteyebilirdi. Will, kendince bir akıl yürüttü. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadı-

- 181 -

JOHN FLANAGAN

ğından, endişe etmesinin de bir anlamı yoktu. Ancak bundan böyle attığı adımlara dikkat etmesi gerekeceğini fark etmişti. Şatonun

Lordu ne kadar itici olursa olsun, adamla arasını bozmasının ar lamı yoktu.

Kalan zamanını, şatonun kenar kulelerinden birindeki kü çük kütüphanenin tozlu raflarını süsleyen kitap ve parşömen lerin arasında, Gece Şövalyesi'nden söz edilen tarihi bir metin arayıp büyücülükle efsunculuğa dair ciltlere göz atarak geçirdi. Hiçbir sonuç elde edememişti. Büyücülük üzerine yalnızca tek bir küçük cilt bulabilmişti. Ancak kitabın yan tarafında bulunan raflardaki boşluklar göze çarpıyordu. Yerel tarihçeye dair bulmuş olduğu birkaç çizimli belgede ise Gece Savaşçısından söz edilmiyordu. Aklı dün gece ormanda vermiş olduğu tepkiye takıldı. Böylece, hüsranda içinde Lord Orman'ın hisar kulesinin dördüncü katında bulunan dairesine yollandı.

Girişteki salona adımını attığında, Orman'ın yalnızca kulaklarının üzerinde birer tutam beyaz saç bulunan ufak tefek kel sekreteri tarafından karşılandı. Başını, Will'i daha iyi görmek istermiş gibi bir o yana bir bu yana oynatan adam, kel bir sincabı andırıyordu.

“Lord Orman beni görmek istemiş,” dedi Will kısaca. Kendisini sekretere tanıtmaya gerek görmemişti.

“Aaa, evet evet, çalgıcıydınız, değil mi? Böyle gelin lütfen. Lord Orman şu an müsait.”

Evraklar, tomarları yan yarıya çözülmüş parşömenler ve ka lın defterlerle kaplı bir masanın arkasından kalkarak Orman'm odasına

açılan heybetli kapıyı çaldı. Genizden gelen, tiz bir ses yükseldi içeriden.

- 182 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Girin.”

Will’e onu takip etmesini işaret eden sekreter, kapıyı açıp içeri girdi. Pencerenin yanında duran Orman, aşağıdaki avluyu izliyordu.

Gündüzleri bile stratejik noktalara yerleştirilmiş mum ve yağ lambalarıyla aydınlatılan, geniş bir odadaydılar. Köşedeki şömine, kitap rafları ve ağır ahşap dolaplarla kaplı odayı ısıtıyordu.

Dolaplardan biri açıktı ve Will’in gözü, içerisindeki parşömenlere takıldı. Orman bir bilgin olarak tanınıyor, diye düşündü. Odasının hali de adamın bu özelliğini yansıtıyordu.

“Çalgıcı geldi, lordum,” dedi Will’i işaret eden sekreter.

Arkasına dönen Orman, bakışlarını konuşmadan birkaç saniye boyunca Will’in üzerinde gezdirdi.

“Teşekkür ederim, Xander,” dedi ve eğilerek selam veren

sekreter, kapıyı arkasından kapatarak sessizce odadan ayrıldı. Hâlâ gözünü kırpmadan Will’i incelemekle meşgul olan Orman, pencere kenarındaki bir masaya oturdu. Masada iki sandalye daha vardı ama oturması için Will’e işaret etmediğinden, Orman Muhafızı ayakta dikilmeye devam ediyordu. Şatonun efendisi ukala tavırlarını sürdürdükçe,

boynuyla

yüzünün

kıpkırmızı

kesildiğini

hissedebiliyordu. Yüzüne aldırılmaz bir ifade vermek için kendini zorlayarak bakışlarını Orman'dan uzağa çevirdi ve iç duvara dayalı duran kocaman masadaki açık kitap ve kâğıt yığınına incelemeye başladı.

“Kuzenim Keren'in düzen bozucu bir etkisi vardır,” dedi Orman sonunda. “İleride bunu hatırlaman senin için iyi olur.”

- 183 ~

JOHN FLANAGAN

Will, bir şey söylemeden uysallıkla başını salladı. Tahminleri doğru çıkmıştı. Yanıt beklemiyor gibi duran Orman, konuşmaya devam etti.

“Sorumluluk sahibi değilsen, herkesin ‘gözdesi’ olmak kolay.

Bu şatoda Keren'i işbaşında görmek isteyenler var . . . Adam bir an duraksayınca, Will'in içine, sanki Orman ondan bir yorum bekliyormuş gibi geldi. Yine de soğukkanlılığını bozmadı.

“Ancak bu söz konusu değil,” diye devam etti Orman. “Buranın idarecisi benim. Başka kimse değil. Anlaşıldı mı?”

Son kelimeler, Will'i şaşırtan bir şiddetle, neredeyse tükürür gibi çıkmıştı adamın ağzından. Gafil avlansa da adamın öfkeli, kızgın bakışlarına karşılık vererek başını eğdi.

“Elbette lordum,” diye yanıt verdi. Bir iki defa başını sallayan

Orman, sandalyesinden kalkarak odayı arşınlamaya başladı.

“Öyleyse bundan böyle tavırlarına dikkat et, çalgıcı. Pozisyonumun gerektirdiği saygının tarafıma gösterilmesini *sağlayacağım*.”

Bu şatonun yalnızca geçici efendisiyim belki ama kimsenin kuyumu kazmasına izin vermem; ne senin ne de Keren’in. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Lord Orman,” dedi Will kısaca. Şaşırılmıştı. Tüm öfkesine rağmen, Orman’ın saygı ve kabul görebilmek için neredeyse yalvardığına dair garip bir his geçti içinden.

Odada yürümei kesen Orman, derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ. Bununla birlikte, çalgıcılar açısından bir model teşkil etmesini beklediğim standartlara sahip olmayışın, senin hatan değil.

Yerel türkülerle halk şarkıları da iyidir, ama klasiklerin yerini tutamazlar. Seninkiler gibi basit güfteler, sıradan insanların zihnini geriye götürür. Ben, bir sanatçının insanları

~ 184 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

ileriye götürmesi, algılarını geliştirmelerine yardımcı olması gerektiğine inanırım. İnsanların kısıtlı ufuklarının ilerisinde kalan büyüklüğü açığa çıkarmasını isterim.”

Konuşmayı kesti ve Will’e bir göz atarak hafifçe başını salladı.

Will, adamın kendisinde bu tür bir potansiyel bulunmadığını düşündüğünden emindi. Bir kez daha selam verdi.

“Korkarım bendeniz basit bir çalgıcıyım lordum,” dedi.

Yüzünü ekşiten Orman, “Hem de ne basit,” diyerek çocuğun

sözlerini başıyla onayladı.

Başını önüne eğen Will, yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu. *Aş bunları*, dedi kendi kendine. *Bir çalgıcı olacaksan, eleştiriye kaldırabilmelisin.* Birkaç kez derin nefes alarak kendini kontrol etti. Orman, çocuğu merakla izliyordu. Kasten böyle iğneleyici sözler ediyor, diye düşündü Will. Şatonun lordu, onun ne tepki vereceğini görmek istiyordu belli ki.

“Ancak yine de,” dedi Orman, neredeyse isteksizce kabul-lenerek, “fevkalade zarif bir enstrüman çalıyorsun. Bir Gilpe - ron değildir herhalde, ha?”

“O bir mandola,” diye alışılagedik cevabına başladı Will.

“Sekiz teli vardır ve...” Daha fazla devam edemedi.

“Tanrı aşkına, bir mandola olduğunun *farkındayım!*” diye sözünü kesti Orman. “Ben sana, belki de Krallığın en önde gelen çalgı imalatçısı olan Axel Gilperon tarafından üretilip üretilmediğini soruyorum. Tüm profesyonel müzisyenlerin ustanın adını bildiğini sanırdım. Senin bile.”

Will, bu kez baltayı fena taşa vurmuştu. Elinden geldiğince durumu kurtarmaya çalıştı.

“Affedersiniz, lordum. Sizi yanlış duymuşum. Mandolam,

~ 185 -

JOHN FLANAGAN

o büyük ustanın tarzını kopyalamadaki becerisiyle meşhur, güneyli bir yerel zanaatkâr tarafından imal edilmiştir. Doğal ola rak,

bendeniz gibi fakir bir müzisyenin gerçek bir Gilperon'a verecek parası bulunmaz.”

Fazlasıyla mütevazı bir tavır takınarak gülümsedi, ancak kuşkulandığı bakışlarından açıkça anlaşılın Orman, ters bakışlarını Will'den ayırmamıştı. Odaya çöken tuhaf sessizlik, kapının vurulmasıyla bölündü.

“Ne var?” diye bağırdı Orman öfkeyle. Kapı, yalnızca tedirgin sekreterinin başını içeri sokabileceği kadar açılmıştı.

“Özür dilerim, Lord Orman,” dedi adam, “ancak Amarleli Leydi Gwendolyn şatoya varmış ve sizi görmekte ısrar ediyor.”

Orman, kaşlarını çattı. “Meşgul olduğumu görmüyor musun?”

Kapıyı bir parça aralayan Xander, çaktırmadan arkasındaki bekleme odasını işaret etmeye başladı. “Kendileri *buradalar*, lordum,” dedi, sesini elinden geldiğince alçaltarak. Hırçın bir el hareketi yapan Orman, soylu hanımefendinin ön salonda beklediğini anladı.

“Pekâlâ, kendilerini içeri al,” dedi. Kapıya doğru ya klaşmakta olan Will'e bir göz attı. “Bekle. Seninle işimi henüz bitirmedim.”

Minnet dolu bir ifadeyle başını sallayan Xander, geri çekildi.

Birkaç saniye sonra kapıyı açarak içeri girdi ve yeni konu ğu tanıtırken kenara çekildi.

“Lord Orman, size Amarleli Leydi Gwendolyn'i takdim ederim.”

Xander, Leydi odaya girerken saygıyla eğildi. Sarı

şın, uzun boylu ve hoş görünümlü kadın, deniz yeşili renginde şık bir ipek elbise giymişti. Duruşunda doğuştan soylu olan kişilere özgü o doğal haysiyet ve zarafet vardı. Will, ağzına gelen şaşkınlık nidasını zar zor bastırdı.

Amarleli Leydi Gwendolyn, Alyss'den başkası değildi.

- 187 -

Will'in varlığına aldırmayan Alyss, gri cübbeli şato efendisine doğru salınarak ilerledi.

“Lord Orman,” dedi, “şu birkaç hafta boyunca yanınıza sığınmamı kabul etmeniz ne büyük incelik!”

Avuç içi aşağıda kalacak şekilde uzattığı eliyle, aralarındaki mevki farkını Orman'a açıkça gösteriyordu. İsteksizce eğilen Orman, dudaklarını kadının eline dokundurdu.

“Hafta mı dediniz leydim?” dedi. “Ben yalnızca birkaç gün, en fazla bir hafta kalacaksınız sanıyordum?”

“Elbette ki hayır!” dedi adamın *patavatsızlığı* karşısında hafifçe irkilen Alyss. “Nişanlımın şatosuna giden yollar karla kaplı. Üstelik

yollar kurtlarla aylann bastığını işittim! Sevgili Lord Farrellım'ın yanına varmak için can atıyor olsam da, yollar açılınca kadar daha fazla ilerleyemem. Zavallı babanızın bana söz verdiği misafirperverliği benden esirgemeyeceksiniz, öyle değil mi?"

Orman, tuzağa düşmüştü. Asilzade hiyerarşisinin ne ilginç kuralları var, diye geçirdi Will aklından. Her ne kadar küstah ve huysuz bir adam olsa da, ki aynı zamanda potansiyel bir

~ 188 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

katildi de, Alyss'in üstün mevkisini ortaya koyduğu tavrın al tında ezilmişti Orman.

"Elbette hayır, Leydi Gwendolyn!" dedi. "Yalnızca hakikati öğrenmek istedim, hepsi bu."

Ancak Gwendolyn Orman'la ilgilenmeyi çoktan kesmiş, ters bakışlarını değersiz bir böceği izler gibi Will'e dikmişti. "Bu da kim oluyor?" diye sordu kuşku dolu bir ifadeyle. "Bir çalgıcı leydim, şatoya dün gelmişti."

"Çalgıcının bir adı var mı acaba?" dedi bakışları Will'e kilitlenen Alyss. Will, duraksadı. Takdimi yapan kişinin Orman olması gerekiyordu. Alt tabakadan gelen kişiler, Gwendolyn gibi asil bir kadınla doğrudan sohbete giremezdi. Asillerin arasındaki bu nezaket oyununu izlerken, Alyss'in kendini rolüne ne kadar kaptırdığını fark etmiş ve kızın performansından etkilenmişti.

"Will Barton, leydim," dedi Orman. Will'i ona takdim etmesini

sağlayarak, Orman'ın üstündeki etkisini iyice sağlamlaştırmıştı

Alyss.

Will, saygıyla bir reverans yaparak, "Hizmetinizdeyim, ley dim," dedi. Bir elini dirseğine dayayıp uzun, zarif parmaklarıyla çenesini okşayan Alyss, düşünceli bir ifadeyle çocuğu inceliyordu.

"Yetenekli bir sanatçı mısınız, Will Barton?"

Will, çaktırmadan Orman'a bakarak, "Basit bir çalgıcıyım- dır, leydim," dedi.

Orman, küçümser bir ifadeyle başını salladı. "Korkarım re - pertuarı halk şarkıları ve basit türkülerle kısıtlı, leydim. Yüksek sosyeteye uygun bir şey bilmiyor."

- 189 ~

JOHN FLANAGAN

"Halk şarkıları mı?" diyen Alyss, cırtlak bir kahkaha atıverdi.

"Ne hoş! Pekâlâ çalgıcı, bir saat içinde dairemde bana katılabilirsin.

Senin şu türkülerin, belki de sevgilimden ayrı düştüğüm için duyduğum üzüntüyü bir parça hafifletebilir." Orman'a bir göz attı.

"Bir itirazınız yoksa tabii, Orman?"

Orman, aldırılmaz bir tavırla omuz silkti. "Elbette yok, leydim," dedi. "Tüm imkânlarımızla emrinizdeyiz."

Will, yüzünü buruşturdu. Yani o, bir "imkân"dan ibaretti, öyle mi? Neyse ki yüz ifadesini Orman görmeden gizlemeyi başarmıştı.

Adam bütünüyle, buyurgan asilzade rolünü mükemmel bir şekilde oynamaya devam eden Alyss'e odaklanmış durumdaydı.

“Öyleyse daireme hafif bir öğle yemeği gönderilmesini de sağlayabilir misiniz, Orman?” dedi Alyss. “Sizin şu kasvetli arazileriniz boyunca yolculuk etme kten yorulduğum ve acıktım. Hane halkınızı bana yarın takdim edebilirsiniz ama günün ka lanında istirahat etmeyi tercih ederim.”

Orman, başını eğerek, “Elbette leydim,” dedi. Gerçekten de söylenecek bir şey kalmadı, diye düşündü Will. Alyss’in bir kez daha ona baktığını fark etti.

“Yalnız daireme çekilmeden önce görüşmemiz gereken bir iki konu var, Orman...” dedi kız anlamlı bir ifadeyle. Orman, onun ima ettiği şeyi hemen anlamıştı.

Will’e doğru belli belirsiz bir el işareti yaptı. “Pekâlâ, Barton, sen çıkabilirsin. Konuşmamıza başka bir zaman devam ederiz.”

Will, yine abartılı bir reverans yaptı. “Leydi Gwendolyn, lor

- 190 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

dum,” dedi ve kapıya doğru geriledi. Asilzadeler, onunla ilgilenmeyi kesmişlerdi. Orman, Alyss’i bir sandalyeye buyur etti.

Kapıya vardığında, “Unutma, çalgıcı,” diye arkasından seslendi Alyss, emreder bir tavırla. “Bir saat sonra dairemde ol. Gelişine hazır olmadığım için beklemek zorunda kalabilirsin, ama yine de orada ol.”

Will, bir kez daha selam verip, “Elbette leydim,” dedi. Çıkarken kızın ardı ardına sıraladığı sözler çalındı kulağına. “Evet Orman,

şimdi bana zavallı babacığının rahatsızlığından söz et! Bir

yardımım dokunur mu?"

Orman'ın cevabını duyamadan Xander ağır kapıyı arkasından

kapamıştı bile.

Alyss'e, sahte mevkisine uyacak şekilde, oldukça büyük bir heyet eşlik ediyordu. Leydi Gwendolyn'in maiyeti iki teşrifatçı, iki hizmetçi ve yarım düzine askerden oluşuyordu. Askerlere şatonun yatakhaneğinde birer yatak verilirken, Alyss ile diğerleri de hisar kulesinde bulunan geniş daireye yerleşmişti. Will, kararlaştırdıkları saatte dairenin girişindeki bekleme salonundaydı. Neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. He-yettekilerin kızın gerçek kimliğinden haberdar olup olmadıklarını da bilmiyordu. Onu serinkanlılıkla karşılayan teşrifatçı, salondaki koltuğu işaret etti. "Leydi Gwendolyn beklemenizi söyledi," dedi gururla. Will'in bir kenara bıraktığı mandola kutusuna bir göz attı. "Lavtanı da yanında getirmişsin, ha?"

- 191 -

JOHN FLANAGAN

Her zamanki cevabını vermek üzere nefes alan Will, sonra bundan vazgeçti. Dünyadaki herkes onun lavta çaldığını var sayacaksa eğer, o kim oluyordu da buna karşı çıkıyordu ki? Zaten teşrifatçı da ilgisini kaybetmiş ve yan odalardan birine girerek Will'i yalnız bırakmıştı. İçeri girip çıkan çok sayıdaki şato hizmetlisini izleyerek, yarım saat boyunca Alyss'i bekledi. Gecikmenin, kızın oyna makta olduğu tiplere cuk oturduğunu - bekletmekte oldukları alt tabakadan insanlar, leydiler ile lordların pek de umurlarında olmazdı- fark etti

ama biraz abartıyordu sanki. Nihayet yanında beliren teşrifatçı, içeri girmesini işaret etti.

“Leydi Gwendolyn sizi kabul etmeye hazır,” dedi. Will, bıyık altından homurdandı. Dikkatli bir dinleyici, “Lanet olası vakti gelmişti artık,” sözlerini duyabilirdi ama teşrifatçı bir şey duymamış gibi davranıyordu.

Geniş oturma odasına yönelen adamı takip etti. Pencerenin yanında dikilen Alyss’in yüz ifadesi, teşrifatçı kapıyı arkalarından kapayınca dek değişmedi. Bir an sonra yüzüne hâkim olan sıcak bir tebessümle öne çıkarak Will’in elinden tuttuğu gibi yanağına bir öpücük kondurdu.

“Will!” dedi usulca, “seni tekrar görmek ne güzel!”

Öfkesi bir anda buhar olup havaya karışan Will, kızın ellerini sıktı.

“Doğru söze ne denir,” dedi. “Seni hangi rüzgâr attı buraya?”

Alyss, şaşırmış gibiydi. “Buradaki bağlantın benim,” dedi. “Halt söylememiş miydi?”

Will, şaşkınlıkla geri çekildi. “Tanıdığım biri olaca ğını söy

- 192 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

lemişti ama senin geleceğinden haberim yoktu. Senin...” Söze nasıl devam edeceğini bilemeyerek duraksadı. Alyss, usulca güldü. Bu sefer Leydi Gwendolyn’in kişnemeyi andıran cırtlak kahkahasını atmamış, doğal haliyle gülmüştü.

“Bu tür casusluk işlerine bulaştığımı bilmiyor muydun?” dedi.

Çocuk başını sallayınca gülümseyerek devam etti. “Eh, hançerimi gördün. Habercilerin yalnızca Krallık boyunca haber taşıdığını mı sanıyordun?”

Will de karşılık olarak gülümsedi. “Şey...doğrusunu ister sen evet... ama ne de olsa, bu tür bir göreve ilk kez çıkıyordum.”

Çocuğun ellerini bırakan Alyss, birden ciddi bir tavır takındı.

“Zaman kaybediyoruz. Ayrıntıları sonra anlatırım ama önce, performansına başlaman gerek.”

Will, şaşırmıştı. “Performans mı?” dedi ve hızla başını sallayan Alyss, çalgı kutusunu işaret etti.

“Mandolan. Bir mandola, değil mi?” diye ekledi ve Will başıyla onayladı. Alyss’in çalgının adını bilmesine şaşırmıştı. Olan biteni anlamadan kayışları çözdü. Aleti akort ederken teşrifatçının da yaklaşıp onu dikkatle izlediğini fark etti. Tellerden birini tıngırdattı.

“Yalnızca çalman yeter. Şarkı söylemen gerekmez,” dedi Alyss.

Yüzünü buruşturan Will, *Wallerton Dağı*'nın giriş kısmını çalmaya başladı. Dikkatle onu dinleyen teşrifatçı, dibine kadar gelmişti artık. Alyss’in gözleri adamın üstündeydi. Yaklaşık on altı ölçünün ardından adam başını kaldırıp Alyss’e bir göz attı ve Alyss de Will’e durmasını işaret etti. Hâlâ şaşkın olan

durdu. Alyss, alçak sesle teşrifatçıyı işaret etti.

“Mandolayı Max’e ver,” dedi. “Biz konuşurken o çalacak.”

Yaşlı adama mandolayı uzatan Will, neler döndüğünü kavramıştı. Mandolayı kavrayan Max, tanımadığı bir müzik aletini çalmadan önce yapılan tüm o ayarlamaları pas geçerek derhal çalmaya başladı. Will, adamın kendi tarzını bire bir kopyalamakta olduğunu fark etti. Arada sırada alt perdeden yanlış bir nota basıyor ve elini çalgının sapında gezdirirken hafif bir tereddüt yaşıyordu. Will’in bir türlü düzeltemediği hatalarını tekrarlıyordu üstelik. Alyss, Will’i dışarıdan görülecekleri kadar olmasa da pencerenin yanına doğru çekti.

“Artık konuşabiliriz,” dedi, “kulak misafiri olan herhangi biri varsa, çalgıcının şu kibirli Leydi Gwendolyn’e mandola çaldığını sanacaktır.”

“Bu Leydi Gwendolyn karakterini kim uydurdu?” diye sordu Will.

Alyss, başını iki yana sallayarak, “O isimde biri gerçekten de var,” dedi. “Pek entelektüel biri sayılmaz ama kendisi ger çek bir asilzade. Buralara geleceğini öğrendiğimizde, yerini almama izin verdi. Gerçekten de çok iyi denk geldi. Lord Syron, kadını, bu olayların öncesinde kış geçirmek üzere buraya da vet etmiş. Orman, nasılsa babasının konuksever teklifine karşı çıkamayacaktı. Kadının o dangalakça kıkırtılarını kopyalamak için günlerce prova yaptım.”

Will, gülümsedi. “Tüm bunlara gerçekten de gerek var mıy

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

dı?” dedi, artık *Ormanın Kalbi* parçasının girişiyle uğraşmakta olan

Max’i işaret ederek. Alyss, umursamaz bir tavır takındı.

“Belki de yoktu ama kimler tarafından izlenip dinlendiği mizi

bilemeyiz. O nedenle tedbirli davranmak daha doğru olur. Sırf bu

nedenle seni dışarıda bir süre bekletmem gerektiğini düşündüm;

kusura bakma.”

Will, omuz silkerek özre gerek olmadığını belirtti. Alyss,

söylediklerinde haklıydı. Onu girişteki odada gören şato çalı-

şanlarını hatırladı. İçlerinden biri, şu an gördüklerini Orman’a

anlatıyor olabilirdi. Max’e bir göz attı.

“Çok yetenekli,” dedi. “Yani kötü çalma konusunda çok ye-

tenekli.” Sırıttı. “Gerçekten de bu kadar kötü mü çalıyorum?” Alyss

uzanıp arkadaşının eline dokundu. “Haydi ama kötü falan değilsin.

Max’in bir virtüöz gibi çalmasına izin verip insanların senin

çaldığına inanmasını bekleyemezdik. Anlat bakalım, şimdiye dek

neler buldun?”

Will, başını iki yana salladı. “Şimdiye dek bildiklerimizin

dışında pek bir şey yok. Tüm bölge korku içinde. Kimse ko-

nuşmuyor. Syron’u görmedim ama Orman işe yaramaz herifin teki

gibi duruyor.”

Alyss, başıyla onayladı. “Bence de öyle. Masasında duran

kitapları fark ettin mi?” dedi. Will hayır anlamında başını sal-

layınca devam etti. “Bir tanesinin adı *Sihir ve Büyü*'ydü. Bir diğeriyse *Büyücülük ve Kara Sanatlar* adını taşıyordu. Daha fazlası da vardı ama sadece bu iki başlığı seçebildim.”

Will, başını sallayarak, “Bu, kütüphane raflarındaki boşluk ları da açıklıyor,” dedi.

Alyss, ayaklarını altına alarak çift kişilik bir kanepeye otur

- 195 ~

JOHN FLANAGAN

muştı. Will, kızın bu hareketinden çok hoşlanmıştı. “Ya şu kuzen? Keren?” diye sordu Alyss. “Onunla tanıştın mı?”

“Bir kez gördüm. Şatoya faydası dokunuyor sanırım. Açık-sözlü. Afra tafra yapmıyor. Orman ile birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar. Orman beni, sen gelmeden önce Keren'den uzak durmam konusunda resmen uyardı,” diye ekledi Will. Alyss'in yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti.

“Yani onunla irtibat kurman garip mi kaçır diyorsun?” dedi.

Will başını evet anlamında sallayınca devam etti. “Belki de bunu ben yapabilirim. Eh, sanırım Keren'le bir parça flört etmek, Leydi Gwendolyn'in karakterine de uygun düşer; özellikle de adamın mevkisi ondan düşük olduğu için. Bu sayede ilişkinin bir yere varmayacağı da garanti altına alınmış olur.”

Will, bu fikrin hoşuna gitmediğini şaşkınlıkla fark etmişti. Hoş görünümlü, cana yakın bir insan olan Keren'in açık, samimi tavır - larıyla kadınlar tarafından çok beğenildiğinden emindi. Alyss'in

aklından geçenleri okuyormuş gibi gülümsediğini fark etti.

“Flört eden yalnızca Leydi Gwendolyn olacak, Will,” dedi.

“Ayrıca kadın nişanlı, yani dediğim gibi endişe edecek bir durum yok.”

O nişanlı olabilir ama sen değilsin, diye aklından geçirdi Will.

Derken bu kötü fikri akimdan çıkardı. Arkadaşı, yalnızca görevini yerine getiriyordu.

Alyss, anlatmaya devam etti. “Halt ve Crowley ile irtibat kurmamız gerekirse diye, buraya gelmeden önce gittiğin kasabada bir adamımı bıraktım. İhtiyaç olması halinde kullanabileceğimiz yarım düzine mesaj güverciniyle birlikte ormana kamp kurdu.”

- 196 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will, endişeyle boğazını temizleyerek, “Aslında onlara bildirmemiz gereken bir şey var sanırım,” dedi. Konuşmayı ke sen Alyss, meraklı gözlerini arkadaşına dikmişti. Söyleyeceği şeyin kulağa saçma geleceğini bildiği için dursaksayan Will, nihayet kararını verdi.

“Dün gece, Grimsdell Ormanı’nda Gece Savaşçısı’nı gördüm.”

- 197 -

YİRMİ İKİ

Alyss, önceki gece yaşadıklarını anlatan Will'i dikkatle dinliyordu.

Max de anlattıklarına kulak kabartıyor galiba, diye düşünüyordu Will. Devasa şeklin sislerin içinden çıktığı bölüme geldiğinde, müzisyenin art arda birkaç nota kaçırdığını fark etmişti. Üzüntüyle gülümsedi. Max'i suçlamıyordu. Hayal meyal hatırlasa da o da benzer bir tepki vermişti. Rahatsız edici, karanlık ormandan çıkıncaya kadar da korkmaya devam etmişti.

Hikâyesini anlatırken Alyss de deri kaplı küçük bir deftere bazı notlar alıyordu. Notlarını incelerken yüzünü hafifçe buruşturmuş, kolunu çenesine dayamıştı.

Nihayet başını defterden kaldırarak, "Çok korkmuş olmalısın," dedi.

"Korktum." Will'in, yaşadığı dehşeti Alyss'den gizleyecek hali yoktu. Birbirlerini, böyle bir durumda rol yapamayacak kadar uzun zamandır tanıyorlardı. Ayrıca almış olduğu eğitim ve dürüst mizacı da çocuğu olan biteni hatasız bir şekilde aktarmaya mecbur bırakıyordu. Vermiş olduğu anlık tepkiler

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

dâhil. Alyss, birkaç saniye boyunca parmaklarını masanın üstünde oynatarak notlarını son kez gözden geçirdi. Birden tüy kalemini altı çizili noktalardan birine değırdi.

“Köpeğın...” diye söze başladı. “Adı neydi, bu arada?” “Henüz bir isim vermedim ona. Yalnızca ‘köpek’ ya da ‘kızım’ şeklinde hitap ediyorum,” dedi Will.

Alyss, devam etti. Çok önemli bir konu değildi bu. “Her neyse. Kımıldayan ışıkları ilk gördüğünde hırladığını söyle miştin, değil mi?”

“Evet.” Kızın, lafi nereye vardırılmak istediğini anlamaya çalışan Will, alnını kırıştırdı.

“Fısıltıları duyduğunda da tepki vermişti, değil mi?”

Will, ormanda olan bitenleri kafasında bir kez daha canlandırdı.

“Evet,” dedi sonunda. “Başını yana eğmişti; köpeklerin garip bir ses duyduklarında yaptıkları gibi.”

“Sonra...” Alyss konuşmaya ara verip notlarına döndü. “Gece Savaşçısı’m gördün ve sonra onun sesini duydun, doğru mu?”

Will, başıyla onayladı.

“Yaratığı görmenle sesini duyma arasında ne kadar zaman geçti? Bir duraklama yaşandı mı?”

Hatırlamaya çalışan Will, bir kez daha tereddüt etti. Küçük detayların taşıdığı potansiyel önemin farkında olduğu için söy-

lediklerinin doğruluğundan yüzde yüz emin olmak istiyordu.

“Kesinlikle bir duraklama yaşandı,” dedi sonunda. “Yirmi saniye kadar, daha kısa değil. Net bir şey söylemek güç, o ka

- 199 -

JOHN FLANAGAN

dar korkmuştum ki,” diye ekledi. Bunun üzerine Alyss, anlayışlı bir tavırla başını salladı.

“Bunun için seni suçlamıyorum. Ben olsam senden çok daha önce çılgın atarak kaçmaya başlamıştım,” dedi. Ve canını sıkan bir detayı dile getirmeye karar verdi.

“Yaratık konuşmaya başladığında, köpeğin yerinden sıçrayıp hırladığını söylemiştin ya?”

“Evet, öyle oldu.” Ve bir anda, Alyss dile getirmeden hemen önce, Will’in beyninde bir ışık çaktı.

“Yani yaratığın görüntüsünden rahatsız olmadı mı?”

Will, başını iki yana salladı. “Hayır. Sesi duyduğumuzda diklenip hırladı. Yani yaratık görüldüğünde, yüzükoyun yatmaya devam etmiş olmalı... bir tepki vermeden.”

Alyss, başıyla onu doğruladı. “Yani seslere ve ışıklara tepki vermiş -gerçekten var olmaları durumunda bir köpekten bekle necek tepki- ama on iki metrelik devasa Savaşçı’yı görünce?”

Cümlesini Will tamamladı.

“Aldırmadı bile. Onu göremedi. Gördüyse bile, rahatsız olmadı ya da bir tehdit hissetmedi.”

Alyss, arkasına yaslandı. “Biliyorsun ki doğaüstü olaylar konusunda uzman sayılmam Will, ama hayvanların bu tür şeyleri insanlardan çok daha erken fark ettiklerini duymuştum. Sen sisle rin içinde dev gibi bir savaşçı görürken, köpek hiçbir şey yapmadan olduğu yerde beklemeye devam etmiş.”

“Yani sence hayal mi gördüm?” dedi Will. İçinde kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Günışığında rahatça oturup ahkâm kesmek kolaydı. Ne gördüğünün farkındaydı o. Ancak başını

- 200 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

iki yana sallayan Alyss, uzanıp arkadaşının koluna dokunmuştu bile.

“Yaratığı gerçekten görmüş olduğunu biliyorum. Senin şu kendini kaybeden tiplerden olmadığını farkındayım. Ancak gördüğünün canlı bir yaratık olmadığını düşünüyorum. Bir tür hile söz konusu olmalı. Köpeğin aldırma zıllığı da görüntünün sahteliğini fark etmiş olmasından kaynaklanıyor. Gürültüler, insan sesleri ve ışıklar; hepsi gerçektir. Ancak o yaratıkta bir numara var; tahminimce bir çeşit sanrıdan ibaret.”

Uzun bir sessizliği paylaşarak bakiştılar. Will, ikisinin de aynı şeyi düşündüğünün farkındaydı.

“Oraya geri dönüp bunun ne olduğunu ortaya çıkarmam gerekiyor, öyle değil mi?” dedi sonunda.

“Bunu *birlikte* yapmamız gerekiyor,” diye düzeltti Alyss. Yanında birilerinin olması fikri -ve Alyss’in pratik zihninin devreye

girecek olması- WilPi memnun etmişti. Ancak yine de...

“Bu kez gündüz gideceğim,” dedi. Bunun üzerine Alyss arkadaşına sırıttı.

“Anlattıklarından sonra o ormana hava karardıktan sonra dünyada gitmem zaten,” dedi.

IS* ----- *a**-

Will, o gece de yemek salonunda çalıp söyledi. Alyss, Orman’a söylediği gibi, seyahatin yorgunluğunu atıp halk içine çıkmamak için dairesinde kalmayı tercih etmişti. Özellikle şatonun hanımları, onu çok merak ediyordu. Güneyli bir asilzadenin kıyafetleri, büyük olasılıkla son moda olacaktı ve

- 201 -

JOHN FLANAGAN

hanımlar bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Leydinin yokluğu, hayal kırıklığına uğramalarına ve gecenin de gösterişsiz geçmesine neden olmuştu. Orman, Will gösterisine başlamadan önce ve yemeklerin toplanmasından hemen sonra salondan ayrılmıştı. Keren ile maiyeti de ortalıklarda görünmüyordu. Will, genç savaşçının da kuzeni tarafından uyarılıp uyarılmadığını merak etti.

Gerçi akşamki performansı fena değildi. Yavaş yavaş bulunduğu seviyeyi değerlendirebilecek tecrübeye ulaşmaya başlamıştı.

Dinleyiciler, aşırıya kaçmadan müziğin keyfini çıkarmıştı. Bu durum, planları için de biçilmiş kaftandı. Alyss ile ertesi sabah erkenden buluşmaya karar vermişlerdi ve yemek salonunun dumanlı

atmosferinde geç saatlere kadar kalmayı istemiyordu.

Güneş doğduktan bir saat sonra, atının sırtında cümle kapısının altından geçiyordu.

Kocaman

kapı,

yakınlarda

düşman

bulunmadığına emin olunduktan sonra, her gün şafak saatinde kaldırılıyordu. Yanından geçtiği nöbetçi başını kaldırdı.

“Ava mı çıktın, çalgıcı?” diye sordu, başıyla Will’in omzuna geçirdiği küçük avcı yayı ile eyerinden sarkan ok kılıfını işaret ederek.

“Yemeğine bir parça tat katmak için yabani tavşan ya da keklik gibisi yoktur,” dedi Will. Yayını işaret eden nöbetçinin yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti.

“Şu omzundakiyle onlara epey yaklaşman gerekecek,” dedi. “Bu sıralarda ortalıkta çok az av hayvanı bulunduğunu da unutma.”

Will, numaradan gülümsedi. “Ne derler bilirsin, keyifli bir

- 202 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

at yolculuğunu berbat etmek istersen ava çık,” dedi ve yılanmış deyimi duyan nöbetçi, bir kahkaha attı.

“Her ne yaparsan yap, yolun açık olsun. Bir de dikkatli ol.

Buralara ayının teki dadanmış diyorlar.”

“Ayı etinden hoşlanmam,” dedi Will ifadesizce. Nöbetçi, bir an şakayı anlamadı, ardından kıkırdamaya başladı.

“Dikkatli ol da o *seni* yemesin,” dedi başını sallayarak.

Kuzeybatı yoluna çıkan Will’in aklından sanatçı rolüne bürünmesinin ardından insanlara verdiği değişik tepkiler ge çiyordu.

Bir Orman Muhafızı olarak, insanların yanında sessiz kalmaya ve gereksiz yorumlardan kaçınmaya özen gösterirdi; hele hele şakalaşmanın ş’si bile söz konusu olmazdı. Eğitimi almış olduğu bir Orman Muhafızlığı yeteneğiydi bu. Pratik bir yanı da yok değildi aslında; fazla konuşmayan insanlar, kar- şılarındakileri dinleme eğiliminde olurdu ve bilgi, bir Orman Muhafızı’nın sermayesiydi. Ancak bir çalgıcının tipik özelliği, en küçük fırsatta bile şaka yapıp etrafiyla dalga geçmesiydi. Yaptığı şakalar kötü bile olsa. Hatta özellikle kötü şakalar, diye düzeltti kendini.

Kuzeybatıya doğru birkaç kilometre boyunca ilerledi. Her zamanki gibi önünde koşturan köpek, ara sıra dönüp Çekici ile arkasında olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Midillisi, yeni yoldaşlarını babacan bir hoşgörüyü izliyordu.

Randevularını önceki gece Alyss’in dairesinde, yine Alyss’in bir yerlerden bulduğu harita üzerinde kararlaştırmışlardı. “İlk ışıkla birlikte yola çıkar ve doğuya giderim,” demişti Alyss. “Sen de bir saat sonra kuzeybatıya yönelirsin. Sonra da şu yoldan dönüp Grimsdell Orman’ın kıyısında benimle buluşursun.”

JOHN FLANAGAN

Kızın haritada işaret ettiği dar patikayı bularak Çekici'yi yola soktu. Hava kapalıydı ve rüzgâr, çıplak ağaç tepelerinden ısıklar çalarak esmesine karşın, zayıf güneş yüzünü ara ara gösteriyordu.

Will, güneşin konumundan randevularına geç kaldığını anlamıştı.

Hafifçe mahmuzlamasıyla birlikte Çekici hızlandı. Yol arkadaşının süratlendiğini fark eden köpek de hızını ona uydurdu. Will, hayvanı ilgiyle izliyordu. Gücünü son derece idareli harcıyor, gereğinden fazla sürat yapmıyordu hayvan. Emir verilmesi halinde, tıpkı bir Orman Muhafızı atı gibi bütün gün aynı hızda ilerleyebilirmiş gibi duruyordu.

Grimsdell Orman'ın kıyısına yaklaştıklarında, Alyss'in varlığını ilk fark eden de köpek olmuştu. Beyaz uçlu, gür kuyruğunu sallayarak bir ağaçlığın altındaki gölgelerin içinde saklanan kıza doğru koştu.

Will, *ben de gördüm* dercesine kıpırdanan midillisinin boynunu okşayarak, "Biliyorum," dedi.

Alyss, önceki gün bir asilzade gibi giyinmiş, sırtı na son modaaya uygun, hoş bir elbise geçirmişti. Şimdiyse o zarif kadın adeta buhar olup uçmuş gibiydi. Kısa bir tunik, gri dar pantolon ve uzun çizmeler giyiyordu. Bel hizasındaki pelerini omuzlarından sarkıyor, tüylü bir avcı şapkası parlak sarı saçlarını zapt ediyordu. Gri pantolon, kızın uzun ve biçimli bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Will, Alyss'in bu halini saçları yapılı, süslü Leydi Gwendolyn'e tercih ettiğini fark etti. Kızın hoş bir işçilik eseri olan deri kınındaki uzun hançeri, tuniğini belinde toplamakta olan bol deri kemerin ucuna asılıydı. Alyss, yaklaşan arkadaşına sıırttı.

- 204 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Geç kaldın,” dedi elini uzatarak. Uzatılan bileği kavrayan Will, Alyss terkisine atlarken hafifçe öne eğildi. Midillinin sırtına yerleşen Alyss, kollarını Will'in beline doladı.

“Kendi atın nerede?” diye sordu Will. Kızın arkasına geçip kollarım beline sarmasından şikayetçi değildi gerçi.

“Korumalarımın eşliğinde geziniyor,” dedi Alyss. “Leydi Gwendolyn'in mükemmel bir kuklasını sırtına bağlayıp yolculuk pelerinini de omuzlarına sardık.”

Will, kıza bakabilmek için başını çevirdi. “Bu gerçekten de gerekli miydi?” diye sordu. Alyss, omuz silkti.

“Belki de değildir ama yola çıkmalarından bir süre sonra, şatodan ayrılan bir çift asker peşlerine düştü. Tesadüf de olabilir tabii, ama kim bilir? Grimsdell burası mı?” Yakınlardaki çirkin görünümlü, koyu renkli ağaç hattını işaret etti ve Will de başıyla onayladı.

“Evet, burası,” dedi midesinin hafifçe kasıldığını hissederek.

Güneye dönüp ormanın kıyısı boyunca ilerleyerek Will'in iki gece önce GrirnsdeH'e girmiş olduğu noktayı gösteren çatlak meşe

ağacını buldular. Will, günışığında atından inme gereği duymuyordu. Ağaçların içine girip dar patikayı kaplayan ağaç dalları ve sürüngen otlardan korunmak için eğilip kalkarak ilerlediler. Köpek sessizce kafilenin başını çekiyordu.

Will'in eğitimi, kendisini göstermeye başlamıştı. Bu berbat yere yeniden girmenin getirdiği tedirginliğe rağmen, önceki gece yürüdüğü patikanın izini sürüyordu.

“Işıkları nerede görmüştün?” diye sordu Alyss. Bir an için duraksayıp düşünen Will, parmağıyla işaret etti.

- 205 -

JOHN FLANAGAN

“Şu tarafa doğru ilerliyorlardı,” dedi. “Aramızda ne kadar mesafe olduğunu tam olarak söyleyemem.”

Alyss, etraflarını kaplayan ağaçları ve çalıları inceledi. “Çok uzakta olamaz, yoksa onları tüm bunların arasından göremez din. Haydi gel,” diye ekledi ve yere atladı. Will yere inerken Alyss de parmağıyla onun gösterdiği yönü işaret ediyordu.

“Şu tarafa bir bakalım,” dedi. Will, Çekici'ye yoldan çıkmamasını işaret etti. Sonra da parmaklarını şıklatıp çalılarla ağaç dallarının altından kolaylıkla süzülen köpeğe öne geçmesini söyledi. Önlerinde zorlu bir patika uzanıyordu ve çok geçmeden önlerini kapayan çalı çırpıyı kesip biçmek için saks bıçağına başvurmak zorunda kalmıştı. Alyss, zorlu çalılar, kaim sanuaşıklar ve hatta küçücük fidanların arasından yolunu kolayca bulan ağır

bıçağı muzip bir gülümsemeyle izliyordu.

“Amma da marifetli bir silah,” dedi. Kalın bir ağaç dalını homurdanarak kopartıp bir kenara fırlatan Will, başıyla kızı onayladı.

“Hem silah hem de kullanışlı bir alet,” dedi. Önlerindeki yol, beklenmedik bir şekilde açılmıştı.

“Eh, ben ne anlarım ki zaten?” dedi memnuniyetle başını sallayan Alyss.

Köpek, takip ettikleri yola paralel olarak ormanın içlerine doğru uzanan, dar ama insan elinden çıktığı kesinlikle belli olan patikada oturmuş, onları bekliyordu.

- 206 -

A lyss, ağaçların içine oyulmuş dar geçidin üstünde bir o yana, bir bu yana bakıyordu.

“Işıkların ne yöne doğru hareket ettiğini hatırlıyor musun?” diye sordu. Will, bu soruyu beklediğini belli edercesine başını sallamaya başlamıştı bile.

“Tam olarak emin değilim,” dedi, “ama şu doğrultuda iler-

lediklerini söyleyebilirim.”

Alyss zemini işaret etti. “Ben bir iz sürücü değilim,” dedi, “ama siz Orman Muhafızları’nm öyle olduğu söylenir. Yolun kullanıldığına dair bir işaret görüyor musun?”

Dizüstü çöken Will, toprağı inceledi. Bir iki saniye içinde yüzünü buruşturdu. “Olabilir,” dedi. “Anlamak zor. Belli belirsiz izler var ama bu tür bir geçitte zaten olmaları beklenir, öyle değil mi?”

“Yani elindeki fenerle ileri geri koşturan birilerinin bıra kacağı türden izler, değil mi?” diye sordu Alyss. Sesinde hayal kırıklığı seziliyordu. Will, başını iki yana salladı. Birden, Halt’un ona vermiş olduğu ilk derslerden birini hatırlayarak

- 207 ~

JOHN FLANAGAN

bakışlarını tepeyi kaplayan ağaçlara çevirdi. *Yukarı bakmayı asla unutma*, derdi akıl hocası. *Birçok insan yukarıyı hiç kontrol etmez.*

Ağaçların arasında normal olmayan bir şey çekmişti dikkatini.

Gözlerini kısarak ne olduğunu çıkarmaya çalıştı. Arkadaşının yüz ifadesinin değiştiğini fark eden Alyss de bakışlarını yukarı kaldırmıştı.

“Nedir o?” diye sordu; Will bu esnada büyük ağaçlardan birine yaklaşmış, tırmanırken el ve ayaklarıyla tutunacağı nok taları arıyordu.

“Sarmaşıklar,” dedi sonunda. “Ağaç tepelerinden başlayıp aşağı

doğru uzandıklarını daha önce de görmüştüm. Ancak bu kadar

düzgün bir açıyla ilerleyenine ilk defa rastlıyorum.”

Tırmanmaya doğuştan yetenekli olduğundan birkaç saniye için de ağaca yapışmış ve Alyss’e çıkıntısız gibi gözüken gövde boyun ca yukarı tırmanmaya başlamıştı. Yerden dört metre kadar yukarı - dayken durdu. Alyss, onun büyük bir dal boyunca dümdüz ilerleyip yandaki ağacı sarmalayan ve düğüm halinde ağaçların arasından aşağı sarkan yeşil bir sarmaşığı incelediğini görebiliyordu.

“Bu bir halat,” diye aşağı seslendi Will. “Sarmaşık gibi durması için yeşile boyanmış ama halat olduğu kesin.” Bir ağaçtan diğerine uzanan halatı takip ederek yeni keşfettikleri patikaya paralel bir biçimde koşturdu. Tatmin olmuş bir tavırla kendi kendine başını salladı ve daldan hafifçe atlayarak Alyss’in yanına döndü.

“Birilerinin elinde ışıkla ileri geri koşturmasına gerek yok,” dedi. “Bir makara yardımıyla feneri halat boyunca kaydırıp yanltıcı bir ışık hattı oluşturmaları işten bile değil.”

- 208 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Alyss, sevgiyle köpeğin başındaki tüyleri karıştırdı. “Bu genç hanım onların varlığını fark etmiş olmalı. Ya kokularını aldı ya da seslerini duydu. O nedenle hırladı,” dedi. “Biraz daha arasak bu patikalardan ve yola paralel ilerleyen sahte sar maşıklardan daha fazlasını

bulacağımıza

kalıbımı

basarım.”

“Bunlar

Gece

Savaşçısı’ını açıklamıyor ama,” dedi Will ve Alyss gülümsedi.

“Olabilir. Ancak öyle bir yaratık gerçekten varsa, hileli ışık oyunlarına ne gerek var?” dedi. “Büyük olasılıkla o da bir hile den ibaret. Köpeğin tepkisine bakılırsa, ışıklar kadar bile ikna edici olmayan bir hile. Haydi, onu gördüğünde tam olarak nerede olduğunuzu göster bana.”

Bunları söyledikten sonra, Çekici’nin beklemekte olduğu ana patikaya doğru yürümeye başladı. Küçük midilli, ne kaçırdığını merak ediyormuşçasına meraklı bir ifade takınmıştı. Will, uzanıp eyerin arkasında bulunan seyyar yatağı çözdü. Eğimli yayın parçalarını toplarken, Alyss de arkadaşını ilgiyle izliyordu. Bir dizi hızlı hareketle yayı hazırladı. Kirişi test ederken memnuniyet dolu bakışları, Alyss’inkilerle kesişiverdi.

“Şimdi hazırız işte,” dedi kirişe bir ok yerleştirip. “Şu lanet olası Gece Savaşçısı’m aramaya gideceksek, elimde silah olmasını tercih ederim.”

Will, bataklık kıyısına varıncaya kadar yolun başını çekti.

Günüşığında bile, uzak kıyıda sis perdeleri yükseliyordu. Kara mermeri andıran pürüzsüz yüzeyin altında ne olup bittiğini görmenin imkânı yoktu. Uzaklarda yüzeye çıkan hava kabarcıkları,

derinliklerde pusuya yatmış bekleyen yaratıkların habercisiydi.

- 209 -

JOHN FLANAGAN

“Burası,” dedi Will. “Hatırlayabildiğim kadarıyla buralardaydım.

Ve yaratık da şuradan çıktı... bataklığın öteki tarafından.”

Cin gibi gözlerini Will’in işaret ettiği yöne çeviren Alyss,

patikanın ilerlediği bataklık kıyısını inceledi. Yol bir noktada, ağaç

ve çalılarla gizlenmiş küçük bir çıkıntının içine doğru kıvrılıyordu.

“Haydi şuraya bir göz atalım,” dedi Alyss.

Meraklanan Will, arkadaşım takip ederek, “Aklında ne var

senin?” diye sordu. Alyss’in kendince bir teori geliştirdiğini

anlamıştı. Ancak kız, soruların önüne geçebilmek için elini ha veya

kaldırdı.

“Yalnızca bir fikir,” dedi belli belirsiz. Gözleriyle toprağı ve

patikanın her iki yanını tarıyordu. “Bu işte benden daha iyi sin,”

dedi. “Açıkta kalan noktalarda zemini kontrol et.”

Will, söyleneni yaparak eğitimli gözlerini zeminde gezdirmeye

başladı. Toprakta birilerinin bu yoldan geçtiğine dair hafif izler

gördü. Belki de iki gece öncesinden kalmadır, diye geçirdi aklından.

“Özellikle aradığımız bir şey var mı?” diye sordu gözlerini

topraktan ayırmadan.

“Yanık izleri,” dedi Alyss. Bu sözleri duyan Will’in gözü,

bataklıkla ormanın nemli görüntüsü içinde sırttan, kahverengi, geniş

ve kuru çim topağına takıldı.

“İşte,” dedi. Diz üstü çöken Alyss, parmaklarını gevrek, kuru çimlerin üzerinde gezdirdi. Boğazından bir memnuniyet hırıltısı yükseldi.

- 210 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Pekâlâ,” dedi Will. “Yanık otları bulduk. Ne demek oluyor bu şimdi?”

“Sen hiç gölge oyunu izlemedin mi?” dedi Alyss. Redmont Şatosu’ndaki çocuk koğuşunda gezgin sanatçılar tarafından sık sık gölge gösterileri yapılır, siluet halindeki şekillerin -yıldızların, yarım ayların, cadıların ve kedilerin- gölgeleri, mum ışığında duvara yansıtılırdı.

“Senin şu Gece Savaşçısı’nin da prensipte bu tür bir şey olduğunu sanıyorum,” dedi Alyss.

“İyi de o dev gibiydi!” diye itiraz etti Will. “Hem buradan otuz ya da kırk metre ilerideydi. Görüntüyü o kadar uzağa yansıtabilmek için muazzam bir ışık kaynağına ihtiyaçları var.”

Alyss, başıyla onaylayarak, “Aynen öyle,” dedi, “ve güçlü bir ışık kaynağı da ısının artması demektir. Topraktaki yanıklar da bunun bir sonucu.”

“Ya mesafe...” diyecek oldu Will. Ne de olsa, çocukken izledikleri gösteriler odaların içinde, ışık kaynağından yalnızca birkaç metre öteye yansıtılan gölgeleri kapsıyordu.

“Işığı bir demet haline getirebilecek odaklama yöntemleri var,

Will. İnan bana, bu mümkün. Çok pahalı bir yöntem ve ortalıkta bu tür teçhizatları kullanmasını bilen yalnızca birkaç usta bulunuyor.

Ancak yapılabilir. Güçlü bir ışık, kaliteli bir odaklama cihazı ve bir silüet; al sana otuz metre ileride dev bir savaşçı.”

Will’in şaşkınlığı devam ediyordu. “Görüntüyü nereye yansıtacaklar?” diye sordu. “Ortalıkta düz bir duvar falan yok ki.”

- 211 -

JOHN FLANAGAN

“Sisin üstüne,” dedi Alyss. “Sis o kadar yoğun ki adeta bir perdeyi andırıyor; baksana, bataklığın içinden neredeyse bir ç izgi halinde çıkıyor. Dikkatini çeken titreşimlerin nedeni de o; kımıldanıp hareket eden sis perdesi.”

Kızın söyledikleri, Will’in aklına yatmıştı. Bu tür bir yansıtmanın teknik anlamda mümkün olduğu konusunda Alyss’e güveniyordu. İşin aslı gerçekten de buysa, iki gece önce ormanda yaşadığı dehşetin intikamını almaya hazırdı.

“Birileri ziyaretçileri buradan uzak tutmak için epey zahme te katlamıyor,” dedi Alyss düşünceli bir sesle. “Neden acaba?”

Will’in içinde bir öfke kabarıyor, bir yandan da rahatladığını hissediyordu. Rahatlamasının nedeni, tüm bunların mantıklı bir açıklaması olması ve arkasında kanlı canlı birilerinin bulunmasıydı.

O an tek istediği, ona o ıstırabı yaşatan kişiden hesap sormaktı.

“Haydi bulup kendisine soralım,” dedi gaddar bir yüz ifadesiyle.

Ancak bakışlarını güneşe doğru çeviren Alyss, başını iki yana

salladı.

“Zamanımız doldu,” dedi. “Korumalarım birkaç dakika içinde beni almaya gelecek. Takip ediliyorlar ve ben burada dalga geçerken etrafta bir daire daha çizmelerini istemiyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Will. “Sen geri dön. Ben şu... her kimse işte, ona bakınmaya devam ederim.”

Alyss, arkadaşının koluna koyduğu elini, bakışları birleşin - ceye kadar orada tuttu. Will’in gözlerindeki öfkeyi ve kararlılığı görünce, başını hafifçe salladı.

“Boş ver, Will,” dedi. “Şimdilik sen de geri dön, sonra yeniden geliriz; birlikte geliriz.”

- 212 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will sessiz kalınca devam etti. “Haydi biraz daha araştırma yapalım, başka neler bulacağımıza bir bakalım. Tekrar geldiğimizde ne kadar bilgimiz olursa o kadar iyi. Bunu sen de biliyorsun.”

Will, isteksizce başını salladı. Eğitimi ona, düşman bölgesi ne girmeden önce mümkün olduğunca bilgi edinmesi gerektiğini söylüyordu. Arkadaşının gözlerindeki öfkenin kaybolduğunu fark eden Alyss, elini onun kolundan çekip gülümsedi.

“Haydi, şimdi beni ormanın kıyısına kadar götür.”

“Haklısın,” dedi Will, Çekici’nin sırtına atlayarak. Uzanıp kızı arkasına bindirdi. “Ben yalnızca birilerinin geçen gece ya -

şadıklarımın bedelini ödemesini istemiştim.”

Alyss, kollarını beline doladığı arkadaşını nazıkçe sıktı. “Seni suçlamıyorum,” dedi. “İnan bana, bu fırsatı elde edeceksin.”

Çekici’nin sırtında yolu tıkayan çalı ve dallardan ka çınmak üzere eğilip büküldükleri birkaç saniye boyunca sustu. Birden yeniden konuşmaya başladı.

“Baksana, belki de Halt ile Crowley’ye bir rapor gönderip şu ana kadar bulduklarımızı anlatmalıyız. Belki onların aklına başka bir şey gelir. Mesajı güvercinle göndeririz.”

Will, mesaj güvercinlerinin Dışişleri tarafından son dinlen me noktalarına dönecek şekilde eğitildiklerini biliyordu. Mer keze dönen bir güvercin, salıverildiği noktaya geri dönmeye hazır beklerdi. Kuşların bu bilgileri akıllarında tutmayı nasıl başardığını kimse bilmiyordu ama birimlerin aralarındaki haberleşme açısından paha biçilmez bir rol oynadıkları ortadaydı. Alyss, devam etti.

“Takip edildiğim için şatoya dönmem gerekiyor. Köye dö

- 213 -

JOHN FLANAGAN

nüp güvercin terbiyecisiyle iletişim kurarak raporu gönderebilir misin acaba?”

Will, başını evet anlamında salladı. Üstlerine aktaracağı çok şey birikmişti; her ne kadar şimdiye dek bir sonuca ulaşma - madılsu da.

“Adamı nasıl tanıyacağım?” diye sordu.

“O seni tanır. Seni gördüğü an yanına gelecektir.”

Ormanın kıyısına dönmüşlerdi artık ve önleri biraz olsun açılmıştı. Will'in Çekici'yi dürtmesiyle birlikte midilli canlandı. Buluştukları küçük koruluğa geldiklerinde çabucak yere at layan Alyss, korumalarının belireceği noktayı endişeyle gözlemeye başladı. Henüz ortada kimse yoktu ve bu, takipçilerinin de henüz meydana çıkmadıklarının bir göstergesiydi.

“Ortadan kaybolsan iyi olur,” dedi. Başını sallayan Will, Çekici'yi ağaçların altındaki gölgelere doğru ittirdi. Arkadan gelen köpek de otların üstüne yüzükoyun uzanmıştı.

Will, bulunduğu yerden birkaç yüz metre ötedeki dönemeci görebiliyordu. Alyss'in korumalarının ilki köşeyi dönmüştü.

“Geldiler,” dedi usulca ve hızla ağaçların kıyısındaki kalın çalılara doğru koşan Alyss, kısa peleriniyle tuniğini aynı anda çıkardı. Tuniğin altına yalnızca bir iç gömleği giymişti. Bir an için kızın çıplak omuzlarıyla kollarını gören Will, utanıp hızla arkasını döndü. Birkaç saniye sonra kulağına hışırtılar geldi ve Alyss'in ona seslendiğini duydu.

“Gözlerini açabilirsin artık.” Will'in utanmasından belli belirsiz keyif almış gibi duruyordu Alyss.

Pantolonunun üstüne uzun beyaz bir binici elbisesi giymiş, ayaklarına da binici çizmelerini geçirmişti. Pelerin, tunik ve

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

bıçak kemeri, ayaklarının dibinde duruyordu. Will, yola bir göz attı.

Alyss'in atma bağlı olan kuklanın etrafını saran dört kişilik koruma

grubu, neredeyse yanlarına varmak üzereydi. Alyss, çalıların arasından adamlarına işaret verdi.

Sonra arkasını dönüp hınzır bir gülümsemeyle Will'e el sallayarak, "Şatoda görüşürüz," dedi. Derken, önceden dikkatle prova edildiği belli olan bir karmaşa eşliğinde korumaları yanında beliriverdi. Bir ileri bir geri hareket eden atlar, karmaşa yaratırken adamlardan biri düğümünü çözdüğü kuklanın yere devrilmesine izin vermişti. Kukla daha yere düşmeden Alyss, atın sırtına atlamıştı bile. Bir diğer asker çabucak eğilerek kuklayı yerden aldı. Grup, birkaç saniye içinde yarı yarıya katladıkları, dışarıdan görünmeyen kuklayla birlikte yola koyulmuştu.

Onlar uzaklaşırken, Will de kımıldamadan ağaçların içinde beklemeye devam etti. Çekici'nin kulakları seğirip de köpekten hafif bir hırıltı yükseldiğinde Alyss ve adamları henüz görüş alanındaydı.

"Sessiz olun," dedi Will. Beklediği üzere, takip ettikleri grupla aralarında yeterince mesafe bıraktıklarından emin olan iki atlı, köşeyi dönmüştü. Yanından geçerlerken Will, hareketsiz bekledi.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra, Alyss'in güvercin terbiyecisini bulmak için güneye yöneldi.

YİRMİ DÖRT

W T ili o gece asker kışlasında sahne aldı.

™ ' Farklı mekânlarda şarkı söylemek, çalgıcılık hayatının bir parçasıydı. Her gece yemek salonunda sahne alması halinde, dinleyiciler bir süre sonra şarkılardan sıkılacaktı. Ayrıca Macindaw gibi ıssız bir şatodaki askerler, genellikle oldukça cömert olurlardı. Ne de olsa bu küçük, ücra baronlukta para harcayabilecekleri bir etkinlik yoktu. Performansını beğenmeleri halinde, kesesinin epeyce ağırlaşaacağını tahmin ediyordu.

Bunun dışında, gezgin bir sanatçının ziyaretinin sonunda şato efendisinden küçük bir ikramiye beklentisi içine girme si bir yana, asıl ödeme barınak, yiyecek ve konaklama olarak alınıyordu. Nakit para peşindeki bir çalgıcı, bu amacına ancak kışlada ya da varsa, kasabanın hanında sahne alarak ulaşabilirdi.

Tüm bu geçerli nedenlerin yanı sıra, Will'in o gece kışlaya gitmesinin bir gerekçesi daha bulunuyordu. Adamları konuşurken görmek, tehlikeli Grimsdell Ormanı ile bataklığa dair yerel söylenti ve dedikoduları dinlemek istiyordu. Askerlerin

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

çenesini açmak için müzikli ve bol şaraplı bir akşamdan daha iyisi olamaz, diye geçirdi aklından.

Artık Macindaw, yaşamının bir parçası olup çıkmıştı ve insanlar ona açılmakta bir sakınca görmeyecekti. Hem askerler, her gece Çatlak Sürahi'den çıkıp ıssız evleriyle çiftliklerine korumasız gitmek zorunda olan köy halkına kıyasla kendilerini daha güvende hissediyor olmalıydı. Macindaw askerleri tepeden tırnağa silahlıydılar ve şatonun sağlam duvarlarının arkasında nispeten güvendeydiler. Sırf bu bile dilleri çözmeye yeterdi.

Kışlaya vardığında neşeyle karşılandı. Gecenin daha da eğ- r lenceli geçmesi için yanına aldığı koca bir şişe elma konyağını çıkardığında ise tezahüratlar iyice arttı. Halk şarkıları ve dans müziklerinden oluşan repertuarı, tam da askerlerin ihtiyacı olan şeydi. Berrigan'dan öğrendiği ve *Yaşlı Scully 'nin Kızı* ile *Kara Namlı*

Şövalyelerim kaba bir taşlaması olan *Donu Düşen Şövalyeler* in de dâhil olduğu açık saçık birkaç şarkıyı da şarkı listesine eklemişti.

Başarılı bir akşam geçirmiş ve saatler geçtikçe bozukluklar mandola kutusuna yağmaya başlamıştı.

Bir süre sonra, ellerinde konyak dolu kadehleriyle sönmeye yüz tutmuş ateşin başına uzanan yarım düzine askerle baş başa kalmıştı.

Mandolayı bir kenara koydu. Bu gecelik yeterince şarkı söylenmişti ve adamlar da bunun farkındaydı. Paralarının karşılığını almışlardı.

Will, aynı durumu bir kez daha yaşıyordu. Önlerinde bir saati aşkın

süre şarkı söylediği topluluk onu, kırk yıllık arkadaşları gibi benimsemişti sanki.

Canları sıkılan askerler, her zamanki gibi havadan sudan konuşuyorlardı. Konular, bölgedeki müsait kadın sayısının

~ 217 -

JOHN FLANAGAN

azlığından, etrafı karla kaplı ıssız bir şatodaki yaşamın sıkı cılığına kadar uzanıyordu. Yalnız, adamların sıkıntılı ifadele rinde hafif bir korku da seziliyordu. İskoti kabilelerinin sınıra ne zaman saldıracıklarına dair bir fikirleri yoktu ve tabii bir de lordun hastalığı çerçevesinde gelişen esrarengiz olaylar vardı. Dili çözülen adamları inceden inceye yoklamaya başlayan Will, askerlerin lordun oğlu Orman'a pek de saygı duymadıklarını keşfetmişti.

“Bir savaşçı değil,” dedi biri, tiksinti dolu bir ses tonuyla.

“Sallamayı bırak, bir kılıcı yerden kaldırabileceğini bile sanmam.”

Diğer askerlerden de onay dolu bir mırıltı yükseldi. “Bizim liderimiz Keren,” dedi bir başkası. “O gerçek bir erkek; burnu parşömenlere gömülü, kendini beğenmiş bir kitap kurdu değil.”

“Kitaplarını, bizleri küçümsemekten bıktığı anlarda okuyor sadece,” diye araya girdi bir diğeri ve gruptan yine öfkeli onay homurtuları yükseldi. “Ancak Syron'un varisi olduğu sürece, ona katlanmak zorundayız,” diye ekledi.

“Syron nasıl bir liderdir?” diye sorma cesaretinde bulundu Will.

Tüm gözler ona çevrilmişti. Askerler, aralarında en kı demlileri olan

başçavuşun yanıt vermesi için sustular.

“İyi bir adamdır. İyi yürekli bir efendi ve cesur bir savaşçıdır.

Aynı zamanda adil bir liderdir de. Ne yazık ki artık yatağa mahkûm oldu ve bana soracak olursan, iyileşme şansı çok az.”

“Tam da Malkallam yeniden ortalıkta dolaşmaya başlamışken, ona her zamankinden daha çok ihtiyacımız var,” dedi askerlerden biri. Adama bir göz atan Will, birkaç gece önce şatodan ayrılırken kapıda konuştuğu nöbetçiyi tanıdı.

~ 218 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Malkallam mı?” dedi. “Hakkında konuştuğunuz şu büyücü, değil mi?”

Bir sessizlik anı yaşandı. Adamların bazıları dönüp ateşin titrek ışıklarının gerisinde kalan gölgelere göz atma ihtiyacı hissetmişti.

Nöbetçi yanıt verdi.

“Evet. Lord Syron’u lanetlemiş. Yaratıklarıyla birlikte ormanında gizleniyor...” Gereğinden fazla konuşup konuşmadığından emin otamayarak duraksadı.

“Geçen gece oraya gittim,” diye açıkladı Will. “Yaptığın uyarılar beni meraklandırmıştı. Sana şu kadarını söyleyeyim, orada gördüklerim ve duyduklarım, beni ileride Grimsdell Ormanı’ndan uzak tutmaya yeter de artar bile.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi nöbetçi. “Siz gençler, sizlere nasihat verenlerden daha akıllı olduğunuzu sanırsınız. Kaçabildiğin

için şanslısın. Başkaları kaçamadı,” diye ekledi gizemli bir dille.

“Peki, ama bu Malkallam denen büyücü nereden gelmiş?” diye sordu Will. Bu kez sohbete bir diğer asker karıştı. Kırlaşmış saçlarıyla sakalları, uzun zamandır şatoya hizmet ettiğini gösteriyordu.

“Yıllarca aramızda yaşadı,” dedi. “Hepimiz onun zararsız olduğunu sandık. Yalnızca basit bir aktar ve şifacıydı. Meğer bizi eri gafil avlamanın yollarını ararmış. Birdenbire tuhaf şeyler olma ya başladı. Malkallam’ın iyileştirebileceği herkesçe bilinen bir çocuk, hayatını kaybetti. Malkallam ölmesine izin verdi, denilir.

Bazılarıysa çocuğun ruhunu kötü amaçlar için kullandığını iddia eder. Aramızda suçlarının cezasını çekmesini isteyenler de vardı ama biz harekete geçinceye kadar ormana kaçmıştı bile.”

- 219 ~

JOHN FLANAGAN

“Hikâye bu şekilde mi sonlamıyor?” diye sordu Will.

Asker, başını iki yana salladı. “Malkallam’ın etrafını yaratıklarla doldurduğuna dair hikâyeler -karanlık hikâyeler- anlatılırdı.

Biçimsiz, çirkin mahlûklarmış. Üstlerinde şeytanın işaretini taşıyan, kem gözlü yaratıklar; kamburlar, cüceler ve daha beterleri. Zaman zaman ormanın kıyısında görülürler. Onun şeytana hizmet ettiğini hepimiz biliyorduk ve Lord Syron’u etkisine alan büyüü kimin yaptığını da biliyoruz.”

“Bu kadar da tesadüf olamaz ya,” dedi nöbetçi. Diğerleri de

onaylayarak başlarını salladı.

“Ya Orman ne yapıyor?” diye devam etti yaşlı asker. “Normal insanlar

yataklarındayken, gece

yarılarına dek o tuhaf

parşömenlerine

gömülüyor.

Bizim

ihtiyacımız

olan

şey,

Malkallam’ın karşısına çıkıp onu sonsuza dek GrimsdeH’den

kovma cesaretini gösterebilecek bir lider.”

“O dediğini yapabilmek için daha fazla adama ihtiyacımız var,”

dedi başçavuş. “Yalnızca bir düzine adamla o yaratıkları alt

edemeyiz. Orman’ın yeni askerlere ihtiyacı olacak. En azından

Keren o konuda bir şeyler yapıyor.”

Yaşlı asker, başını iki yana salladı. “Yaptıklarından pek hoş -

landığımı söyleyemem,” dedi. “Bana kalırsa, işe aldığı adamlardan

bazılarının hayduttan farkı yok.”

“Savaşacak adama ihtiyaç duyduğunda, Aldous Almsley, elinin

altında kim varsa onu kullanırsın,” dedi başçavuş. “Pek kibar

olmadıkları konusunda haklısın ama Keren onları kont rol altında

tutmasını beceriyor.”

Will, konuşulanları dikkatle dinliyordu. Bu yeni bir bilgi, diye geçirdi aklından. Yine de ilgisiz bir ifade takınmaya özen

- 220 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

gösteriyordu. Bir sonraki sorusunu sormadan önce, üstünkörü esnemeyi bile başarmıştı. “Keren yeni adamlar mı kir alıyor?”

Başçavuş, başıyla onayladı. “Aldous’un dediği gibi, geçmişlerini pek de bilmek istemeyeceğin türden herifler. Lâkin bana kalırsa eli silah tutan sıkı adamlara ihtiyaç duyacağımız bir zaman gelecek ve onların geçmişlerini tartışmayı keseceğiz.”

Will, kışla boyunca bakınarak, “Burada kalmıyorlar mı?” diye sordu.

Bu kez yanıt veren Aldous oldu. “Onları bizden ayrı tutuyor.

Hisar kulesinde ayrı bir yatakhaneleri var. Keren, bunun daha uygun olacağını söylüyor. Aramızda bir sürtüşme yaşanmaması içinmiş.”

Normal garnizon askerlerinin bu durumu sorgulamaksızın

kabullendikleri belli oluyordu. Will, bardağını düşünceli bir tavırla dişlerine vurdu. Belki de tek neden mantıklı olmasıdır, diye

düşündü. İki farklı savaşçı grubunu bir kışla yatakhane sinde tutmak, pekâlâ sıkıntı yaratabilirdi. Ancak bu düzenlemede yine de rahatsız edici bir şeyler vardı.

“Mümkün,” dedi başçavuş, “Sör Keren’le Lord Orman’m

arasındaki durum göz önüne alındığında, Sör Keren kendine sadık

bir grup adamı olmasını akıllıca buluyor. Bizden ona bir zarar

gelmez ya, neyse.”

“Yine de,” dedi Aldous, “şatonun yasal lordunun vereceği emirlere itaat etmek için yemin ettik. Ve Lord Syron’un saf dışı kalmasıyla birlikte, hoşlansak da hoşlanmasak da efendimiz Orman’dır.”

“İstediğin kadar yemin et,” diye araya girdi üçüncü bir as

- 221 ~

JOHN FLANAGAN

ker. “İçimizde Keren’e karşı harekete geçmek isteyecek birini bulacağını sanmam.”

Diğerleri de mırıldanarak bu görüşü onayladı. Ancak bu se ferki hafif bir mırıltıydı ve dile getirdikleri düşüncelerin tehli keli olduğunun bilincindeki bir iki asker, bir kez daha dönüp arkalarına bakmaktan kendilerini alıkoyamamıştı. Grubun üstüne çöken sessizlik, Will’e konuyu değiştirmenin daha doğru olacağını söylüyordu. Adamların onları bilgi almak için sıkıştırdığını fark etmelerini istemiyordu.

“Eh, neyse,” dedi, “kesin olan bir şey var. Sör Keren’in adamlarının kulede yaşıyor olmaları, şu harika konyağı daha az kişiyle paylaşmak zorunda kaldığımız anlamına geliyor. Pek de az kaldı zaten.”

Askerlere dönüp sıırıttı. Hevesle ona uzatılan kadehlere konyak doldurunca, kasvetli ortam bir anda aydınlamvermiş- ti. Kendi kadehini de dolduruyormuş gibi yapıyordu, hâlbuki gece boyunca

pek fazla içmemiştir. İyi ki de içmemişim, diye düşündü. Akşam orada konuşulanlar hakkında epeyce düşünmesi gerekecekti. Halt ile Crowley'ye raporunu göndermek için keşke bir gün daha beklemiş olsaydı.

m» ----- 5s-

O bunları düşünürken, kıdemli Orman Muhafızları da yorgun güvercinin yarım saatten kısa bir süre önce getirmiş olduğu raporu inceliyordu. Ufak tefek, dayanıklı hayvan güneye doğru uzanan yolda fırtınalarla ve güçlü rüzgârlarla mücadele etmişti. Ancak ıslak ve bitkin bir halde de olsa Aralu-

- 222 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

en Şatosu'na varmayı başarmıştı. Eğitimcilerden biri bacağındaki mesajı nazikçe çıkarıp sadık minik kuşu Araluen Şatosu'nun uzun kulelerinden birindeki sıcacık kafeslerden birine yerleştirmişti.

Tüylerini kabartıp başını kanadının altına sıkıştıran hayvan, görevini tamamlamış olmanın rahatlığıyla uykuya dalmıştı.

Halt ile Crowley'nin aksine... Halt, Will'in kesik cümlelerini bir kez daha gözden geçirirken, Orman Muhafızı Komutanı ise odasında ileri geri yürümeyi tercih ediyordu. Gri sakallı Orman Muhafızı, nihayet başım kaldırıp çatık kaşlarıyla liderine bir göz attı.

“Şu yürümeyi kesersen sevinirim,” dedi kibarca.

Crowley, öfkeli bir el hareketi yaptı.

“Kaygılanıyorum be, lanet olasıca,” deyince, Halt’un yüzü

şüpheli bir ifadeye büründü.

“Yapma ya,” dedi alaycı bir sesle. “Eh, artık bu gerçeği açığa çıkardığımıza ve ben de bunu kabullendiğime göre, belki de şu bitmek tükenmek bilmeyen adımlarını kendine saklarsın artık diyordum.”

“Eğer durursam bitmek tükenmek bilmeyen diyemezsin, öyle değil mi?” diye meydan okudu ona Crowley. Halt, masanın öbür tarafında bulunan sandalyeyi işaret etti.

“Yalnızca dediğimi yap ve şuraya otur,” dedi. Omuz silken Crowley, isteneni yaptı. Beş saniye oturduktan sonra, ayağa kalkıp yeniden odayı arşınlamaya başlamıştı bile. Halt, bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Onun söylediklerinden pek hoşlanmayacağını düşünen Crowley -haklıydı da- aldırmamayı tercih etti.

- 223 -

JOHN FLANAGAN

“Sorun şu ki,” dedi Crowley, “WilPin raporu, sorularınıza yanıt vermekten çok yeni sorulan akla getiriyor.”

Halt, başıyla onayladı. Eski çırağını savunmaya hazırlanıyordu ki birden Crowley’nin, Will’in raporunu eleştirmedeğini fark etti. Kıdemli Orman Muhafızı, yalnızca bir gerçeğe parmak basıyordu. Kısa mesajda yanıtlanmamış birçok soru yer alıyordu. Bilinmeyen bir kişi ya da kişilerin eseri olduğu sanılan, onnan- daki şu tuhaf şekiller ve sesler; Orman ile kuzeni arasındaki çekişme; Orman’ın

yönetim eksiklikleri ve birilerinin -muhtemelen Orman'ın- Alyss'i sabah gezintisinde takip ettirdiği gerçeği. Bu durum, diğer şatolardan birinde gerçekleşse ilginç bir olaylar dizisi olarak nitelendirilip üstünde durulmazdı. Macindaw gibi düşman sınıma yakın, hassas stratejik önem taşıyan bir bölgede ise düpedüz tehlike işareti anlamına geliyordu. Ancak yine de...

“Hüküm vermek için henüz erken,” dedi sonunda. Kendini yeniden sandalyenin üstüne bırakan Crowley, bacaklarından birini kolunun üstünden aşırarak sere serpe uzandı. Derin bir iç geçirdi; Halt'un haklı olduğunu farkındaydı.

“Biliyorum,” dedi. “Ben yalnızca Will ile Alyss'in bu durumla başa çıkıp çıkamayacağını merak ediyorum.” Halt, birkaç saniye düşündü.

“Ben Will'e güveniyorum,” dedi. Crowley de aynı fikirde olduğunu belli eden bir işaret yaptı. Genç yaşma rağmen Will, Orman Mu- hafızlan arasında büyük saygı görüyordu; sandığından da büyük.

“Pauline de Alyss'in en iyi casuslarından biri olduğunu söylüyor,” diye ekledi Halt. Leydi Pauline, Dışişleri'nin kıdemli üyelerinden biriydi. Alyss'i sıfırdan işe almış ve kızın eğitimini üstlenmişti. Will nasıl Halt'un çırağıysa, Alyss de onun çırağı sayılırdı.

- 224 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Evet. Bu görev için doğru seçim olduklarının farkındayım. Ve

oraya çok fazla adam göndermemiz halinde kendimizi belli etme ve işleri daha da kötüleştirme riskini almış olacağımızın da. Yalnızca... içimde garip bir his var. Sanki arkamda birileri varmış ve varlıklarının farkında olmama rağmen onları göremiyormuşum gibi. Anlıyor musun?”

Halt, başıyla onayladı. “Ben de aynı şeyi hissediyorum ama dediğin gibi, işin dozunu kaçırırsak, kendimizi ele veririz.” Uzunca bir süre sessiz kaldılar. İkisi de aynı fikirdeydi. Ancak yine her ikisi de benzer endişeleri taşıyordu.

“İhtiyaç duymaları halinde takviye yollayabiliriz tabii,” diye öneride bulundu Halt.

Crowley, hızla arkadaşına bir göz atarak, “Tek bir kişi aşırı ya kaçmak anlamına gelmez,” dedi.

“Şöyle güçlü kuvvetli birisi olsun. Kaba kuvvete ihtiyaç duymaları halinde işlerine yarayacak biri,” diye devam etti Halt.

“Sırtlarını kollayacak biri.”

“Sanırım yanlarında bir destek kuvvet bulunması, kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı,” dedi Crowley.

“Ve tabii,” diye ekledi Halt, “doğru insanı gönderirsek eğer, davamıza sağlayacağı katkı çok daha fazla olacaktır.”

Eski dostların gözleri, masanın üzerinde birleşti. Birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı; omuz omuza girdikleri savaşların sayısını ikisi de hatırlamıyordu bile. İkisi de diğerinin ne düşündüğünü biliyordu ve ikisi de aynı fikirdeydi.

“Aklında Horace mı var?” diye sordu Crowley. Halt, başıyla

onayladı.

“Aklımda Horace var.”

- 225 -

ill'in, üstlerinin aldığı bu destek kuvvet gönderme ka-

W rarından haberi yoktu. Norgate Baronluğu ile Araluen

Şatosu güzergâhı, yalnızca raporunu götüren güvercin tarafın -

dan biliniyordu ve hayvancağızın dönüş yolculuğuna çıkmak

üzere gücünü toplayabilmesi için üç ya da dört güne ihtiyaç

vardı. Güvercinin döneceği yer, elbette ki yolculuğuna başla -

dığı nokta olacaktı; yani Alyss'in köyde bekleyen adamının

yanı. Will, adamla irtibat kuruncaya dek, yardımın yolda oldu-

ğunu bilemeyecekti.

Bilseydi kendisini biraz daha güvende hissedebilirdi aslında.

Horace tek bir kişiydi belki ama kendisini kanıtlamış bir savaşçıydı.

Çıraklığı sırasında muazzam yeteneklere sahip bir savaşçı olduğu

görülmüştü. Öğretmenlerinin deyişiyle doğal bir yeteneği vardı. Asi

savaş beyi Morgarath'ı düelloda alt etmiş ve Temuçi süvarilerine karşı verilen Skandiya savaşında da şöhretini artırmıştı. Ayrıca teke tek dövüşteki yeteneğiyle büyük şöhret kazanmıştı; Meşe Yaprağı Şövalyesi adı, Galya topraklarında hâlâ korkuyla karışık bir saygıyla anılıyordu. Kahramanlıkları öyle bir noktaya varmıştı ki, Kral Duncan

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

bile çıraklığını bitirmesi için gerekli süre dolmadan, çocuğu resmen şövalye ilan etmekten çekinmemişti.

Yani Horace'ın yanlarına gönderildiği haberi, o aydınlık kış sabahında Will'in üstüne çöken tedirginliği önleyebilirdi. Aklı hâlâ kışla yatakhanesinde duyduklarında olan Will, makul bir gerekçe bulur bulmaz Alyss'i görüp duyduklarını arkadaşıyla birlikte değerlendirmeyi planlıyordu. Şimdiden Sör Keren'den yardım istemeyi düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa, genç garnizon komutanının kuzeniyle arası iyi değildi. Ayrıca Keren'in emri altında, gerekirse kullanabilecekleri bağımsız bir silahlı gücü de vardı. Ancak böyle önemli bir karara varmadan önce konuyu Alyss'le tartışmak istiyordu.

Bunun dışında, şu esrarengiz Malkallam dosyasını soruşturmaya devam etmek için de bir gün belirlemek istiyordu; ışıklar, görüntüler ve Grimsdell Ormanı'na girenleri geri döndürmeye yönelik çabaların arkasındaki kişi Malkallam olma lıydı. Ancak tüm bunların öncesinde, Alyss'in onu huzuruna çağırmasını sağlaması

gerekiyordu. Alt tabakadan bir çalgıcı olarak, bir hanımefendinin dairesine davet edilmeden dalması yakışık almazdı.

Aklında bu düşüncelerle, Çekici'nin durumuna bakmak için ahıra uğramıştı. Şatodaki kapalı ve boğucu dairesinde sıkılmaya başlayan köpeği de midillisine arkadaşlık etsin diye ahıra götürmüştü. Yeniden bir araya gelen yoldaşlarının ikisi de hayatlarından memnun gibi görünüyordu. Çekici, köpeğe eğlenceli, üstünlük taslayan bir tavırla yaklaşıyor, köpek de Will olmadığı zamanlarda tüylü Orman Muhafızı midillisiyle arkadaşlık etmekten mutluymuş

gibi duruyordu.

Will,

köpeğin

başını

alıp

gitmeyeceğinden emindi ama yine de ahırda hay

- 227 ~

JOHN FLANAGAN

vanı oyalayacak bir dolu yeni koku, gürültü ve bölme bulunu yordu.

İyi ki de köpeği orada bırakmıştı. Avluyu boydan boya geçtiği sırada, nöbetçi kulübesinden ayrılan birini gördü. Will'e tanıdık gelen adam, uzun adımlarla merkezi hisara doğru yü rümeğe başlamıştı. Uzun boylu, esmer ve sakallıydı. Will o mesafeden

adamın yüz hatlarını seçemiyordu. Ancak yürüyüşünde, vücut hareketlerinde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tıpkı ağır olmasına rağmen sağ elinde rahatlıkla taşıdığı kalın savaş mızrağı gibi. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından, aklında parçaları birleştirmişti.

John Buttle'dı bu. Seaclyff Baronluğu'nda Skandiyalı tayfalara köle olarak verdiği adam.

“Bu herif burada ne halt ediyor böyle?” diye mırıldandı kendi kendine. Çabucak arkasını dönerek çizmesinin kayışını düzeltme bahanesiyle dizüstü çöktü. Neyse ki Buttle, önüne bakarak ilerliyordu. Adamın hisarın içine girmesiyle birlikte Will, kalbi çılğınlar gibi atarak doğruldu. Buttle'in şimdiye dek Skandiyalı tayfalarla birlikte güvenli bir biçimde yüzlerce kilometre kuzeydoğularında kalan Skorghijl'e yerleşmiş ve yolundan çekilip gitmiş olması gerekiyordu. Adamın burada yeniden ortaya çıkması, büyük bir sıkıntıya yol açacaktı. Ne de olsa Will ile Alyss arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu ve görevlerinden haberdar...”

Cümlenin ortasında durdu. Eyvah! Alyss'i görmesi halinde, onun kim olduğunu hatırlayabilirdi Buttle. Elbette ki Alyss'in saçları ve elbiseleri artık yüksek mevkiden bir hanımefendiye uygun olacak şekilde süslü olacak, diye mantık yürüttü. Butt -

le Alyss' i son gördüğünde, kızın üstünde basit ama zarif bir haberci cübbesi vardı ve saçlarını da açmıştı. Ancak Alyss, dikkatleri kolayca üstünde toplayan bir kadındı ve yeterli za mana sahip olması halinde, Buttle' ın kızın kuş beyinli Leydi Gwendolyn değil, bir Dışışleri Habercisi olduğunu anlaması işten bile değildi.

Will' i hatırlayıp hatırlamayacağı ise tartışılırdı. Onu parlak, cafcaflı çalgıcı kıyafetleri içinde bulmayı beklemiyordu kuş kusuz.

Will' in bir Orman Muhafızı olduğunu biliyordu ve çocuğu mat, sade Orman Muhafızı giysileri içinde görmeyi bekleyecekti.

Halt' un Will' e öğreünüş olduğu gibi, insanın gözleri görmeyi istedikleri şeyleri arardı. Hem onlar dövüşürken, etraf karanlık sayılırdı. Ancak Alyss' i hatırlarsa, şatodaki diğer ya bancıyla aralarındaki bağlantıyı kurması an meselesi olacaktı.

Will' in atacağı ilk adım netleşmişti artık. Alyss' i derhal uyarmak zorundaydı. Bu soruna bir çözüm buluncaya kadar ortalarda pek gözükmemesi gerekiyordu. Hisar kapısına doğ ru hareketlendi ancak bir an durakladı. Buttle içeri girmişti ve Will adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Doğrudan ana salona girmiş ya da dışarı çıkmak üzere olabilirdi. Will, hisara girmenin başka bir yolunu arayarak etrafına bakındı. Hisar mutfağının avlunun arka tarafına açıldığını biliyordu. O yöne gitmeye karar verdi.

Daha hareket bile edememişti ki, omzuna ağır bir elin indiğini hissetti. Arkasını döndüğünde kendini başçavuşun katı suratına bakarken buldu. Hemen yanlarındaki iki asker elleri silahlarında

bekliyordu. Akşamki samimi ortamdan eser yoktu artık. Askerlerin üçü de işbaşmdaydı.

- 229 ~

JOHN FLANAGAN

“Bir saniye, çalgıcı,” dedi başçavuş. “Lord Orman seninle görüşmek istiyor.”

Will, durumu akimda ölçüp biçti. Başçavuş, tecrübeli bir savaşçı olmasına karşın yaşlı ve ağır hareket eden bir adamdı. Diğer ikisi ise yalnızca birer askerdi; silah becerileri büyük ihtimalle pek fazla değildi. Daha silahlarını bile çekmeden ikisinin de hakkından gelebileceğine emindi. Ancak diğer asker alarm verecekti. Otuz metre kadar ilerideki nöbetçi kulübesi ile asma köprü de üç ya da dört silahlı asker tarafından korunuyordu. Dövüş yolunu seçmesi halinde şatodan çıkması imkânsızdı. Yapabileceği tek şey, zaman kazanmaktı. Bu karara varması yarım saniyesini almıştı.

“Pekâlâ, başçavuş,” dedi gülümseyerek. “İşlerimi bitirdiğimde yanına uğrarım.”

Ancak omzundaki el gevşememişti.

“Şimdi,” dedi başçavuş sertçe. Bunun üzerine Will, omuz silkti.

“Elbette, şimdi gitmek benim için de uygun,” dedi. “Önden buyurun.” Askerin önden gitmesini işaret etti ama yaşlı adam yerinden kıılmıdamadı. Gözlerine sert bir ifade yerleşmişti.

“Düş önüme çalgıcı,” dedi.

Aldırmaz bir tavır takınmayı başardığını umarak omuz sil ken

Will, avlu boyunca yürümeye başladı. Etrafi askerler tarafından sarılmıştı; hemen arkasında başçavuş, iki yanında da diğer ikisi yürüyordu. Kapıya yaklaşırlarken askerlerin ağır çizmelerinin sesi taşların üstünde yankılanıyordu.

Will, yolda Buttle'a rastlamasınlar diye dua etti içinden.

Kendisine eşlik edildiği bu kadar belli olan bir kişinin dik

- 230 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

kat çekmemesine imkân yoktu ve yakından bakması halinde,

Buttle'ın, üstünde hangi kıyafet olursa olsun onu tanıyacağından emindi.

Neyse ki, içeri girdiklerinde, eski tutsağı ortalarda yoktu.

Başçavuş sert, yassı bir nesneyle Will'i dürttü. Çocuk, adamın

kemerinde taşıdığı ağır gürzünü çekmiş olduğunu fark etti ve

Orman'm dairesine doğru uzanan merdivenlere yöneldiler.

Merdivenler, âdet olduğu üzere sağa doğru kıvrılıyordu.

Merdivenin tepesindeki askerin yalnızca sağ kolunu ve böğrünü

açıkta bırakacak şekilde yapılmıştı. Böylece yukarı çıkan

saldırganlar kılıçlarıyla hamle yaptıklarında, tamamen savunmasız

kalıyorlardı. Will, yukarı tırmandıkları sırada arkasındaki

başçavuşun nefes nefese kaldığını ve iki yanındaki askerlerin de dar

merdivende arkasına geçmek zorunda kaldıklarını görebiliyordu.

Kaçıp kolayca ellerinden kurtulabileceğini geçirdi akimdan. İyi de

bir şey değişmemişti ki, nereye gidecekti? Bir kez daha, eline daha

iyi bir fırsatın geçeceği anı beklemeye karar verdi. Bir kez firar ettikten sonra, masum numarası yapmanın işe yaramayacağını farkındaydı. Başarı şansının daha yüksek olduğu bir an bekleyecekti. Orman'ın şatosunun kalbinde, arkasında silahlı adamlarla çaresizce yürürken, şansının pek de fazla olduğu söylenemezdi.

Sonunda Orman'ın dördüncü kattaki dairesine varmışlardı. Will, giriş kapısının önünde duraksadı ama ağır gürz, bir kez daha sırtına dayanmıştı.

“İçeri gir,” diye emretti başçavuş, sert sert. İtaat etmekten başka çaresi bulunmayan Will, ona söyleneni yaptı.

Kapıyı çalmadan içeri girince, girişteki masasında otur -

~ 231 -

JOHN FLANAGAN

makta olan Xander başım kaldırdı. Çalgıcıya silahlı üç askerin eşlik etmesi adamı şaşırttıysa da renk vermemişti. Elini kaldı rıp durmalarını işaret etti ve kâğıtlarla kaplı masasından usulca kalkıp çalışma odasının kapısını açtı.

Will, adamın “Askerler Barton'u getirdiler, lordum,” diyen yumuşak sesini duydu. Odanın içinden belli belirsiz bir mırıltı yükseldi ve hızla selam veren Xander, girişe dönerek kapıları açarken, başçavuş ile Will'e içeri girmelerini işaret etti.

Ağır gürz, bir kez daha Will'in sırtına dayandı. Başçavuşun bunu alışkanlık haline getirmesi, Will'in canını sıkmaya başlamıştı.

İçinden adamın elindeki silahı kapıp dürtükleme oyununa bizzat katılmak geliyordu ama kendini tuttu. Açıkçası Will, Orman'ın ona ne söyleyeceğini merak ediyordu ve daha fazla asker gelmedikçe, istediği zaman kaçabileceğine emindi.

Orman, masasının ardındaydı. Will, büyü kitaplarının hâlâ dosyaların arasında durduklarını ve içlerinden birinin deri bir arkalıkla işaretli sayfasının açık olduğunu fark etti. Sırtında her zamanki koyu renkli cübbesi bulunan Orman, geniş ahşap koltukta kamburlaşmış gibi oturuyordu. Xander'a çıkmasını işaret ederken, acı çekiyordu sanki. Konuşmaya başladığında, boğazından çıkan ses de Will'in izlenimini doğruluyordu. Kesik kesik ve zorlukla nefes alıyor, kelimeler boğazından zar zor çıkıyor gibiydi.

“İyi iş çıkardınız, başçavuş. Direnç gösterdi mi?”

“Hayır efendim. Usluca dediğimizi yaptı,” dedi asker. Orman, usulca başını salladı.

“Güzel. Güzel,” diye mırıldandı kendi kendine. Nefes nefes

- 232 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

se kalmca bir sessizlik oldu ve tek elinin parmaklarını, kovar - casma başçavuşa doğru salladı.

“Pekâlâ, başçavuş. Gidebilirsiniz. Dışarıda bekleyin lütfen.”

Yaşlı asker duraksayarak, “Emin misiniz lordum?” diye sordu.

“Tutuklu kaçmayı deneye...” Cümlesini yarıda kesti. Will'in ne yapabileceğinden emin değildi. Hatta çocuğun tutuklu olduğundan

bile emin değildi. Yanma iki adam alıp çalgıcıyı derhal yukarı getirmesi emredilmişti ve çalgıcının bir kabahat işlediğini varsaymıştı. Şimdi Orman çıkmasını isteyince, bunun normal bir görüşme olup olmadığını merak etmiş ve yol boyunca çocuğu gürzüyle dürttüğü aklına gelince, biraz endişelenmişti.

“Eminim. Çıkın.” Orman’ın sesi hafif bir fısıltı halinde çıkıyordu ama o haliyle bile sıkıntı çektiği anlaşılıyordu. Kesinlikle acı çekiyor, diye düşündü Will. Arkasındaki askerin hazır olduğunu ve kapıya doğru ilerleyen çizmelerinden çıkan sesleri duydu. Durumdan hâlâ emin olamayan başçavuş, kapıda bir an durdu.

“Ben dışarıda bekliyorum lordum,” dedi, “...adamlarımla birlikte.”

“Tamam. Tamam. Nasıl istersen öyle yap,” dedi Orman.

Başçavuş çıktığında, kapı da arkasından kapandı. Sol tarafına ağırlık veren Orman, hantal hareketlerle ayağa kalktı. Will adamın sol kolunun, sanki kaburgası kırılmış gibi böğrüne yapışık durduğunu görebiliyordu. Orman, masanın etrafından dolanıp Will’in karşısına geçince, çocuk ister istemez bir adım geriletti. Şatonun lordu, o kısacık mesafeyi kat etmek inanılmaz bir çaba harcamasını gerektirmiş gibi, kesik kesik nefes alıyordu.

- 233 ~

JOHN FLANAGAN

Will, adama yaklaşarak, “Lord Orman, iyi misiniz?” dedi ama

Orman elini kaldırıp sözünü kesti.

“Hayır. Gördüğün gibi değilim ama bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok.”

“Yaralı mısınız?” diye sordu Will. “Doktorunuzu çağırmamı ister misiniz?” Ancak Orman başını iki yana sallıyordu; adamın dudaklarına acı bir tebessüm yayıldı.

“Bu şatodaki şifacıların bana bir faydası olacağından şüpheliyim,” dedi. “Hayır. Benim farklı bir yardıma ihtiyacım var.” Konuşmaya ara verip, gözlerini çocuğunkilere dikti. “Bir Orman Muhafızı’nın yardımına...”

dada birkaç saniyelik bir sessizlik yaşandı. Will’in dili O tutulmuştu. Bu, Orman’dan duymayı beklediği son şeydi. Kendini topladı, tepki vermekte geç kaldığının farkındaydı ama kimliğini sonuna kadar gizlemeye de kararlıydı.

“Orman Muhafızı mı dediniz, Lord Orman?” dedi. “Benim Orman Muhafızlığıyla bir ilgim olduğunu da nereden çıkardınız? Ben yalnızca basit bir çalgıcıyım.” Mütevazı bir şekilde

gölümsemeye çalışarak devam etti. “Sizin de birkaç kez dikkat çektiğiniz üzere, başarısız bir çalgıcı.”

Aldırmaz bir hareket yapan Orman, acıyla masasının önündeki düz arkalıklı sandalyelerden birine çöktü.

“Benimle kelime oyunu oynama. Gücüm yerinde değil. Dinle, acilen yardıma ihtiyacım var. Tıpkı babama yaptıkları gibi sonunda beni de ele geçirdiler. Gördüğün gibi berbat durumdayım ve kısa bir süre içinde komaya gireceğim. O zaman onları kimse durduramaz.”

“Onlar mı?” diye sordu Will. “Kimden söz ediyorsunuz?” Orman yeniden inledi; acı dalgası vücuduna yayılırken iki

- 235 ~

JOHN FLANAGAN

büklüm bir halde böğrünü ve karnını tutuyordu. Will, adamın yüzünde beliren ter damlacıklarını seçebiliyordu; berbat bir durumda olduğu ortadaydı.

“Keren!” diye konuştu Orman, soluk soluğa. “Ya sen kim sanıyordun? Babamın hastalığının arkasında da o var. Şatoyu ele geçirmeye çalışıyor!”

“Keren mi?” diye tekrar etti Will, “ama...” Duraksadı. Vücudunu saran acı dalgası hafifleyince, gücünü biraz olsun geri kazanan Orman, öfkeyle devam etti.

“Tabii ya. Herkes gibi seni de fethetti, değil mi? Eminim babamı ortadan kaldırmaya yönelik komplonun arkasında benim olduğumu sanıyorsundur.” Başını kaldırıp Will’e bir göz attı. Genç adamın

bakışları, gerçekten de öyle düşündüğünü gösteriyordu. Orman, boyun eğen bir tavırla başını salladı. “Çoğunluk öyle sanıyor. Karşında sevilmeyen biri olunca inanması daha kolay, değil mi?” Will’in buna verebilecek hiçbir yanıtı yoktu. Şimdi düşününce, duruma tam da adamın söz ettiği şekilde tepki vennişti. Orman’dan hiç hoşlanmamıştı ve bu hisleri onu, Macindaw’un geçici Lordu’na güvenmemesi gerektiği sonucuna itmişti. Buna karşılık, Sör Keren’in dost canlısı, rahat doğası, adamı olası bir müttefik gibi görmesine yol açmıştı. Ancak yine de, henüz Orman’ı dinlemişti yalnızca. Soluk benizli asilzade, devam etti.

“Bak, birçok şey olabilirsin ama gerçek bir çalgıcı olduğundan şüpheliyim.” Will’in itirazını durdurmak üzere elini kaldırdı.

“Yaptığın müzik benim tarzım olmasa da, yetenekli olduğunu düşünüyorum. Ancak geçen gün seni sorguya çektiğimde kendini ele verdin.”

- 236 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Kendimi ele mi verdim?” Will’in aklı, Alyss’in gelişinden hemen önce Orman ile yaptıkları görüşmeye gitti.

“Mandolanı sormuştum, hatırladın mı? Bir Gilperon olup olmadığını sormuştum.”

“Evet,” dedi Will usulca. Konunun nereye varacağını merak ediyordu. Orman soruyu sorduğunda şaşırmış, usta zanaatkâr Gilperon’un adını daha önce duymamış olduğu gerçeğini örtbas

etmeye çalışmıştı. “Yalnızca bir an için adını hatırlayama dım, Lord Orman,” dedi. “Arz ettiğim üzere, basit bir taşra müzisyeninin asla gerçek bir Gilperon’a yetecek kadar parası olmayacağı için ismi hatırlayamamışım.”

“Gilperon diye biri yok. Onun adı Gilet,” dedi Orman, buz gibi bir sesle. “Gerçek bir çalgıcının bunu bilmesi gerekirdi.” Will, öfkeyle gözlerini kapadı. Çok eski bir numara olmasına rağmen, Orman’ın tuzağı işe yaramıştı. Artık bir çıkış yolu göremiyordu.

Orman devam etti. “Ben de gidip senin atını kontrol ettim; Orman Muhafızları’nın kullandığı midillilere çok benziyor. Ayrıca iyi bir eğitim almış gibi duruyor. Kıyafetlerin bile kimliğini belli ediyor.” Will’in üzerindeki süslü siyah beyaz pelerini işaret etti.

“Orman Muhafızları’nın giydiği kamuflajlı pelerinleri andırıyor. Renkleri farklı elbette ama siyah ve beyaz, bizimki gibi karlı bir arazi için çok uygun renkler. İhtiyaç duymayan halinde saniyeler içinde araziye karışabildiğini hayal ediyorum.”

“Büyüleyici bir teori, lordum,” dedi Will. “Maalesef tüm bunlar rastlantıdan ibaret.” Orman’ın gözlerinde beliren öfke pırıltısını fark etti. Şatonun lordu yanıt verdi.

- 237 -

JOHN FLANAGAN

“Zamanımı harcama. Fazla vaktim kalmadı zaten. Tıpkı babama yaptıkları gibi beni de zehirlemeyi başardılar. Ağrılar giderek artıyor; birkaç saat içinde bilincimi kaybedeceğim. Ondan sonra da

her şey onların ellerine geçecek. Beni buradan çıkarmalısın.”

“Buradan çıkmak mı istiyorsunuz?” dedi Will şaşkınlığını belli eden bir sesle. Adamdan en son beklediği şeydi bu.

“Çıkmam gerekiyor, görmüyor musun?” dedi Orman çaresizce.

“Son birkaç haftadır onlarla mücadele etmeye çalıştım ama yavaş yavaş şatoya sızdılar. Keren kendi adamlarını kiralayıp bana sadık kalan askerlerden teker teker kurtuluyor. Benim güvenebileceğim bir düzine adamım bile yokken, onun şimdiden en az yirmi sadık adamı vardır.”

Bir diğer ıstırap dalgasıyla sarsılan Orman, acıyla inleyerek iki büklüm oldu. Bir süre konuşamadıktan sonra, aynı zayıf sesle devam etti.

“Keren şatoyu ele geçirmek istiyor. Gayrimeşru bir çocuk olduğu için bunu yasal yollardan yapmasına imkân yok. Bir süredir İskoti savaş beylerinden biriyle anlaşığından ve topraklarımı adama peşkeş çekeceğinden şüpheleniyordum. Şato onda kaldığı sürece tabii. Eğer haklıysam, bahar geldiğinde İskotiler geçitlerden saldırıya geçerek tüm bölgeyi işgal edecekler. İkmal hatlarını tehdit eden

Macindaw

tehlikesi ortadan kalkınca da Norgate’i

kuşatacaklar ve bahardan önce tüm baronluk düşmüş olacak.

İstediğin şey bu mu?” diye sertçe ekledi. Will’in duraksadığını görebiliyordu. Devam etti.

“Eline geçirmesi halinde, Keren babamı da beni de öldürüp

kontrolü ele geçirmekten çekinmeyecektir. Eh, bunu kendisi

- 238 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

yapmayacaktır tabii. Öyle bir suçtan yakasını kurtarabilecek kadar

güçlü değil henüz. Şu eski büyücü efsanesini kullanma sınırın nedeni

de bu. Babamı zehirledi. Bilincini kaybetmesine neden oldu ve

şimdi aynı şeyi bana da yapmak istiyor. İkimizin de şu sözde

büyücünün laneti yüzünden ölmemiz halinde kontrolü ele alabilecek

ve karşısında kimse duramayacak. Hayatta kalan tek akraba o

olacak.”

“Ancak buradan uzaklaşmam halinde, Macindaw’un Lordu

olduğunu iddia edemez. Ben hayatta olduğum sürece köşeye

sıkışacak ve babamı öldürmesinin de bir faydası olmayacak. Tam

tersine, muhtemelen onu rehine olarak hayatta tutmak iş teyecedir.

İskotiler gelinceye kadar, Keren’in kartlarını dikkatli bir şekilde

oynaması gerekiyor. Niyetini belli ederse, halk ona karşı

ayaklanacaktır. Ancak Macindaw Lordluğu’nu bir kez eline

geçirmeye görsün, o zaman işler değişecektir. Ardından, İskotiler

ona destek olmak için geldiğinde, iş işten geçmiş olacak.”

“Sizi nasıl zehirledi?” diye sordu Will. Orman, omuz silkti.

“Yaşamak için bir şeyler yiyip içmem gerekiyor. Kim bilir?

Yemeklerimin ayrı hazırlanmasına özen göstermiştim ama

hizmetkârlarımı da ele geçirmiş olabilirler. Ya da lanet olası

zehirlerini içme suyuma katmışlardır.” Çalışma masasının üstündeki Kara Sanatlar kitaplarını işaret etti. “İşin buraya vara çağını günler öncesinden sezmiştim. Gördüğün gibi işi ağırdan almayı tercih ediyorlar. İşime yarayacak bir şey, bir panzehir bulurum diye şu lanet olası kitapları taradım durdum ama henüz bir şey bulamadım.”

- 239 -

JOHN FLANAGAN

Will, Orman’ın işaret ettiği kitaplara bir göz attı. “Anlıyorum,” dedi. “Ben de sanmıştım ki...” Cümlesini tamamlamadı. Orman, acı acı güldü.

“Benim bir büyücü olduğumu mu? Babamın hastalığının arkasında parmağım olduğunu mu?” dedi. Will, başıyla onayladı. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

“Mantıklı gelmişti,” dedi.

Orman, bitkinlikle başını salladı. “Dediğim gibi, karşındaki sevilmeyen bir kişiye, hakkında kötü düşüncelere kapılman çok daha kolay oluyor.” Acıyla hareket ederek sandalyeden kalktı.

“Artık en büyük umudum, senin bir Orman Muhafızı olmanda yatıyor, zira bu şatodan kaçmak için yardıma ihtiyacım var ve basit bir çalgıcının bu yardımı sağlayabileceğinden şüpheliyim.” Bir an durduktan sonra ekledi: “Sanırım Leydi Gwendolyn de aslında bir asilzade falan değil?”

“Nasıl anladınız ki...” diye başladı Will. Birden ağzından çok fazla şey kaçırıldığını fark ederek sustu. Orman’ın yüzüne bir

tebessüm yayıldı.

“Sırf etrafınca sevilmiyor diye karşındakinin kafasız olduğunu düşünme,” dedi. “Siz ikiniz, buraya neredeyse arka arkaya geldiniz ve Leydi Gwendolyn seni gelir gelmez dairesine çağırdı. Aman ne tesadüf. Üstüne üstlük günün aynı zamanlarında ata biniyorsunuz. Aptal değilim ben.”

Son birkaç dakika içinde olaylar öylesine hızlı gelişmişti ki, ortalarda gözükmemesi için Alyss’i uyarmak, Will’in aklından çıkıp gitmişti. Durumu Orman’ın takdirine bırakma kararı alarak adama John Buttle’ın sürpriz ortaya çıkışından söz etti. Şatonun efendisi, düşünceli bir ifade takındı.

~ 240 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bu durum sorun yaratacaktır,” dedi. “Buttle, Keren’in adamlarından biri; yeni kiraladıklarından tabii. Keren top-raklarımızı süzülen bütün sahipsiz hırsız ve katilleri topluyor sanırım. Onları mıknatıs gibi kendine çekiyor. Bir yandan da bana sadık olabilecek askerleri devre dışı bırakıyor. Mesajını Xander’la göndertirim. Buttle denen şu adam seni görmese iyi olur. Haydi, hep birlikte buradan nasıl kaçabileceğimizi bir düşünelim.”

Uzanıp masasının üstündeki küçük bir gümüş zili çaldı. Bir anlık beklemenin ardından kapı açıldı ve Xander içeri girdi. Will adamın Alyss’e vermesi için bir not karalarken, Orman da adama hızla talimatlarını verdi. Endişeli gözüken sekreter, kâğıdı katlayıp

yeleğinin üst cebine yerleştirdi ve odadan ayrıldı. Will, aklını

kurcalayan Jbir başka meseleyi dile getirdi.

“Gece Savaşçısı yani Grimsdell Ormanı’ndaki şu hayalet; onun arkasında da mı Keren var? Bu işten çıkarı nedir?”

“Hey, onu sen de gördün, değil mi?” diye sordu Orman. Al - dırmaz bir tavır takındı. “Açıkçası, ben de bilmiyorum. Belki de Malkallam denen şu eski şifacının işidir. Ya da Keren’in. Hatta belki de işbirliği yapmışlardır. Keren bu hayalet öykülerinden eski efsaneleri canlandırmak için faydalanıyor da olabilir.”

Bir kez daha acıyla titredi. “Öyle ya da böyle, Malkallam’ın niyetini öğrenmek zorundayız,” dedi. Will meraklı gözlerini ona çevirince devam etti.

“Bu hastalıktan nasıl kurtulacağımı bir tek o bilebilir. Sen den beni ona götürmeni istiyorum.”

- 241 -

4 6/■'kıldıldınız mı siz?” diye çınladı Will’in tepki dolu sesi.

Vç^“Malkallam’ın size yardım edeceğini de nereden çıkardınız?

Adam bütün ailenizin can düşmanı!”

Ancak Orman, harcadığı çabanın gücünü tükettiğini belli ederek, başını iki yana salladı.

“Peri masallarına inanırsan öyle,” dedi. “Tüm bunların arkasında Malkallam’ın olduğunu hiç sanmıyorum. Onun bir büyücü olduğuna inanmıyorum. Yıllarca şifacı olarak çalıştı -bir aktardı- ve işinde çok da iyiydi. Ancak sonra ters giden bir şeyler oldu ve ortalıktan kayboluverdi. İnsanlar onun ormana girdiğini, etrafının karanlık güçler ve hayaletlerle dolduğunu konuşmaya başladılar.”

“Ters giden neydi?” diye sordu Will ve Orman omuz silkti.

Bunu yaptığına pişman olmuştu; yanıt vermeden önce acıyla inledi.

“Kim bilir? Belki de bir yerden sonra insanlar onun yeteneklerini büyücülükle karıştırmaya başlamıştır. Daha önce de olmuştur bu, bilirsin. Birileri sıradışı bir yetenek geliştirir ve

- 242 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

aradan fazla zaman geçmeden halk, bunu büyücülük olduğuna inanmaya başlar.” Nefes almak için konuşmaya ara verdi ve anlamlı gözlerle Will’i süzmeye başladı. “Bir Orman Muhafızı olarak bunu anlıyor olman gerek.”

Will’in bunu kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Orman’ın anlattıkları, insanların Orman Muhafızları’na dair düşünceleriyle birebir örtüşüyordu. Hem Alyss ile ikisi, Malkallam’ın sözde büyülerinin karmaşık mekanik hilelerden oluştuğunu ortaya çıkarmışlardı. Ancak yine de...

“Bu riske girmeyi göze alabilir misiniz?” diye sordu. “Ne de olsa çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz.”

Orman, hafifçe gülümsedi. Yüzünden hayatından çok da memnun olmadığı anlaşılıyordu.

“Soru şu ki, riske *girmemeyi* göze alabilir miyim? Malkallam, yüzlerce kilometrekarelik bir alanda bu zehri tanımlayıp bir panzehir hazırlayabilecek yeteneğe sahip olan tek kişi. Yardımı olmazsa komaya girip bir süre sonra öleceğim.”

Bu sözleri aklında tartan Will’in kaşları, düşünceli bir ifadeyle çatıldı. Şatonun lordu haklı, diye geçirdi akimdan. Malkallam, denize düştüklerinde sarılacakları son yıldı. Orman’ın tutunabileceği başka bir dalı yoktu.

O sırada kapı açıldı ve Xander içeri girdi. Sekreter çalışma odasına adımını attığı an, adamın kötü haber getirdiğini anlamıştı Will.

“Lordum, hanımefendiye ulaşamadım. Keren’in adamları her yerdeler,” dedi Xander.

Bir diğer nöbete yakalanan Orman, küfretti. Will, öne atılarak efendisine doğru hareketlenen Xander’in yolunu kesti. Midesinin kasılmaya başladığını hissedebiliyordu.

- 243 -

JOHN FLANAGAN

“Yani seni engellediler mi?” dedi ve suçlayıcı bir ifadeyle devam etti, “ona ulaşmayı denemedin bile, öyle değil mi?”

Ufak tefek sekreter, gözünü bile kırpmadan Will'in bakışlarına karşılık verdi.

“Evet, adamları görünce denemedim, çünkü içeri girdiğimi göreceklelerinin farkındaydım. Ayrıca Leydi Gwendolyn'i zan altında bırakmak istemedim,” dedi.

Will uzanıp yeleşinden yakaladığı kısa boylu adamı kendi ne doğru çekti.

“Seni korkak!” diye bağırdı. “*Zan altında bırakmayla neyi kastediyorsun?*”

Xander, hiçbir korku emaresi göstermeksizin çocuğun gözlerine baktı. Will'in elinden kurtulmak için hiçbir çaba sarf etmemişti.

“Bir düşünsene, Orman Muhafızı. Koştura koştura Leydi Gwendolyn'e bir mesaj götürüyorum. Ardından, bir saat içinde üçümüz şatodan kaçıyoruz. Sence Keren ipuçlarını bir araya getirip kızın senin tarafında olduğunu anlayamayacak mıdır?”

Will, adamı yavaşça bıraktı. Geri çekilen sekreter, uzanıp buruşan yakalığını düzeltti. Adam haklı, diye düşündü Will. O an kalkışacakları her türlü uyarı denemesi, Alyss'i tehlikeye sokacaktı.

Ama ya Buttle'a rastlarsa ve Buttle kızı tanırsa... Bir şekilde Alyss'e haber vermesi gerekiyordu.

“Ona ulaşmam gerek,” dedi.

Orman, bitkin bir halde başını sallayarak, “Bunun için artık çok geç,” dedi. “Xander haklıysa ve adamları dört yanı sardıysa, Keren harekete geçmek üzere demektir. Buradan çıkmak için

yalnızca birkaç dakikamız var.”

- 244 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will, kabarıp taşan öfkesine engel olamadı. “Tek düşünebil diğın şey bu mu?” diye sordu. “Kendi tatlı canın? Cehenneme kadar yolun var be! Bana ihtiyaçları olan dostlarıma arkamı dönmem ben.”

Orman, bir şey söylemedi ama öne çıkan Xander’ m onu kolundan yakalaması, Will’ i şaşirtmişti.

“Lord Orman haklı,” dedi Xander usulca. “Fırsat varken onu buradan hemen çıkarmalısın. Şatoda yakalanmanız halinde, Keren’in seni, arkadaşını ve Lord Onnan’ ı öldürmesini hiçbir şey engelleyemez. Anlamıyor musun?”

Will, duraksadı. İçten içe görevinin öncelikli olduğunun ve Xander’ m sözlerinde doğruluk payı bulunduğunun farkındaydı. Öncelikli olarak yapması gereken şey, artık düşmanı olma dığını kavradığı Orman’ ı güvenli bir yere götürmektir. Ancak bunu yaparsa, Alyss’ i ölüme terk etmiş olacaktı belki de.

“Zamanını boşa harcıyorsun,” dedi Orman usulca. “Arkadaşın yakalanmış olabilir de olmayabilir de. Ancak bizi burada yakalamaları halinde, Keren’in kızı hayatta tutması için hiçbir neden kalmamış olacak. Özellikle de onun bir Haberci olduğunu öğrendiğinde. Öte yandan beni ele geçiremezse şatoya el koyamayacak ve kendini koruması gerekecek. Eğer istersen,

sonradan Gwendolyn'e karşı beni takas etmeyi bile önerebilirsin.

Bu, onun kıza iyi davranmasını sağlayacaktır." Will'in düşünmesine izin vermek için sustu. "Sanırım Gwendolyn kızın gerçek adı değil, ha?"

"Adı Alyss," dedi dikkati dağılan Will. Orman'ın söyledikleri, kulağa mantıklı geliyordu. Yakalanmaları halinde Keren'in onları hayatta tutmak için hiçbir nedeni kalmayacaktı. Ancak

- 245 -

JOHN FLANAGAN

Orman'la ikisi kaçabilirlerse, Orman'ı pazarlık kozu olarak kullanabilirdi. Aklından bunlar geçerken, adamı gerçekten de Alyss ile takas edip etmeyeceğini merak etti. İşin o raddeye gelmesi hainde etmeye karar verdi.

"Pekâlâ," dedi aniden. "Kaçıyoruz." Durup düşüncelerini topladıktan sonra süratle emirler yağdırmaya başladı.

"Eşyalarınızı toplayın," dedi Orman'a. "Yanımızda çok az şey taşıyabiliriz, o nedenle yalnızca ihtiyacınız olan eşyaları alın. Sıcak kıyafetler, kalın bir pelerin ve çizmelerinizi giyin. Arazide uyuyacağımızı sanıyorum. Ahıra gider, bizim için iki binek ayarlarım." Durup sekretere bir göz attı ve sözlerini düzeltti. "Üç binek. Xander, Lord Orman'ı fazla dikkat çekmeden hisarın doğu girişine götürebilir misin?"

Avluya açılan doğu girişi, ahırın hemen karşısına denk düşüyordu. Ufak tefek sekreter, başıyla onayladı.

“Güzel. On dakika içinde orada olun. Atlan ahırda hazır tutacak ve sizi kapıda gördüğüm an yanınıza geleceğim.”

“Sonra ne olacak?” diye sordu Orman.

“Sonra atlarımızı şimşek gibi cümle kapısına süreceğiz,” dedi

Will. Çektiği acıya rağmen Orman’ın yüzü alaylı bir tebessümle çarpılmıştı.

“Pek de zekâ gerektiren bir kaçış planı sayılmaz, öyle değil mi?” dedi. Will, omuz silkti.

“İsterseniz yerin altından gizli bir tünel kazalım ya da kıyafet değiştirelim, ne dersiniz? Yalnız o durumda tahtalıköyü boylarız.

En iyisi süratle hareket edip düşmanımızı şaşırtmak. Nöbetçilerden bazılarının sizden yana olduğunu tahmin ediyorum?”

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Orman, başıyla onayladı. “Bazıları bana sadıktır ama sayıları çok değil.”

“Pekâlâ,” diyen Will, Xander’a bir göz attı. “Onu buradan çıkar artık. Arka merdivenleri kullanın. Keren ile adamlarının harekete geçmeleri halinde, burada kapana kısılmanızı istemiyorum. Sizi bulamamaları, bize bir parça zaman kazandıracaktır. Belki de foyalarının açığa çıktığını fark etmezler. On dakika,” diye tekrar etti.

Orman ve Xander, başlarıyla onayladılar. Will, hızla uzandığı kapıyı hafifçe açarak dışarıyı kolaçan etti. Dış salon bomboştu.

Xander’ın başçavuş ile adamlarını gönderdiği belli oluyordu. Hızla

dış kapıya ulaşan Will, kimse var mı diye kontrol ettikten sonra dışarı süzülürdü. Koridorda in cin top oynuyordu. Diğer uçta iki nöbetçi vardı ama ilgisiz bakışlar atmak dışında, genç Orman Muhafızı'nı umursamamışlardı. Soğukkanlılıkla yürümek için kendini zorlayan Will, merdivenlere vardı ve aşağı inmeye başladı.

Son derece gergin bir ruh haliyle ana salonu geçip avlu ya çıktı.

Tüm benliğiyle koşmaya başlamak, bir an önce ahıra varmak istiyordu. Ancak bir kez daha her şey yolundaymış gibi yürümeye, dikkat çekmemeye zorladı kendini; arada bir durup alarm verilip verilmediğini kontrol ediyordu.

Loş ahır binasına girdiğinde o kayıtsız tavrı birdenbire ortadan kayboldu. Eyer ile ağızlığı kaptığı gibi Çekici'nin bölmesine koşturdu. Onun geldiğini gören Çekici ile köpek, çoktan alarma geçmişlerdi bile. Will'in eyerini vurup hızla kayışlarını bağladığı Çekici, kımıldamadan duruyordu. Olağandışı bir şeylerin olup bittiğini kavrayan köpek de harekete geçmişti.

- 247 -

JOHN FLANAGAN

Çekici hazır olduğunda, eyer çantasına uzanan Will, yayının parçalarını sökerek monte etmeye başladı. Hemen yan tarafta asılı bulunan ok kılıfını eyer topuzundan geçirdikten sonra hayvanı bölmesinden çıkardı.

Hızla yan taraftaki bölmeleri kontrol ederek kendine iki at daha buldu. Yanında getirdiği yük beygiri güçlü bir hayvandı ama takip

edilmeleri halinde geride kalacağı kesindi. Hazır durumda bekleyen savaş atlarını pas geçti. Ne Orman ne de Xander'in o koca hayvanlan idare edebileceğini sanıyordu. Önceden dikkatini çeken doru bir kısrağı yanma çekti ve hayvanı eyerleyip gemledi. Söz dinleyen sessiz hayvan, yeterince hızlı gibi duruyordu. Onu da Çekici'nin yanma bağlayarak üçüncü bir binek aramak üzere bölmelerin arasında dolanmaya başladı.

Ahırın en ucunda uslu, gri bir at buldu. Hayvanı eyerledikten sonra kısraqla birlikte kayışlarını son bir kez kontrol etti. Orman ile Xander'm atlara binerken kayıp düşmelerini istemiyordu.

Hazırladığı bineklerle birlikte ahırın girişine gelerek kapılardan birini açtı ve dar aralıktan hisara bir göz attı. Doğu kapısında ufak bir hareketlenme görmüştü. Bunun, yarı açık kapının hemen içinde, gölgelerde saklanan Xander olduğunu anladı. Adamın arkasında karanlık bir şekil seçiliyordu. Onun Onnan olmasını umdu; zira Keren'in adamlarından biri de olabilirdi. Kayıtsızca omuz silkti. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

“Tamam,” diye mırıldandı. Kulaklarını dikmiş, komutunu bekleyen köpeğe dönerek, “Arkamdan gel,” dedi. “Sessizce.” Emir kelimesini, hayvana öğretmiş olduğu el işaretiyle destekledi. Ondan ne beklendiğini anlayan hayvan, yere oturarak harekete hazır, beklemeye başladı.

Will, diğer iki atı ucuna bağladığı ipi çekici'nin eyerine bağladı.

Bir kez daha sűratle kapıya yűnelerek kapalı olan ka nadı açtı. Sonra dűnűp, seri bir hareketle çekici'nin sırtına atlayarak midilliyi mahmuzladı.

Kısrak ve diğer hayvan kımıldamayınca, aralarındaki ip hafifçe gerilmişti. Ancak ikisi de harekete geçti ve toynakları tař ların űstűnde tıkırdayarak çekici'nin arkasında ilerlemeye başladılar.

Siyahlı beyazlı bir gűlgeyi andıran kűpek, çekici'nin yanına geivermiř, kamı yere deđercesine kořturuyordu.

Xander, hisar kapısına açılan son ű basamađı inmesi için

Orman'a yardım ediyordu. Sekreterinin omzuna attığı kolun dan

destek alan řatonun lordu, hiç de iyi gűrűnműyordu. Will ipi çekip

atları durdurmaya çalışırken, bir karmaşa yaşandı. Efendisinin

aklındakini kavrayan çekici, arkasındaki atların durması için gűlű

bacaklarını adeta yere saplamıştı. Savrulup durma faslı bittikten

sonra kısrakın dizginlerini yakalayan Xander, Orman sırtına

tırmanmaya çalışırken hayvanı sıkıca tuttu. Will adamın kesik kesik

soluduğunu duyabiliyordu. Kulağına alınan diğer sesin adresi ise

mazgallı siperlerdi. Avluda yařanan ani karıřıklık, nűbetilerin

dikkatini çekmişti. Will, eyer topuzunda asılı duran kılıftan çektiği

oku, kiriřin űzerine koydu. Xander'in Orman'a tek bařına yardımcı

olması gerekecekti. Karşılaşabilecekleri direnişi kırmak, Will'in

gűreviydi.

Aklından bu dűřűnce geçerken hisar kulesinden bođuk ses ler

geldi ve koşuşturmalar başladı. Efendisini küçük bir yarım daire içinde tepinerek yaramazlık yapan kısrağın sırtına itelemekle uğraşan Xander'a bir göz attı. Çekici'yi kısrağın yanına götürerek tek eliyle yayını aldı ve diğeri eliyle uzanıp Orman'ı, kemerinden yakaladığı gibi - alttan ittiren Xander'in da yardı

- 249 -

JOHN FLANAGAN

mıyla - eyerin üstüne fırlattı. Şatonun lordu acıyla kükredi ama ata binmeyi başarmıştı sonunda. Xander ise heyecanlanmış olan diğeri atın üzenğisine ayaklarını geçirmekle meşguldü.

O sırada arkalarındaki kilitli hisar kapısı çatırdadı ve içe - ridekiler tarafından ardına dek açıldı. Atının sırtında arkasına dönen Will, okunu kapının pervazına doğru fırlattı. Korku dolu bir çığlık duyuldu ve ardından kapı yeniden kapatıldı.

“Gidelim!” diye bağırdı Will. Kaybedecek zamanları yoktu.

Mahmuzlamasıyla birlikte taşların üstünde tıkırdayan midillisi, iple bağılı olduğı diğeri iki hayvanı da peşinden sürüklemeye başladı.

Will, dönüp arkasına bir göz attı. Yarı yarıya atının sırtına tırmanmış olan Xander, çaresizce hayvanın yelesine tutunuyordu.

Will'in ufak tefek sekreteri düşünecek zamanı yoktu artık. Nöbetçi kulübesi hemen önlerindeydi ve nöbetçilerden biri kararsızlıkla asma köprüyü idare eden bocurgata doğru koşuyordu. Adamın kulağının dibini nişan alarak okunu gönderen Will, askerinin korunmak üzere taşların üstüne kapak- lanışım izledi.

Artık arkadan gelen gürültüler artmıştı. Hemen önlerinde bulunan siperlerdeki hareketlilik, Will'in dikkatini çekti. Tatar yayıyla fırlatılan kısa bir ok, Çekici'nin önündeki taşlardan sekmişti. Çok da düşünmeden atışını yaptı ve korkuluktaki suretin avluya devrilip elindeki tatar yayının hemen yanındaki taşlara çarpmasına neden oldu.

Bir an sonra, atların toynakları asma köprüde tıkrıyordu. Heyecanlanan diğer iki atm Çekici'ye ayak uydurmasıyla birlikte, ipin de bir işlevi kalmamıştı. Cümle kapısındaki devasa

- 250 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

kulenin altında bulunan karanlık tünele girip, bir kez daha açık havaya çıktılar. Birkaç saniye içinde köprünün sonundaki buzlu toprağa vardılar. Önleri boştu artık. Will, tatar yaylarından atılan tek tük okların vızıltılarını duyabiliyordu. Nöbetçileri gafil avlamışlardı ya da birçoğu Orman'ın adamıydı ve lordlarla- rını vurmayı reddetmişlerdi. Arkasına döndüğünde, Xander'in nihayet atının sırtına yerleşmiş olduğunu fark etti. Orman'ın hemen yanındaydı; uzun boylu asilzade, atının sırtına acıyla uzanmasına rağmen eyer topuzuna sıkı sıkı tutunmuştu.

Askerler, birkaç dakika içinde peşlerine düşeceklerdi kuşku suz.

Will, takipçileri arkalarına takıldığında olmak istediği yeri çok iyi biliyordu. Çekici'nin burnunu Grimsdell Ormanı'na çevirdi ve yay

çizerek arkalarını kollayan köpekle birlikte yollarına devam ettiler.

Will, sert sert gülümsedi. Köpek boş yere endişe ediyordu.

Hayvanlar uslu uslu Çekici'yi takip ediyorlardı ve önlerindeki yol açıktı.

- 251 -

Will, Grimsdell Ormanı'nın artık ona tanıdık gelen girişine yaklaştıklarında, dizginleri çekerek durdu. Diğer iki atın Çekici'nin yanına dizilmelerine izin verip Orman'ın durumunu inceledi. Şatonun efendisi, yarı kapalı gözlerinde dalgın bakışlarla atının sırtında savrulup duruyordu. Ağzı kılmıdamasına rağmen sesi çıkmadı.

Xander, efendisini endişeyle izliyordu. "Onu tez elden Malkallam'a ulaştırmalıyız," dedi. "Bilinci kapanmak üzere."

Will, başını salladı ve başını takipçilerinin belireceği döne mece doğru çevirdi. Arkalarından geleceklerine emindi.

"Onu ağaçların iyice içine sok," dedi. "Ben burada kalıp takipçilerimize bize fazla yaklaşmamaları gerektiğini göstereceğim." Son gelişlerinde Alyss ile takip ettikleri dar patikayı işaret

etti. “Şu yol boyunca yüz metre kadar gidip yanınıza gelmemi

bekleyin. Orada görüş alanından uzakta olursunuz.”

Xander, duraksadı. “Ya sen?”

Will, adama gülümsedi. Ufak tefek sekreter, beklenmedik

derecede cesur bir adamdı. Will, kukuletasını başına geçirip

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Çekici’yi çıplak bir meşe ağacının altındaki alacalı gölgelere doğru

sürdü.

“Görüş alanlarında değilim artık,” dedi. Xander yine tereddüt

edince, ortadan çekilmesi için bir el işareti yapmak zorunda kaldı.

“Yola koyulsan iyi olur. Köşeyi dönmeleri an meselesi.”

Xander, başını sallayıp ona söyleneni yaptı ve Orman’ın atını

arkasından çekerek, Grimsdell Orman’ının loş gölgelerine doğru

ilerlemeye başladı. On beş metre gittikten sonra, Will’in görüş

alanından çıkmıştı. Tatmin olarak başını sallayan genç Orman

Muhafızı, kımıldamadan beklemeye devam etti. Çekici’nin

yanındaki köpek, yüzükoyun yere uzanmıştı. Hafifçe hırlayıverdi.

“Sessiz ol,” dedi Will. Hayvanın kuyruğu itaatkârlıkla sallandı.

Birkaç saniye içinde kulakları sipsivri dikilen Çekici, toynağıyla

yere bir uyarı vuruşu yaptı. Will henüz hiçbir şey duymamıştı.

Yoldaşlarının keskin duyularına bir kez daha şaşkınlık dolu bir

saygı duydu. Çekici’nin başını okşadı. Efendisinin, uyarısını

duyduğunu anlayan midilli sakinleşti.

Atlıların yoldaki dönemeci geride bırakmaları, bir yarım dakika

daha almıştı. Tamamı silahlı sekiz kişiydiler. Sürünün başını uzun boylu, tanıdık bir sima çekiyordu.

“Buttle,” diye mırıldandı Will. Köpek, son bir kez belli belirsiz hırıldadıktan sonra sakinleşti.

Süvariler, Will’in beklediği noktanın yaklaşık iki yüz metre ilerisinde durmuştu. İçlerinden birinin avcı olduğu anlaşılıyor du. İzleri incelemek için atının sırtından inmiş, yolu Grimsdell

- 253 ~

JOHN FLANAGAN

Ormanı’ndan ayıran ve takip ettikleri atlara ait izlerin açıkça görüldüğü karla kaplı açıklığı inceliyordu. Lidere orman yö nünü işaret ederek yeniden atına bindi.

Buttle adamlarına ilerleme işareti verdi ama hiçbiri yerin den kımıldamıyordu. Buttle dönüp emri tekrarlayınca yükselen sesler, Will’in kulağına kadar gelmişti. Kendi kendine gülümsedi. Belli ki Buttle’ın GrimsdeU’in hayaletlerinden haberi yoktu. Bir an için fırsatı kaçırdığına hayıflandı. Biraz ilerlemiş olsalardı, açıklığın ortasına kadar gelmelerini bekleyip ok atmaya başlayabilirdi. Bu sayede Keren’in sekiz adamını saf dışı bırakabilirdi. Ancak sonra, bu fikri akimdan çıkardı. Belki de askerlerin bazıları, istemedikleri halde peşine düşmeye zorlandıkları Orman’a sadık kalan adamlardı. Öyle değilse bile, ne kadar tehlikeli olursa olsunlar, sekiz kişiyi soğukkanlılıkla öldürebileceğinden emin değildi. Halt’un ona seneler boyu vermiş olduğu, yeteneklerine zirve yaptıran eğitimin

karşılığı bu olmamalıydı.

Gelgelelim Buttle, bambaşka bir meseleydi. Vicdansızlığı ve kötülük dolu doğası nedeniyle entrikacı taht hırsızı için değerli bir müttefik adayıydı. Will, Keren gibi adamların Buttle türünde adamlara ihtiyaç duyduğunun bilincindeydi. O tür zorbalar, gözünü kırpmadan öldürecek, yağmalayacak ve yok edecek adamlara gereksinim duyarlardı. Bu tür katiller, diğer adamların da aynı yolu takip etmelerini kolaylaştırırdı. Buttle'in şimdiden Keren'in başlıca hizmetkârlarından biri olduğundan şüphesi yoktu Will'in. Ve işte orada, okunu kirişe çoktan yerleştirmiş bekleyen Will'den iki yüz metre uzakta, atının sırtında oturuyordu.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Aralarında uzun bir mesafe vardı ve hafif bir rüzgâr esiyordu. Will, yolun ilerisindeki çıplak gürgenlerin rüzgârda savrulduğunu görebiliyordu. Birçok okçu, bu tür bir atışa tereddütle yaklaşırdı ama Will, bir Orman Muhafızı'ydı ve iki yüz metrelik bir atış, bir Orman Muhafızı için çocuk oyuncağı demektir. Tereddüt etmesi halinde atışı kaçırabileceğinin bilincindeydi. Atışı kaçırma endişesi, çoğu zaman başarılı olabilecek atışların bile kaçırılmasına neden olurdu. Dikkat çekecek ani bir hareket yapmaksızın yavaş adımlarla yürüyen Will, hedefini vuracağından emin bir şekilde yayını kaldırmaya başladı.

Ok, güçlü sırt ve omuz kaslarıyla kolayca gerdiği kirişe rahatça oturmuştu. Silahlarına değil, hedefine odaklanarak nişan aldı. Ok ve

yay, merkezinde iki yüz metre ötede atma binmekte olan Buttle'ın bulunduğu resmin içinde yer alan iki ilgisiz parçadan ibaretti artık. Yükseklik açısının mesafe için doğru olduğuna karar verinceye dek yayı kaldırmaya devam etti. O an açının doğru olduğunu *nasıl* anladığı sorulsa, verebileceği bir yanıt yoktu. Yıllardır yapmakta olduğu idmanların bir diğer sonucu olarak, içgüdüsel davranıyordu. Rüzgârı da hesaba katarak bir an hareketsiz kaldı. Sol eliyle yayı gevşek bir şekilde tutuyor, eğimli sapı başparmağıyla işaret parmağı arasında destekleyecek şekilde, hafifçe kavrıyordu. Sağ elinin işaret parmağı ağzının kenarında dinleniyor, kertiğin üstündeki bir ve altındaki iki parmağı, kirişi ardına dek germesini sağlıyordu. Kalp atışları ve vücut hareketlerini adeta unutarak son bir nefes aldı ve kirişin parmaklarının arasından sarsılmadan kayıp gitmesine izin verdi. Yayı kaldırmasıyla başlayan tüm bu işlem, dört saniye bile sürmemişti.

~ 255 -

JOHN FLANAGAN

Yayın tıngırdamasıyla birlikte ok da uçuşuna başladı.

Ne gariptir ki, Will'e ihanet eden şey, yine yılların tecrübesi olmuştu.

Mükemmel bir atış yapmıştı aslında. Başka bir okçu tarafından yapılmış olsa, büyük bir başarı sayılırdı. Ancak Will çıraklığının son üç yılı boyunca idman yaptığı porsuk ağacından yapılmış yayı değil, üç parçalı bir başka yayı tutuyordu elinde. Havada iki yüz

metre boyunca yol alan ok -pürüzsüz bir yay çizerek aslında ha vada

daha uzun bir mesafe kat etmesine rağmen- Will'in tahmin

ettiğinden bir parça çabuk inişe geçmişti. Ansızın ortaya çıkarak

Buttle'ı göğsü yerine kalçasından vunuş, bacağın etli kısmını yırtıp

geçerek sert eyer derisine saplanmıştı.

Buttle, kalçasında aniden beliren ısırapla bir çığlık kopardı.

Ürküttüğü bineği ve etrafındaki birkaç hayvan şaha kalkmıştı.

Grimsdell Ormanı'na girme fikrine zaten ihtiyatlı yaklaşmakta olan

adamları, liderlerini bineğine mihlayan okun tüylü ucuna bir göz

attıktan sonra dönüp yoldaki dönemecin arkasına saklanmak için

kaçmaya başladılar. Çektiği acıya ve adamlarına benzer lanetler

okuyan Buttle, çaresizlikle atını çevirdi ve durumu öfkeyle

kabullenerek acıdan sersemlemiş halde adamlarını takip etti.

“Hay aksi,” dedi Will kaçan adamın arkasından. Crowley- nin

yayla ilgili anlattıklarını hatırladı. Önce düz bir seyir ve ardından

alışkın olduğundan hızlı bir düşüş. Çekici'ye dönüp, “Uzun mesafe

atışlarına paydos,” dedi. Hayvan, yanıt olarak kulaklarını yatırdı.

Will, hafifçe oynattığı kuyruğuyla onu izleyen köpeğe döndü. Öyle

ya da böyle Buttle'ın vurulmuş olması, onu memnun etmiş olmalı,

diye geçirdi aklından.

- 256 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Bakışlarını yeniden yola çevirdi. Adamların onları takibe devam

ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Çekici'yi mahmuzla- yarak

ormanın içine giren patikayı takip etmeye başladı.

SS> -----s*-

Diğerlerini patikanın yüz metre içerisinde, Xander'a onu beklemesini söylediği noktada buldu. Tahmin ettiği gibi komaya girmesine ramak kalan Orman, neredeyse bilinci kapalı bir şekilde atının sırtında sallanıp duruyor, anlamsız sözler mırıldanıyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordu Will, Xander'a dönerek. Ancak sorunun anlamsızlığı, açıkça ortadaydı. Sekreter, yüzünü buruşturdu.

“Fazla zamanımız yok,” dedi. “Malkallam'ın nerede yaşadığını biliyor musun?”

Will, başını iki yana salladı. “Ormanın merkezinde olduğunu tahmin ediyorum,” dedi, “ama merkezin yerini tam olarak bilmiyorum.”

Xander, tedirgin bakışlarını efendisine çevirerek, “Bir şeyler yapmamız gerek,” dedi endişeli bir sesle.

Bir çözüm yolu arayan Will, çaresizce etrafına bakındı. Onnan Muhafızı sezgilerine rağmen, dar ve birbirini kesen patikalardan oluşan bu karmaşık ormanda günlerce oradan oraya sürüklenebileceklerinin farkındaydı. Ancak harcayacak günleri yoktu. En iyi ihtimalle birkaç saatleri vardı. Muhtemelen daha da az.

Bakışları, başını yana eğmiş sabırla oturduğu yerden onu süzen köpeğe kaydı. Belki de bir şansımız vardır, diye düşündü.

Xander'a, "Haydi gidelim," dedikten sonra Çekici'yi dürterek Alyss'le bir gün önce geçmiş oldukları patika boyunca ilerlemeye başladı. O kısa süre zarfında ne çok şey oldu, diye geçirdi aklından. Hiç de tekin görünmeyen kapkara bataklıkta kırılsından dolanıp Alyss'in yanık otları bulduğu noktaya geldiler. Will durup atından indi. Bir anlık tereddüdün ardından Xander da onu takip etti. Yerdeki yanık izleri dikkatini çekmişti. "Buna neden olan şey nedir?" diye sordu. Will, ona Alyss'in devasa gölge oyunu hakkındaki teorisinden söz etti. Xander'm yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi ama yine de düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Evet, haklı olabilir," dedi. "Yalnız o tür bir hile için mü - kemmele yakın bir merceğe ihtiyaç olduğunu unutmayalım."

"Mercek mi?" diye sordu Will.

"Işık demetini yaratacak olan odaklanma cihazı. Bu çapta bir görüntü için gereken büyüklükte bir merceğe hiç denk gel medim ama inşa edilebileceğine inanıyorum."

"Koskocaman bir ışık kaynağına ihtiyacın olması da cabası," dedi Will ama ufak tefek adam, onun bu itirazını omuz silkerek karşıladı.

"Şey, ışık elde etmenin birçok yolu var," dedi. "Beyazkaya aracılığıyla örneğin."

"Beyazkaya mı?" diye sordu Will. Bu kelimeyi ilk kez du-

yuyordu. Xander, bir kez daha başını salladı.

“Üstüne su döktüğünde yanıcı bir gaz salgılayan, gözenekli bir kaya türüdür. Salgıladığı gaz, yanarak güçlü beyaz alevlere dönüşüyor. Çok da sıcak... tıpkı şu yanık izlerine neden olan

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

şey gibi.” Kendi kendine birkaç kez başını salladı. “Evet, bana kalırsa bu beyazkayanın işi. Ne yapmayı planlıyorsun?” diye ekledi.

Will’in parmaklarını şıktatmasıyla yanında bitiveren köpek, gözlerini komutunu beklediği efendisine dikti.

“Burada bir tür lamba oluşturulmuşsa, lambanın bakımını yapan birileri de olmalı diye düşünüyorum. Köpek bu kişilerin kokularını takip edebilir. Onları bulabilirsek, şu büyücünün sı ğınağına da ulaşabiliriz.”

Kulaklarını kaşındığı köpeğe, etraflarındaki toprağı işaret ederek, “Bul onları,” dedi.

Hayvan işe koyularak bataklığın kıyısındaki toprağı koklamaya başladı. Birkaç dakika sonunda yanlarından iyice uzaklaşmıştı.

Hayvan birden durdu ve burnu toprağa yapışmış halde, patilerinden birini havaya kaldırdı. Aynı noktayı birkaç kez kokladıktan sonra kesik kesik havlayarak sahibine haber verdi.

“Aferin kızıma!” diye seslendi Will. Xander’in yüzüne şüpheli bir ifade oturmuştu.

“Bir geyik ya da porsuk kokusu almadığını nereden biliyor sun?”

diye sordu. Will, bakışlarını Xander'a dikti.

“Daha iyi bir fikrin varsa söyle.”

Xander, özür dilercesine bir el işareti yaptı. “Hayır, hayır.

Devam edelim,” dedi kibarca. Will, bakışlarını köpeğe çevirdi.

İtaatkâr hayvan, her zamanki gibi efendisini izliyor ve yeni komutlarını bekliyordu. Will, onun yanına gidip kokuyu bulduğu noktayı işaret etti ve emrini verdi: “Takip et.”

- 259 -

JOHN FLANAGAN

Ona tek bir havlamayla karşılık veren köpek, yerinden fırlayıp koşmaya başladı. Birkaç metre gittikten sonra durup arkasını döndü ve efendisine bir göz attı. Bir kez daha havladı. Ne söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu. *Geliyorsan gidelim. Fazla zamanımız kalmadı.*

Hızla bakışan Will ile Xander aceleyle atlarına bindiler. Xander, bir kez daha Orman'ın bineğini çekmesini sağlayan ipin ucundan tuttu ve yol boyunca orayı burayı koklayıp ormanın tekinsiz derinliklerine doğru yol alan köpeği takip etmeye başladılar.

- 260 -

Kıvrıla kıvrıla ilerleyen patika, sanki aynı yoldan geri dönüyor gibiydi. Yan yolları ve yol ayrımlarını gören Will, köpeğin gerçekten de bilinçli bir şekilde ilerleyip ilerlemediğini merak etti. Öylesine çok seçenek, gidebilecekleri o kadar fazla yol vardı ki önlerinde. Kokuya odaklanan hayvan, mutlaka bir şeylerin peşinden gidiyor olmalıydı ama neyin? Xander'in haklı olabileceğini fark etti. Ormanın içine dalmış, bir porsuk ya da başka bir hayvanı takip ediyor da olabiliyorlardı.

Yön bulma konusunda yetenekli olmasına rağmen, Will'in tamamen kaybolması çok da zaman almamıştı. Geçtikleri yollardan geri dönebilmeleri için çok uğraşması gerektiğinin farkındaydı.

Orman'ın hayatı, tamamen köpeğin insafına kalmıştı. Xander'in endişeli bakışlarından sekreterin de bu durumun bilincinde olduğunu biliyordu. Aralarında bir konuşma geçmemişti.

Korkularını dile getirmenin bir anlamı yoktu. Zaten karanlık ormanın belirsiz doğası da insanı konuşmaktan alıkoyuyordu.

Grimsdell, adeta karaktere bürünmüştü. Karanlık, kasvetli ve tehdit edici kimliğiyle atlıları bunaltıyor, yalnızca tek tük denk geldikleri açıklıklardan gökyüzü görününce etkisi azalıyordu.

- 261 -

JOHN FLANAGAN

Will'in tahminine göre bir saatten fazla ilerledikten sonra, üçlü bir yol ayrımına gelmişlerdi. Köpek, yola çıkmalarından bu yana ilk kez tereddüt etmişti. Sağa giden yola girip birkaç metre ilerledikten

sonra durmuş ve kararsız bir ifadeyle patisini kaldırmıştı. Hemen arkasından etrafını koklayarak dönmüş ve soldaki yolun önüne gelmişti.

“Tanrım,” dedi Xander usulca, “kokunun izini kaybetti.” Kapalı gözleri ve eğik başıyla yalnızca ellerinden geçirip eyer topuzuna bağladıkları bir ip sayesinde atının sırtında durabilen efendi sine korkuyla baktı. Ne yöne gideceklerini bilmeden kalakalmaları halinde Xander, bunun Orman’ın sonu olacağını biliyordu.

Serzenişte bulunurcasına Xander’a ters ters bakan köpek, hafifçe havlayıp deminki kararsızlığından eser kalmamışçasına soldaki patikaya girdi. Will ile sekreter, atlarını mahmuzlayarak hayvanı takip ettiler. Dolambaçlı yol boyunca elli metre kadar gitmişlerdi ki, Will’in kulağına Xander’ın çıkardığı şaşkınlık nidası çalındı.

Başını kaldırdığında -o ana dek dikkatini köpeğe vermişti- korku dolu çılgınlığa neden olan şeyle karşı karşıya geldi. Önlerindeki patikanın yanında bulunan kazığa bir kafatası geçirilmişti. Hemen altındaki yosun kaplı, kaba levhada kadim harflerle anlaşılmasız bir mesaj yazılıydı. Kelimeler okunmuyordu belki, ama verilen mesaj çok açıktı.

“Bu bir uyarı,” dedi Xander.

Will, okunu kirişin üstüne yerleştirdi.

“Öyleyse kendini uyarılmış say,” dedi kuru bir sesle. “Şah sen birilerini pusuya düşürecek olsam, yapacağım son şey onlara önceden haber vermek olurdu.”

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Kafatasım yakından incelemek için öne doğru eğildi. Kemikler yıllar içinde sararmıştı. Tam olarak bir insana ait değildi zaten. Alt çenesi insan çenesine göre daha çıkık gibi duruyordu ve ağzın her iki yanında uzun, sivri köpek dişleri sıralanmıştı.

Will, sabırsızlıkla bekleyen köpeğe yola devam etmesi ni işaret etti. Patika boyunca ilerleyen hayvan, birden öne atıldı ve şî mşek hızıyla köşeyi dönerek görüş alanlarından çıkıverdi.

Will'in işaretiyle hızlanan Çekici de köpeğin arkasından köşeyi döndüğünde...

...kendilerini koyu renkli ahşaptan inşa edilip çatısına samanlar atılmış, tek katlı sağlam bir yapının yer aldığı geni ş bir açıklıkta buldular. Arkasından tıkırtılar eşliğinde gelen diğer iki at da Will'in yanında durmuştu.

"Geldik sanırım," dedi Will usulca. Xander'in açıklığı tarayan gözleri, bir yaşam belirtisi arıyordu.

"İyi de Malkallam nerede?" dedi.

Hemen arkasından açıklığın ötesindeki ağaçların içinde bir hareketlenme oldu ve etraflarını saran ormandan, büyücünün adını duyup gelmişçesine, birtakım suretler çıkmaya başladı.

Yaklaşık otuz kişi olmalıydılar. Will, onlarda bir gariplik olduğunu fark etti. Sanki... doğru kelimeyi arayarak duraksadı.

Gördüklerinden emin olamıyordu. Geniş açıklık bile belli belirsiz,

loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve etraftakiler gerçekten insansa,

arkalarındaki

karanlık

ormanın

yoğun

gölgeli

kısımında

bekliyorlardı. Xander hızla nefes alarak usulca konuştu.

“Şunlara baksana,” dedi. “İnsan mı bunlar?”

Will, neden duraksadığını birden anlayıverdi. Evet, insan -

- 263 -

JOHN FLANAGAN

lar, diye geçirdi akimdan. Ancak normal insanların ürkütücü birer

kopyası gibi duruyorlardı. Vücutları şekil değiştirerek çarpılmıştı.

Bir çocuktan daha uzun olmayan birkaç tanesi cüceleri andırıyordu.

Bir diğer grup aşırı uzun boylu ve inceydi. İçlerinden biri bir devi

andırıyordu. En az iki buçuk metre boyunda olan adamın göğsüyle

omuzları muazzam genişlikteydi. Solgun beyaz bir teni vardı ve

başındaki birkaç sarı tüy dışında, tamamıyla keldi.

Bir başka grup eğri büğrü, çarpık vücutlarını ayakta tutma ya

çalışıyordu. Öne doğru attıkları sarsak adımlarla acı içinde

yürümeye çalışan birkaç kambur göze çarpıyordu.

Yüz yüze geldikleri otuzu aşkın insan arasında tek bir normal

kişinin bile bulunmayışı, Will’in boğazının kurumasına yol açmıştı.

Tüm bunlar Malkallam'ın kara büyülerinin sonucu olmalı, diye düşündü. Zihni bu düşünceyle meşgulken, baygın Orman'ı buraya getirmekle hata ettiklerini düşündü. İnsanların bedenlerini böylesine çirkinleştiren bir büyücünün, şatonun efendisine yardımcı olmayacağı açıktı.

Yaratıklar, ağaçların içindeki gölgelerden çıkmalarının ardından, sessiz bir emre itaat ediyonmuşçasına oldukları yerde kalakalmışlardı. Will, köpeğin usulca arka ayaklarının üstüne çöktüğünü fark etti. Çekici'nin göğsünden yükselen alçak uyarı hırıltısını hissedebiliyordu. Çıkmaz sokağa girmişiz, diye düşündü. Büyücü ortalarda gözüküyordu, açıklıktaki şekilsiz yaratıklardan biri değilse tabii; ki öyle olduğunu hiç sanmıyordu. O ana dek büyücü hakkında tüm gördüklerine ve duyduklarına bakılırsa, Malkallam'ın bu... yaratıklardan biri değil, onların yaratıcısı olması gerekirdi.

- 264 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Orman Muhafızı...” diyen Xander'm kısıık sesi, korkudan

çatallanmıştı. Will başını yana çevirince, ufak tefek adam başıyla açıklığın öte yanını işaret etti. Onun bakışlarını takip eden Will, korkudan boğazının düğümlendiğini hissetti.

Solgun bir dev, ağır ve hantal adımlar atarak, onlara doğru geliyordu. İlerledikçe, yoldaşlarından da hafif, sözsüz bir teşvik mırıltısı yükseliyordu. Will, eyer topuzu boyunca yatırmış olduğu yayını kirişte hazır ettiği okuyla birlikte hafifçe kaldırdı.

“Bu kadar yeter,” dedi usulca. Dev, aralarındaki mesafenin neredeyse yarısını geride bırakmıştı. Bir adım daha attı. Açıklığın ortasına varmıştı artık. Will, onun daha fazla yaklaşmasına izin veremezdi. O kocaman elleriyle üçünü birden parça parça etmesi işten bile değildi. Muhtemelen atlarını da.

“Dur,” dedi giderek çatallanan sesini bir parça yükselterek.

Başını kaldıran devle göz göze geldiler. Will, Çekici'nin sırtında oturuyor olmasına rağmen, gözleri adamlarla aynı hizadaydı. Dev, yüzünü buruşturdu. Bir adım daha atmaya hazırlanan kasları gerilmişti. Will, okunu kirişe yerleştirip içgüdüsel bir şekilde devin kalbine nişan aldı.

“İstediğin kadar iri ol, bu ok bu mesafeden vücudunu de lip geçer,” dedi; kasıtlı olarak yumuşak bir ses tonu kullanmıştı.

Yaratık, duraksadı. Yüzü iyice asılmıştı. Şaşkınlık? Öfke?

Korku? Hayal kırıklığı? Will, onun ne düşündüğünden emin

olamıyordu. Devin kaba yüz hatları öylesine biçimsizdi ki, bunu

anlamanın bir yolu yoktu. Ancak yaratık öylece durmuş, iler-

lemiyordu. Açıklığın kıyısındaki sessiz izleyicilerden toplu bir uğultu yükseldi. İlerlemesi için dev kışkırtmaya yönelik miydi bu? Yoksa dunnası için miydi? Will bunu da bilmiyordu.

- 265 ~

JOHN FLANAGAN

Şimdi ne olacak, diye sordu kendi kendine. Kar yeniden yağmaya başlayınca kadar böyle bakışacak mıyız? Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendi başına olsa, Çekici'nin onu buradan kurtaracağına güvenirdi. Ancak Xander ile Orman'ı öyle yüzüstü bırakıp gidemezdi.

“Orman Muhafızı, bak!” dedi Xander cansız bir fısıltıyla.

Bakışlarını, doğal olarak tüm dikkatini verdiği devden uzaklaştırdı. Xander, köpeği işaret ediyordu.

Hemen önlerinde oturmakta olan hayvan ayaklanmış, açıklık boyunca koşarak deve yaklaşıyordu. Will, ona seslenmek için nefes almıştı ama gördüğü bir şey üzerine vazgeçip yayını gevşetti.

Koşarken, köpeğin tüylü kuyruğu hafifçe sağa sola sallanıyordu.

Dev, bakışlarını koşup yanına gelerek hemen önünde duran hayvana çevirdi. Köpeğin başı önüne düşmüştü ve kuyruğu hâlâ sallanıyordu. İri yaratığın yüz hatları gevşedi ve dizüstü çökerek kocaman elini köpeğe doğru uzattı.

Dev, ayaklarının dibine oturmak için hareketlenen köpeğin kulaklarını okşayıp çenesini kaşdı. Gözleri keyiften yarı yarıya kapanan hayvan, başını hafifçe çevirip devin elini yaladı.

Ve sonra sıra, Xander'in Will'in dikkatini bu olağanüstü günde

yaşanan olağanüstü bir detaya çekmesine gelmişti.

“Ağlıyor!” dedi Xander usulca. Gerçekten de, solgun beyaz yanaklardan yaşlar yuvarlanıyordu. “Baksana, bana kalırsa za rarsız biri. İyi ki onu vurmadın.”

“Katıldığımı söylemek zorundayım,” dedi arkalarından bir ses.

“Şimdi sakıncası yoksa bana ormanımda ne aradığınızı söyler misiniz?”

- 266 -

Will, kirişi ardına dek gerili yayını kaldırarak arkasını

döndü. Ve ikinci kez duraksadı.

Malkallam'ın dış görünüşüne dair hiçbir fikri yoktu. Tahmin etmesi gerekse, büyücünün fazlasıyla tuhaf bir görüntüsü olduğunu düşünürdü. Çok ince ve uzun ya da fazla kilolu biri olmalıydı.

Elbette ki üstü karmaşık mistik simgelerle ya da güneş ve ay desenleriyle kaplı, kocaman siyah bir cübbe giyiyor olacaktı.

Boyunu neredeyse üç metre gösteren o sivri uçlu, uzun şap kayı da unutmayalım.

Will, elbette karşısında ondan bile kısa boylu, ince yapılı bir adam bulmayı beklemiyordu. Adamın kelleşen başı boyunca yana taradığı bir tutam beyaz saçıyla çıkık bir çenesi vardı ve burnuyla kulakları kocamandı. Kahverengi sade cübbesi, bir keşi şinkini andırıyordu ve karlı havaya rağmen ayaklarına sandaletlerini geçirmişti.

Ancak en şaşırtıcı yanı gözleriydi. Bir büyücünün gözleri koyu renkli ve tehditkâr olmalı, içlerinde mistik öğelerle es

JOHN FLANAGAN

rarlı tehlikeler barındırmalıydı. Karşılarında duran adamın elâ gözleri ise şakacı bir ışıltıyla parıldıyordu.

Şaşkına dönen Will, yayını indirdi.

“Sen de kimsin?” diye sordu. Ufak tefek adam, omuz silkti.

“Bana kalırsa bu soruyu soran kişi ben olmalıyım,” dedi

tatlılıkla. “Ne de olsa burası benim bölgem.”

Efendisinin hızla kötüleşmesi nedeniyle endişelenen Xander ise kelime oyunu oynayacak durumda değildi.

“Malkallam sen misin?” diye sordu kabaca. Kısa boylu adam,

başını hafifçe sekretere doğru eğerek düşünceli bir ifadeyle

dudaklarını büzdü.

“Bir zamanlar o isimle anılırdım,” dedi. Gözlerindeki neşeli

ifade kaybolmuştu.

“O zaman yardımına ihtiyacımız var,” dedi Xander. “Efendim zehirlendi.”

Malkallam'ın gür kaşları çatıldı ve tehditkâr bir sesle konuştu.

“Bu toprakların en dehşetli büyücüsünden yardım mı dileyiyorsunuz?” dedi. “Ormanıma girip, uyarı levhalarımı hiçe saydıktan ve koruyucum dehşetengiz Gece Savaşçısı'nın öfkesini üstünüze çekmeyi göze aldıktan sonra, bir de benden yardım mı talep ediyorsunuz?”

“Gerçekten Malkallam'san, evet,” diye yanıt verdi tehdit dolu sözlerden yılmayan Xander.

Kaşları normale dönen büyücü, hayranlıkla başını salladı.

“Eh, oldukça cesur olduğunuzu söyleyebilirim,” dedi yumuşayan bir sesle. “O takdirde, Lord Orman'a bir göz atsam iyi olacak.”

- 268 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Onun kim olduğunu biliyor musun?” dedi Will, kısa boylu adam atının sırtında bilinçsizce sallanıp anlamsızca mırıldanan Orman'a doğru yaklaşırken. Malkallam, küçük bir kahkaha attı. “Elbette biliyorum, Orman Muhafızı,” dedi. Will, yenilgiyi kabul ederek omuz silkti. Amma da özenli kılık değiştirmişim, diye düşündü. Önce Orman, şimdi de Malkallam neredeyse ilk bakışta anlamıştı kim olduğunu.

“Nasıl oluyor da?” diye söze başladı ama büyücü, bir el hareketiyle onu susturdu.

“Eh, siyama kadar zor sayılmaz, öyle değil mi?” dedi kesin bir

ifadeyle. “İki gündür ormanıma girip çıkıyorsun. Orman Muhafızları’nın kullandığı türden bir ata biniyorsun. Elinde bir yay tutuyorsun ve kalçada da şu büyük saks bıçağın asılı -bahse girerim ki fırlatma bıçağın da üstünde bir yerlerde gizlidir. Ayrıca pelerinin de görülmeni zorlaştırıyor. Başka ne olabilirsin ki? Bir çalgıcı mı?”

Will yanıt vermek için ağzını açtı ama konuşmayı başaramadı.

Öte yandan Xander’in susmaya hiç niyeti yoktu.

“*Lütfen!*” dedi. “İkiniz çene çalarken efendim ölüyor olabilir.”

Malkallam’ın kaşları bir kez daha çatıldı. “Bir Orman Muhafızı ile bir büyücü,” dedi şaşkınlıkla, “ve çene çaldığımızdan dem vuran bir adam. *Cesur* bir herif olduğun belli.”

Konuşurken Orman’ın yüzünü incelemeye başlamıştı bile.

Adama dokunmak için uzandı ama boyu yetmiyordu.

“Trobar!” diye seslendi. “Bir saniyeliğine köpeği bırak ve gelip

Lord Orman’ı yere indir.”

Köpeği okşamaya devam eden dev, isteksizce kalkıp ayaklarını sürüyerek onlara doğru yürümeye başladı. Atının sırtından inen Xander, kendisini efendisi ile kule gibi şeklin arasına attı. Olayların biraz fazla hızlı geliştiğini fark eden Will de atından inmişti. Çekici ile ikisi, şaşkınlıkla bakiştılar. Küçük atı, olan bitene aldırılmıyormuş gibi görünüyordu. *Ne bileyim*, diyordu sanki. *Ben yalnızca bir midilliyim*.

Trobar, yolunu tıkayan kararlı adamın önünde durdu.

“Ona zarar vermeyecek,” dedi Malkallam, sabırsızca. “Yardım etmemi istiyorsanız, içeri taşınmasına izin vermeniz gerek. Böylece efendinize daha çabuk müdahale edebilirim.”

Xander, gönülsüzce kenara çekildi. Öne çıkan Trobar, Orman’ı eyere bağlayan ipleri gevşeterek baygın adamı kollarına aldı. Şimdi ne yapayım, der gibi baktığı Malkallam, açıklıktaki kulübeyi işaret etti.

“İçeri, çalışma odama götür onu.”

Bilinci kapalı adamı tüy gibi hafıfmişçesine taşıyan Trobar, yola koyuldu. Xander atını onun hemen yanında sürüyor, Will ile Malkallam ise arkalarından geliyordu.

“Köpeğine çok ilginç bir tepki verdi,” dedi büyücü. “Küçükken, köylüler tarafından sürülmeden önce bir çoban köpeği varmış. Tek arkadaşı oymuş. Sanırım köpek öldüğünde kalbi kırılmış zavallının.”

“Anlıyorum,” dedi Will. Aklına gelen en güvenli yanıt buydu.

Malkallam, çocuğu dik bakışlarla süzdü. Ne kadar da genç, diye düşündü ama ne büyük bir sorumluluk üstlenmiş. Orman

Muhafızı’na çaktırmadan kendi kendine gülümsedi ve verandadaki kanepeli işaret etti.

- 270 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Ben Lord Orman’ı muayene ederken, içeride bulunmanıza gerek yok,” dedi. Başını sallayan Will, kanepeli yöneldi. Ancak Xander, yerinden kıınıldamamıştı.

“Ben de geliyorum,” dedi. Ses tonu tartışma kabul etmeyeceğini gösteriyordu. Malkallam aldırmadığını belirten bir el işareti yaptı.

“Nasıl istersen ama sonuçta efendini buraya getiren sensin. Ona bir zarar vermemden korkman için artık çok geç.”

“Hayır,” dedi Xander soğuk bir sesle. “Ben sadece...” Sustu.

Malkallam, onun cümlesini bitirmesini bekledi. Xander konuşmayınca, cümleyi o tamamladı: “...ona bir şekilde zarar vermemden korkuyorsun.”

Xander, omuz silkti. Aynen öyle düşünüyordu ama yardım istedikleri büyücünün karşısında bunu dile getirmenin akıllıca olmadığını fark etmişti.

“Yalnızca seni izliyor olacağımı bil,” dedi acemice. Elini kalçasındaki hançere götürdü ama görüntüsü silah kullanmayı bilmediğini belli ediyordu. Malkallam, gülümsedi.

“Efendin seni görse eminim gurur duyardı. Ona zarar vermek istersem, önce seni bir kurbağaya çevirmem gerekecek.”

Büyücüyü şüpheli gözlerle birkaç saniye süzen Xander, adamın şaka yaptığına karar verdi. Muhtemelen. Tek kelime daha etmeden Malkallam’ın ardından içeri girdi.

Kanepeye oturan Will, sırtını memnuniyetle kulübenin kaba kütük duvarlarına yasladı. Saçakların altından henüz sızmaya başlayan güneş, gerinmek üzere uzattığı ayak ve bacaklarını ısıtıyordu. Birden yorulduğunu hissetti. O gün yaşanan hızlı gelişmeler, şatodan kaçışları, Malkallam’ın sığınağını arama-

- 271 ~

JOHN FLANAGAN

ları ve arkasından büyücüyle tanışmaları, vücudunda adrenalin patlamaları yaratmıştı. Artık yapacak bir işi kalmayınca kendi ni son derece bitkin hissetmeye başlamıştı.

Malkallam’ın topraklarının diğer sakinleri, Will’i izlemeye devam ediyordu. Will, tehdit içermeyen merak dolu bakışlara aldırmamak için büyük çaba harcıyordu.

Kapıdaki hareketlenmeyi fark edince başını çevirdi. Dev Trobar, kulübeden çıkmıştı. Açıklık boyunca bakındı ve bıraktığı yerde durduğunu gördüğü köpeğin yanına yürüdü. Dizüstü çökerek köpeğin başını okşadı. Keyifle gözlerini kapatan hayvan, başını Trobar’ın işini kolaylaştırmak için öne doğru uzatmıştı.

“Köpek!” dedi Will, niyetlendiğinden biraz daha sert bir sesle.

Gözleri açılan hayvan, birden alarma geçti. Will, hemen yanındaki verandayı işaret ederek, “Buraya gel,” dedi.

Ayağa kalkan köpek silkindi ve yumuşak adımlarla açıklık boyunca koşmaya başladı. Trobar’a bir göz atan Will, şekilsiz yüze yerleşen kederli ifadeyi fark etti.

“Neyse,” dedi köpeğe. “Haydi kal orada bari.”

Hayvanın dönüp yanına gelmesiyle birlikte devin yüzüne yerleşen tebessümü fark etti. Bitkinlikle gözlerini kapattı. Alyss konusunda ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

- 272 -

A vludaki bağışmalar ve toynakların taşların üzerinde çıkardığı tıkırtılar, hisar kulesindeki Alyss’in kulağına kadar gelmişti. Tam zamanında pencereye varmış ve üç atlının son hızla asma köprüden geçişlerini izlemişti.

Bir bakışta tanıdığı Will, kaçarken yaptığı atışla tatar yayı kullanan bir askeri duvarlardan devirmişti. Hemen arkasından biri atın üzerinde çuval gibi duran iki süvari geliyordu. Alyss, şaşkınlıkla “çuvalın” Orman olduğunu fark etmişti.

Ne yapıyordu bu adam böyle? Nöbetçilerin tepkilerinden de anlaşılacağı üzere, belli ki kendi şatosundan kaçıyordu. Düşüncesi bile ne kadar saçmaydı!

Will de Orman'ın yanındaydı. Alyss, yüzünü buruşturdu. Will, hiç de baskı altındaymış gibi görünmüyordu. Hatta tam tersine, atlıların başını çekiyordu. Alyss'in aklından bir an için Orman'ın gerçekten de bir kara büyü ustası olduğu ve Will'i büyülediği ihtimali geçti. Ancak bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Birçok eğitilmiş insan gibi, o da büyüye ya da sihre inanmıyordu.

~ 273 ~

JOHN FLANAGAN

Ancak bu durum başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Toynak sesleri uzaklaşmış ve yaygara kesilmişti artık. Du varlar, kaçaklarla arasına girmişti. Alyss, pencerede kalıp dışarıyı izlemeye devam etti. Birkaç dakika içinde atlı bir takip grubu oluşturulmuştu.

Grubun uzun boylu liderini gördüğünde, yüzüne düşünceli bir ifade oturdu. Gözü adamı bir yerden ısırmasına rağmen, bağlantıyı bir türlü kuramıyordu. Odasındaki ikili kanepeye oturdu. Aklına gelen ilk şey, giyinip hızla aşağı inmek ve olan biteni öğrenmek olmuştu.

Sör KerenTe konuşmanın en doğru hareket olduğuna karar verdi.

Hemen sonra kendini tuttu. Leydi Gwendolyn, bu şekilde davranmazdı. Kadın yeni saç stilleri, ayakkabılar ya da kıyafetlerle ilgili olmayan hiçbir meseleyi umursamayan, kuş beyinli bencil soylunun tekiydi.

Ayrıca Will Barton denen şu çalgıcının şatoya giriş çıkışıyla ilgilendiğini belli etmek, pek de iyi bir fikir olmazdı. Çalgıcı, kadının ait olduğu sosyal sınıfın çok altındaydı.

“Lanet olsun!” dedi avucunu Gwendolyn’e hiç de yakışmayan bir hareketle sehpaye vurarak. Birden akıma bir fikir geldi. Şahsen çok meraklı bir tablo çizemezdi belki ama hizmetkârları için böyle bir kısıtlama yoktu. Kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı ve dairesinin girişine açılan kapıya yöneldi.

Sessizce aralarında konuşan hizmetçileri, yeni ütülenmiş bir kıyafet yığınına katlayıp yerleştirmekle meşguldü. Bir köşede oturan Max, elindeki metne gömülmüştü. Alyss birden yanların da beliriverince, birden şaşkına dönerek ayağa fırladılar. Kabul odası penceresiz bir iç oda olduğundan, ne az önce avluda gerçekleşen olayları görmüş ne de gürültü patırtıyı duymuşlardı.

- 274 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Alyss, sabırsız bir hareketle hizmetkârlarına rıhatlamaları- nı işaret etti.

“Oturun, oturun,” diyerek, sandalyelerden birinin koluna tünedi.

“Lord Orman,” dedi düşünceli bir ifadeyle, “yanında çalgıcı Barton’la birlikte az önce şatodan ayrıldı. Kaçıyor gibiydi ler.

Duvarlardaki adamlar, onları durdurmaya çalıştılar. Birkaç dakika içinde bir atlı grubu peşlerinden yola çıktı.”

Hizmetkâr olmasına hizmetkârlardı ama son birkaç gün içinde

Will ile hanımları arasında yaşanan birçok tartışma ya kulak misafiri olmuşlardı. Ayrıca normal hizmetkârlardan daha akıllı oldukları da bir gerçektir; Dışişleri'nde çalışabilmeleri için gereken bir özelliği bu.

“Lord Orman neden kendi şatosundan kaçınsın ki?” diye sordu Max.

“Ve Barton ona neden yardım etsin?” diye ekledi kıdemli hizmetçi Victoria. Will'in gerçek adını asla kullanmamaları ve çocuğun bir Orman Muhafızı olduğundan kesinlikle söz etmemeleri gerektiğinin hepsi farkındaydı. Alyss, başını salladı.

“Biliyorum. Çok garip görünüyor. Max, senden ana salona inmeni ve neler olup bittiğini öğrenmeni istiyorum. Kendini fazla belli etme, yalnızca etrafı şöyle bir kolaçan et ve bak bakalım kulağına neler çarpıyor.”

“Emredersiniz leydim,” diyerek ayağa kalkan adam, sehpanın üzerindeki tüylü şapkasını alarak kapıya yöneldi.

“Max,” diye seslendi Alyss. Teşrifatçı kapıda durdu.

“Buyrun leydim?”

- 275 ~

JOHN FLANAGAN

“Çeneni sıkı tut.” Başını sallayan Max, kapıyı arkasından usulca kapatarak ayrıldı. Alyss, hizmetçileri Victoria ile Sandra'nın beklenmedik gelişmeler hakkında konuşmaya can attıklarını görebiliyordu. Ancak elde daha fazla bilgi olmadan aynı konuların üstün -

den tekrar tekrar geçmeye de niyeti yoktu. Düşünceleri her defasın -
da onu aynı can sıkıcı çıkmaz sokağa götürecekti. Kızlara hafifçe
selam vererek odasına döndü. Kendi aralarında konuşabilirlerdi.

Yalnız kalır kalmaz, odayı arşınlamaya başladı. Tüm engel -
lemelerine rağmen neler olup bittiğine dair fikir üretmekten kendini
alı koyamıyor; mantıklı senaryolar üretmeye çalışıyor du. Will belki
de Orman'ın neyin peşinde olduğunu anlamak için adamın
müttefikiymiş gibi davranıyordu, diye düşündü. Ancak bu fikri
hemen aklından çıkardı. Will'in o zaman dek anlattıklarına
bakılırsa, Orman'la ikisi, birbirlerinden tiksini yorlardı. Yani bir
anda şato lorduna kendisini sevdiren adamın güvenini kazanması,
imkânsız görünüyordu.

Ya Orman Will'i ilaçla uyuşturduysa? Orman'ın büyü ve iksir
kitapları okuduğunu -Will'den duydukları sayesinde- biliyordu.

Ancak sonra, bu fikri de mantıklı bulmadı. Will, hiç de ilaç almış
gibi görünmüyordu. Alyss'in de fark etmiş olduğu üzere, ekibin
başını çekiyordu.

Sinirlenerek bulmacayı çözmekten vazgeçti. Sandalyesi nin
yanındaki masada bir nakış işi duruyordu; tam da Leydi
Gwendolyn'in ilgisini çekecek türdendi. Nakışı eline aldı ve iğneyi
kumaşa batırıp çıkannaya başladı. Ne yazık ki böyle işlerde Leydi
Gwendolyn kadar yetenekli değildi. Birkaç gönülsüz ke lebek
kanadı denemesinin ardından, iğneyi kazara başparmağına batırmış
olmanın da etkisiyle küfrederek, elindeki işi bir kenara fırlattı.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

XS> -----

Zaman çok yavaş akıyordu. Acı verecek kadar yavaş. Max, yaklaşık bir saat kadar sonra dönmüş, Alyss'in bildiklerinden fazlasını öğrenememişti. Şato Lord Orman, sekreteri Xander ve çalgıcı Barton'un bir sebeple şatodan kaçtıkları haberiyle çalkalanıyordu. Böyle bir şeye neden gerek duyduklarını kimse bilmiyor gibiydi. Askerlerin onları niye durdurmaya çalıştığı da bilinmiyordu. Çalgıcı, kaçış sırasında Keren'in duvardaki askerlerinden birini vurmuş, ağır yaralanan adam, şatonun revirinde tedavi altına alınmıştı.

“Tüm ahali bizim kadar şaşkın leydim,” dedi Max. Başını sabırsızlıkla sallayan Allys, yeniden odayı arşınlamaya dönmüştü. Ondan başka bir şey istenip istenmediğinden emin olamayan Max, tereddütle öksürdü.

“Başka bir arzunuz var mı leydim?” diye sordu ve Alyss özür dilercesine teşrifatçısına döndü.

“Hayır, yok Max. Teşekkürler. Çıkabilirsin.”

Max odayı henüz terk etmişti ki kapı yeniden vuruldu.

“Girin,” diye seslendi Alyss ve kapı açılıp içeri Sör Keren girince, şaşkına döndü. Max'in ona unuttuğu bir şeyi söylemek üzere döndüğünü sanmıştı. O nedenle afalladı ve Leydi Gwendolyn'e geçiş yapması, bir iki saniyesini aldı. Keren'in bu

geçişin farkına varıp varmadığından emin değildi.

“Buyurun, Sör Keren,” dedi kirpiklerini kırıştıtararak, “bu ne güzel sürpriz! İçeri girsenize!” Sesini yükselterek giriş sa lonuna seslendi: “Max, bize biraz şarap getir lütfen! Şu kaliteli beyaz Galya şarabından olsun.”

- 277 -

JOHN FLANAGAN

Max, şarabı almak için hızla sehpayaya uzanırken içeri giren Keren etrafına bakınıyor, Leydi Gwendolyn’in dünyasını oluşturan elbise, başlık, makyaj malzemesi ve ayakkabı yığınlarını inceliyordu. Alyss, ateşin başındaki sandalyeyi işaret etti.

“Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim, leydim,” diye konuşmaya başladı Keren ama kadın derhal atılıp sözünü kesti.

“Şey, rahatsızlık veriyor sayılmazsınız Sör Keren, hem de hiç.

Tam tersine, sizin gibi genç ve yakışıklı bir şövalyeyle sohbet etmek, bendenize mutluluk verir.” Yüzüne yapmacık bir gülümseme oturtan Alyss, “Bundan nişanlım Lord Farrell’a söz etmezseniz sevinirim,” diye ekledi.

Keren, başını hafifçe eğerek, “Sırrınız benimle güvende, leydim,” dedi.

Max odaya girip her ikisine de şarap doldururken, Alyss de anlamsız davranışlarını sürdürüyordu. Keren’in, onu dikkatle izlediğini fark etmişti. Nihayet nefes almak için konuşmaya ara verdiğiinde, Keren konuşabildi.

“Leydi Gwendolyn, bir saat kadar önce yaşanan gürültü patırtıyı duydunuz mu acaba?”

Alyss, adamın söylediklerine şaşırmış gibi yaparak, gözlerini iri iri açtı. “Evet, doğrusunu isterseniz duydum! Hem de ne gürültü patırtı canım. Bağırıp çağıran adamlar ve dörtnala koşan atlar. Ne curcunaydı öyle! Uşağım Max, nöbetçilerden birinin yaralandığını iddia ediyor, aslı astarı var mıdır acaba?”

“Evet, korkarım var. Neyse ki iyileşeceği bilgisi elime ulaştı,” dedi Keren. Dirseklerini merakını bastırırçasına dizlerinin arasına sıkıştıran Alyss, hevesle öne uzandı.

- 278 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Neler oluyor Sör Keren? Hırsız mıydı o kaçanlar? Yoksa haydutların saldırısına mı uğradık?”

Keren, başını kederli bir ifadeyle salladı. “Daha beteri, leydim. Çok daha beteri. Korkarım vatan hainleriydi.”

Ağzını açarak şaşırmış gibi yapan Alyss, arkasına yaslandı. Bir an için gerçek kimliğini ve amacını Keren’e anlatmayı geçirdi aklından. Ne de olsa üzerinde güvenilir bir izlenim bırakmıştı ve Will de adama güveniyor gibiydi. Ancak içinden bir ses, buna engel oldu.

“Hain mi dediniz, Sör Keren? Macindaw’da mı? Ne korkunç!

Şato güvende mi peki?” Son soruyu yüzüne hafif bir panik ifadesi yerleştirerek sormuştu. Keren, hızla kızı rahatlatmaya çalıştı.

“Güvendeziz, leydim. Her şey kontrolümüz altında. Ancak korkarım size önemli haberlerim var.” Sustu ve gözleri fal taşı gibi açılan Alyss, devam etmesi için bekledi. Adamın birkaç saniye daha konuşmaması halinde yüz ifadesinin öylece kilitlenip kalmasından korkuyordu.

“Babasının yerine şatonun lordluğu ile kumandanlığını devralan Lord Orman’ın aslında bir hain olduğu ortaya çıktı.”

“Lord Orman mı?” dedi Alyss.

Keren, karamsar bir ifadeyle başını salladı. “Belli ki şatoyu bahardan önce bir İskoti ordusuna teslim etmenin planlarını yapıyormuş, leydim. Çalgıcı Barton da onun suç ortağıymış.”

Alyss kendini tutamayarak, “Hayır. O...” diyecek oldu. Ancak Keren sözünü kesti.

“Korkarım ki öyle, leydim. Görünen o ki, üç haftadan beri

- 279 -

JOHN FLANAGAN

-yani şatoya gelişinin öncesinde bile-Lord Orman adına İsko-tilere mesaj getirip götürüyormuş.”

Alyss’in ağzını bıçak açmıyordu. Keren’e Will’in, baronlukta olup biten esrarengiz olayları araştırmak üzere gönderilen bir Orman Muhafızı olduğunu söylemenin eşiğine gelmişti. Ancak şimdi, adamın bu kasıtlı yalanı yüzünden duraksamıştı.

Keren’in Orman’la ilgili söyledikleri inandırıcıydı aslında.

Tuhaf görünümlü geçici şato efendisinin İskotilerle işbirliği

yapması, olasılık dâhilindeydi. Ancak Keren Will'in ihanetteki rolü

hakkında neden yalan söyleme ihtiyacı hissediyordu ki? Birden

Alyss, ondan yanıt beklendiğini fark etti.

“O kadar da güzel şarkı söylüyordu ki,” dedi. Bunun Leydi

Gwendolyn'in sarf edeceği türden akılsızca bir yanıt olduğunu

düşünmüştü. Keren'in kaşları hafifçe çatıldı. Adamın da onunla

hemfikir olduğu yüzünden okunuyordu.

“Öyle olmasına rağmen o bir casus, leydim.”

“Şey, beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim, Sör Keren.

Korkunç şeyler bunlar hem de çok korkunç! Eminim nişanlım Lord

Farrell da tehlikeye bu kadar yakın olduğumu duyduğunda dehşete

düşecektir!”

Keren, oturduğu yerden onu başıyla selamladı. “Sizi temin

ederim ki tehlikede değilsiniz, leydim. Neyse ki komployu za -

manında açığa çıkardık. Tek üzüntüm, hainlerin kaçmayı başarmış

olmalarıdır. Avludaki gürültüler karşısında aklınız karışmış

olabileceği için gelip sizi bilgilendirmek istemiştim.”

“Hem de ne karışmıştı, Sör Keren. Bu düşünceli hareketinizden

dolayı teşekkürlerimi kabul edin. Sizin gibi cesur ve

- 280 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

saygılı bir şövalyenin yanında kendimi son derece güvende

hissediyorum. Ben...”

Alyss'in sözleri, çalınan kapıyla kesildi.

“Girin,” diye seslendi Keren. Ne küstahça bir hareket, diye geçirdi Alyss aklından. İcini rahatlatmak adına huzuruna gelmiş olan o özenli şövalyeye hiç de yakışmayan bir tavır. Sör Keren’den iyice şüphe etmeye başlıyordu artık.

Mandalı gıcırdayan kapı, sertçe açıldı. İçeri giren adam, fena halde topallıyordu ve sağ kalçasında kabaca sarılmış bir bandaj vardı. Adamın Sör Keren’i aradığı belli oluyordu. İçeri girer girmez rapor vermeye başlamıştı.

“Herifler elimizden kurtuldu. Şu lanet olasıca ormana kaçtılar.”

Yüzünü çevirmesi üzerine Alyss, elinde olmadan şaşkınlıkla irkildi.

İçeri giren adam, John Buttle’dı.

- 281 -

Malkallam’ın kulübeden dışarı son çıkışından bu yana, bir saatten fazla zaman geçmişti. Güneş ışığı saçakların altından uzanıp vücudunu sardıkça, kanepedeki Will de kendini uykuya bırakmıştı. Kapının mandalı çevrilip ufak tefek adam verandaya çıkınca, irkilerek uyandı. Will’in gözlerindeki soruyu fark eden Malkallam gülümsedi.

“İyileşecek,” dedi, “ama biraz daha zaman kaybetmiş olsaydınız, kurtulamayabilirdi.

Hizmetkârı

hâlâ

yanında,

efendisiyle

ilgileniyor.” Will, başını salladı. Xander’in iyileşinceye dek

efendisinin başucundan ayrılmayacağını tahmin ediyordu.

“Uyuşturulmuş mu?” diye sordu.

Malkallam, başıyla onayladı. “Daha net söylemek gerekirse,

zehirlenmiş. Orman’a *Korokor* adında berbat bir ilaç içi- rilmiş. Pek

fazla bilinmez; şifalı bitki ve zehirleri konu alan bilindik metinlerde

listelenmemiştir. Etkisini göstermesi bir hafta kadar sürer, yani

Orman’ın yemeğine ya da içeceğine muhtemelen son on gün içinde

karıştırılmış olmalı. Küçük bir

- 282 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

dozu yeterlidir. Günlerce hiçbir etki görülmez ama belirtiler

başladığında, genellikle çok geç kalınmış demektir.”

“Şatodaki şifacıların bundan haberdar olmamalarına ne di-

yorsun?” diye sordu Will.

“Dediğim gibi, çok az kişinin bildiği bir zehir bu. Şifacıla- rının

çoğu, daha önce adını bile duymamıştır ve duymuş olanlar da

panzehir hazırlamasını bilmiyordur.”

“Sen biliyor muydun?” dedi Will. Malkallam gülümsedi.

“Ben diğer şifacılarla benzemem.”

“Benzemediğin belli oluyor. Başına tam olarak ne geldiğini sorabilir miyim?”

Malkallam, yanıt vermeden önce birkaç saniye boyunca çocuğu inceledi. Sonra Will’e kanepede yana kaymasını işaret etti.

“Biraz yer aç da konuşalım,” dedi ve Will’in yanına oturarak gözlerini açıklık boyunca gezdirdi. Trobar hâlâ köpekle oynuyor, yakalayıp getirmesi için deri bir topu uzaklara fırlatıyordu. Köpek topu her getirişinde, burnunu topu aralarına sıkıştırdığı patil erinin üstüne koyuyor, arka ayaklarını havaya kaldırarak adama meydan okuyordu. Mekân sakinlerinin çoğu, Will uykudayken ortadan kaybolmuştu. Birkaç tanesi, kuyudan su çekmek ya da odun kesip dizmek gibi gündelik işlerle meşgul oluyordu.

“Eh, başlayalım o zaman,” dedi Malkallam. “Benim hakkımda neler biliyorsun?”

“Bilmek mi?” diye tekrar etti Will. “Çok az şey. Bir büyücü olduğuna dair söylentileri duydum elbette. Yüz yıldan uzun bir süre önce Orman’ın atalarından birini öldüren kara büyü-

- 283 ~

JOHN FLANAGAN

CÜ Malkallam, senin vücudunda yeniden hayat bulmuş. Evinin Grimsdell Orman’nda olduğunu ve ormanın tuhaf görüntüler, sesler ve hayaletlere ev sahipliği yaptığını duydum. Bunların bir kısmına

bizzat şahit oldum.”

“Evet,” diye düşüncelere daldı Malkallam, “birkaç gece önce ormanıma gelmiştin, değil mi? Dehşetengiz Gece Savaşçısı’ndan da korkmamıştm sanırım?”

“Korkudan neredeyse altıma yapacaktım,” diye itiraf etti Will.

“Ama geri geldin.”

Will’in yüzüne çarpık bir tebessüm yerleşti. “Geldim ama geceleyin değil. Gündüz geldim. Görüntülerin bir tür devasa gölge oyunu sayesinde ortaya çıktığımı da o gelişimde görmüş tük.”

Malkallam’ın kaşları yukarı kalktı. “Çok güzel,” dedi. “Bunu nasıl akıl ettiniz?”

“Alyss’in aklına geldi. Fenerinin durduğu noktadaki yanık otları buldu.”

“Alyss, geçen gün seninle gelen genç kız mı?” diye sordu

Malkallam. Kaşlarını çattı. “Nerede şimdi o?”

“Hâlâ şatoda,” dedi Will.

Malkallam, kaşlarını çattı. “Onu orada mı bıraktınız?”

Will, yüzünü buruşturarak, “Kısa bir süreliğine,” dedi. Ken dini kötü hissettiği belli oluyordu ama Malkallam, yatıştırıcı bir el hareketi yaptı.

“Orada çok kalmasa iyi olur. Kulağa çok yetenekli bir genç kızmış gibi geliyor.”

“Öyledir. Ancak biz senden söz ediyorduk,” diyerek konu dan saptıklarını belli etti Will.

Malkallam, çocuğa dönüp gülümsedi. “Evet. Eh, tahmin etmiş olduğunu sandığım üzere, büyücü falan değilim. Eski den bir şifacıydım.” Sesi efkârlı bir hal almıştı. “Doğrusunu istersen, çok da iyi bir şifacıydım.” Geçmişini aklına gelince bir iki kez başını salladı.

“O zamanlar hayattan gerçekten de keyif alırdım. Diş dokunur bir işle meşgul olduğumu düşünürdüm.”

“Ne oldu da değişti bu durum?” diye sordu Will.

Malkallam, iç geçirerek, “Bir ölüm olayı yaşandı,” dedi. “On beş yaşında bir çocuktü; herkesçe sevilen, neşeli bir gençti. Ateş çıkmişti ve anne babası onu bana getirmişlerdi. Daha önce defalarca tedavi ettiğim türden bir rahatsızlığı vardı, sorunsuz bir biçimde iyileşmesi gerekiyordu. Ancak çocuğun bünyesi, kullandığım şifalı otlara yanıt vermedi. Daha da kötüsü, vücudunda alerjik bir etki yarattım ve çocuk bir gün içinde hayatını kaybetti.”

Sesinin hafifçe titremesi üzerine, Will gözlerini adama çevirdi.

Malkallam’ın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Will’in bakışlarını fark ederek, kolunun tersiyle gözyaşını sildi.

“Bazen böyle şeyler olur. İnsanlar belirgin bir neden olmak sizin hayatlarınızı kaybedebilir.”

“Köylüler suçu sana mı attılar?” dedi Will.

Malkallam, başıyla onayladı. “Hemen değil. İlk önce kulak tan kulağa fısıldanmaya başladı. Benim yerime şifacı olmak isteyen bir

başka adam vardı. Dedikoduyu onun başlattığın

~ 285 -

JOHN FLANAGAN

dan eminim. Çocuğu ölüme terk ettiğimi iddia etti. Ziyaretime gelen insanların sayısı günbegün azaldı. Benim yerime yeni şifacıya gidiyorlardı.”

“Hizmetleri için halktan para alıyordu, sanırım?”

Malkallam, başıyla onayladı. “Elbette. Ben de alırdım. Şifa - cı da olsan kamını doyurman gerekir. Ancak dedikodular aldı yürüdü. Tedavi ettiği hastaların hayatlarını kaybetmeleri halinde diğer şifacı, onları lanetlediğim dedikodusunu yayıyordu.”

“Bu çok saçma,” dedi Will. “Köylülerin buna inandığını söyleme sakın?”

Malkallam, umursamaz bir tavırla omuz silkti. “İnsanların nelere inandıklarını duysan o kadar şaşırırsın ki. Genellikle atılan iftira ne kadar büyük ve olanaksızsa inananı da o kadar çok olur. *Öylesine acayip bir iddia ki, kesin doğru olmalı* inancı geçerlidir. Her neyse, yanından geçtiğim tüm köylüler bir şeyler mırıldanıyordu. Tüm ahalinin kızgın bakışlarına hedef oluyordum ve güvenliğim için köyü terk etmem gerektiğine karar verdim. Günün birinde sessizce ortadan kaybolup Grimsdell Ormanı’na geldim. Bu kulübeyi inşa etmeden önce aylarca bir çadırda yaşadım. Köylülerin peşimden ormana girmek konusunda tereddüt edeceklerini biliyordum. Ne de olsa, gerçek Malkallam’ın sığınağının burada olduğu söylenir.”

“Neden onun adını aldın?” diye sordu Will. Şifacı alaycı, kısa

bir kahkaha attı.

“Ben almadım ki. İnsanlar öyle yakıştırdılar,” dedi. “Adım

Malcolm. Ortadan kaybolmamın ardından düşünüp taşman köylüler,

böyle saçma sapan bir sonuca vardılar. Malcolm’un

- 286 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

gizli bir Malkallam lakâbı olduğunda karar kıldılar. Oradan yola

çıkarak sonraki adımları atmaları çok da zor olmadı. Ölümden

dönen kötü şöhretli bir büyücüydüm artık.

“Bu durumu kendimi korumak için kullandığımı itiraf et-

meliyim. Görmüş olduğun hayalet ve hileleri girişe yerleştirdim.

GriinsdeH’e ginne cesaretini gösterebilenler, Gece Savaşçısı’nı

gördüklerinde ya da çıkardığım sesleri duyduklarında korkudan

deliye döndüler.”

“Sesleri nasıl çıkarıyorsun?” diye sordu Will. “Bana sanki dört

bir yandan duyuluyorlarmış gibi gelmişti.”

Malcolm gülümsedi. “Evet. Oldukça başarılı bir etkisi var, değil

mi? Ağaçların arasına yerleştirdiğim, içleri boş bir dizi boru

kullanıyorum. Bir ucundan konuşulduğunda sesi diğer uca

taşıyorlar. Uç tarafta da sesin şiddetli çıkmasını sağlayan, borazan

şeklinde geniş bir zil bulunuyor. Zili genellikle boş ağaç

kovuklarına saklarız. Sesin sahibi de şuradaki Luka.” Açıklığın

uzak tarafında odun toplayan bir adamı işaret etti. Adamın kocaman

bir göğsü vardı ama sakat ve kısa bacaklı olduğu için, yürürken garip bir şekilde sekiyordu. Omuzlarından birinde berbat bir kambur çıkmıştı ve yüz hatları hafifçe çarpılmıştı. Sakatlığını gizlemek için denediği saç-sakal uzatma girişimi, amacına ulaşamamış gibi duruyordu.

“Harikulade bir sesi vardır,” diye devam etti Malcolm. “O fiçı gibi göğsü, muazzam güçlü ve ahenkli bir ses çıkartma sını sağlıyor. Kurduğum sistem aracılığıyla son derece anlaşılır ve gürültülü bir şekilde konuşabiliyor. İnsanların ona yanıt vermelerine alışkın olmadığını bilmelisin. Geçen gece şu kocaman bıçağını sallayarak onu epeyce korkuttun.”

- 287 -

JOHN FLANAGAN

“O beni daha çok korkuttu, inan bana,” dedi adamın sakat vücudunu izleyen Will. “Söylesene, bu insanları nereden buldun? Luka, Trobar ve diğerlerini.”

“Onları benim yarattığımı sandığına bahse girerim,” dedi

Malcolm; dudaklarına acı dolu bir tebessüm oturmuştu. Will, sıkıntılı bir hareketle kanepede yana kaydı.

“Şey... doğrusunu istersen aklıma gelmedi değil,” dedi.

Malcolm’un yüzü kederli bir ifade almıştı. “Evet. İnsanlar bazen onları görüyor ve aynı şeyi düşünüyorlar. Benim sakat kobaylarım olduklarını. Yaratıklarım olduklarını. Canavar olduklarını... İşin aslı, toplum dışına itilmiş insanlar bunlar. Sıradan bir görü nüme

sahip olmadıkları için köylerinden kovulan, sıradan insanlar. Dış görünüşleri, sesleri ya da hareket tarzları, diğer insanlardan farklı. Bazıları bu şekilde doğmuş, tıpkı Trobar ile Luka gibi. Diğerleri ise birtakım kazalarda yanmış, haşlanmış ya da sakatlanmışlar. İnsanlar da onları etraflarında istemediklerine karar vennişler.”

“Seni nasıl buldular?” diye sordu Will. Şifacı omuz silkti.

“Ben gidip onları aradım. Trobar ilkiydi. Onu tesadüfen bulduğumda sekiz yaşındaydı. Tam on sekiz yıl önce. Çok iri olduğu için köyünden kovulmuştu. Ölmesi için onu ormana sürmüşlerdi. Köpeğini de yanında götürmek istemiş çünkü bu dünya daki tek dostu oymuş. Çocuğun çirkin olmasına ya da biçimsiz vücuduna aldırmaş. Trobar onu sevdiği için, o da Trobar’ı severmiş. Köpekler böyledir. Asla önyargılı davranmazlar.”

“Köpeğe ne olmuş?” diye sordu Will. Yanıtı bildiğini samıyordu.

“Trobar’ı savunmaya çalışırken köylülerden biri tarafından öldürülmüş. Trobar onun cesedini ormana taşımış ve bir süre

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

sonra çocuğu takip etmeyi bırakmışlar. Onu bulduğumda, köpeği okşayıp ağlıyordu. Hayvanı birlikte gömdük ve Trobar’ı alıp buraya getirdim. Daha sonra, yıllar içinde aramıza daha fazla sayıda insan katıldı. Köylerinden kovulduklarına şahit olduk ve onları toplayıp buraya getirdik. Zaman zaman şifalı otlar ve iksirler aracılığıyla sağlayabildiğim tedaviye ihtiyaçları oluyor. Kalan zamanlarında ise farklı bir tedavi arayışı içindeler.”

“Onu da onlara sen mi veriyorsun?” diye sordu Will. Malkallam başını salladı.

“Deniyorum. Genellikle bir yere ait olduklarını bilmeleri yeterli oluyor. Onları dış görünüşleriyle yargılamayan insanların var olduğunu öğrenmek, rahatlamalarını sağlıyor. Tabii bu, zaman alan bir süreç. Yaralı bir vücudu iyileştirmek, zarar görmüş ruhları tedavi etmekten çok daha kolaydır.”

Adamın hikâyesi hakkında birkaç saniye düşünen Will, başını salladı. “Yani neredeyse yirmi yıldır bu insanlarla ilgileni yorsun ve hâlâ bir kara büyü ustası olarak mı tanınıyorsun?”

Malcolm, omuz silkti. “Bu kısmen benim hatam sanırım.

İnsanları buradan uzakta tutabilmek için o hayaleti yarattım. Ancak son

bir

senede,

Malkallam

hikâyesini

kendi

çıkarına

kullanabileceğini kavramış gibi duran biri daha var.”

“Keren mi?” dedi Will. Malcolm başıyla onayladı.

“Öyle gözüküyor. Tüm bunlardan ne elde etmeyi umuyor olabilir acaba?”

“Bu sorunun yanıtını öğrendiğimde,” dedi Will sertçe, “seni de

haberdar ederim.”

Buttle’ın bakışlarını üzerinde hissedenden Alyss, bir an için sandalyesinde donup kalmıştı. Bu adam ne arıyordu burada böyle? Onu tanımış mıydı? Aklından geçen bu sorular nedeniyle Leydi Gwendolyn’in uçarı görüntüsünü korumak için tüm rol yapma yeteneğini devreye sokması gerekmişti.

“İzinsiz girdiğim için bağışlayın,” dedi Buttle kabaca. Ses tonu, bağışlanmanın aslında umurunda bile olmadığını belli ediyordu.

Yeniden Keren’e döndü ama yüzü hafifçe asılmıştı. Bu kız gözüm bir yerden ısırıyor, diye geçirmişti aklından.

“Hemen bilmek istersiniz diye düşündüm. Burada... şöyle bir - likte olduğunuzu söylediler..Parmağıyla Alyss’i işaret etti.

“Leydi Gwendolyn,” dedi Keren. “Hanımefendi şatomuzda ağırladığımız bir konuğumuzdur. Kendileri Gortlu Lord Farrell’ın nişanlısıdır.”

Keren’in sesinde bir uyarı tonu gizliydi. *Kızın önünde çok fazla şey söyleme.* Alyss bunu fark etmişti. Budalaca bir tebessüm takınarak gevşek elini avucu aşağı bakacak şekilde Buttle’a uzattı.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum beyefendi,” dedi. Buttle’ın kızın karşısındaki kararsızlığı uçup gitmiş gibiydi. Ne yapacağını bilmeden kızın eline bakakalmıştı. Bir saray mensubu olsa, uzatılan eli dudaklarına doğru kaldırıp üstüne yapmacık bir öpücük kondurmasını bilirdi elbette, ancak Buttle’ın saray âdetleriyle falan bir ilgisi yoktu. Karşılıklı konuşmadaki boşluğu dolduran kişi, yine Keren oldu.

“Leydi Gwendolyn, size yeni çalışanlarımdan John Buttle’ı takdim ederim.”

Buttle, nihayet Alyss’in ona sunduğu eline bir şeyler yapması gerektiğinde karar kılmıştı. Elini öne uzatarak, kızla hiç de kibar olmayan bir şekilde tokalaştı.

“Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi tüm cazibesıyla.

“Memnun oldum,” dedi Alyss yumuşak bir ifadeyle. “Şey, Bay Buttle, hainleri takip etmişsiniz sanırım? Ne kadar da ce sursunuz!”

Konuşurken kirpiklerini Buttle’a doğru kırpıştırdı.

Buttle’ın kaşları çatılmıştı. “Hain mi dediniz hanımefendi?” diyerek duraksadı. Keren’e doğru tereddüt dolu bir bakış attı.

“Ben de tam Leydi Gwendolyn’e,” dedi Keren anlamlı bir ifadeyle, “Lord Orman ile çalgıcının şatoyu İskotilere teslim etmeyi planladıklarını anlatıyordum.”

Buttle’ın kaşları, iyice çatılmıştı artık. Bir an durdu ve biraz geç de olsa jetonu düşüverdi.

“Şey? Ah... evet. Evet, bu doğru. Hainler, öyle ya. Şansımız var ki planlarını tam zamanında ortaya çıkardık, çıkarma - sak kim bilir neler...”

“Evet, evet. Leydi Gwendolyn’in tüm detayları duymak istemediğine eminim,” dedi Keren çabucak. Buttle’ın işleri

- 291 -

JOHN FLANAGAN

berbat etmesini istemiyordu; basitlikten şaşmamaları en doğrusuydu. Bu hızlı müdahalenin farkına varan Alyss, Keren’in davranışının arkasında yatan nedenleri merak ediyordu. Adama gerçekleri anlatmadığı için çok rahatlamıştı. Macindaw Şatosu’nda hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

“Aman Tanrım, Bay Buttle, siz yaralısınız!” diye bir çığlık attı birden. “Halıya kan damlatacaksınız!”

Buttle, kan sızdırmaya başlayan kaba bandaja bir göz attı.

Uzulca küfrederek bandajı sıkıştırmak için uzandı. O ilk meraklı bakışlarının ardından, Alyss’in oynadığı rolü yutmuş gibi duruyordu. Bu sayede rahat bir nefes alan Alyss, ilk görüşmelerinin ardından geçen haftaları aklından geçirdi. O gece serbest bırakmış olduğu saçları, bugün başının etrafında bir helezon çizecek şekilde kıvrılıyordu ve başında ucuna tül takılı uzun, sivri bir başlık vardı. Bundan nefret etse de saçlarını son moda olduğunu bildiği o stilde toplamıştı. Farklı saç modellerinin kılık değiştirmede ne kadar etkili olduğunu biliyordu. Ayrıca o geceye kıyasla, üstünde

bambaşka kıyafetler vardı. Sarkık kolları ve dört bir yanına
iğnelenmiş mücevherleriyle dantel ve çiçeklerle süslenmiş,
gösterişli bir elbise giyyordu. O gece ise bir Haberci olarak sırtına
basit, beyaz bir elbise geçirmişti.

Bunlara ek olarak bir de doğuştan kalın olan sesini tizleştirmiş,
Leydi Gwendolyn gibi birine uygun, üst tabakaya has hafif
mızızlanmalarla konuşuyordu.

Sonuç itibarıyla Alyss'in kendine güveni giderek artmaya
başlamıştı. Hatta belki de biraz fazla artmıştı. Ancak bu sayede
bilgi sızdırabilme şansı yakaladığına inanıyordu.

- 292 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bunu size hain Orman mı yaptı?” diye sordu. Endişeleni -
yormuş gibi yaparak adamın ağzını arıyordu. Buttle, küçümseme
dolu bir kahkaha patlattı.

“O kitap kurdu ha! Zavallı hayatını kurtarmak için bir kılıcı
yerinden bile kaldırmaz o. Hayır, şu kahrolası çalgıcıydı beni vuran,
lanet olası herif!”

“Sözlerine dikkat et Buttle,” diye uyardı Keren. Bir şey an-
lamayan Buttle boş boş bakmaya devam edince Keren başıyla
Alyss'i işaret etti.

“Şey... kabalığımın dolaylı özür dilerim, Hanımefendi. Her
neyse, o korkak küçük tavuk vurdu beni. Bir erkek gibi karşıma
çıkamadı. Üç yüz ya da dört yüz metre ötede pusuya yatıp okunu

bacağıma sapladı.”

Hedefini tutturamamış olmalı, diye düşündü Alyss. *Çok yazık.*

“Üç yüz metre mi dedin?” diye araya girdi Keren, inanma mış gibi. “Ne atışmış bu böyle.”

Buttle, aldırmadığını gösteren bir işaret yaptı. Ne de olsa, her şeyi sürekli abartmaya bayılırdı.

“Şey, belki de üç yüz değildir ama çok uzaktaydı. Şuraya yazıyorum, o çocuk bir çalgıcı falan değil. Öyle atış yapabilen bir çalgıcı hiç görmemiştim.”

Alyss, alarm zillerinin çalmakta olduğunu hissetmişti.

“Bana mükemmel bir çalgıcı gibi gelmişti,” dedi tartışmayı tehlikeli bölgeden uzaklaştırma umuduyla. Buttle’ın, Will’in bir çalgıcı olduğuna ikna olması demek, çocuğun esasında başka bir meslek mensubu olduğuna -bir Orman Muhafızı ör- neğin- dair ileri geri konuşmayı kesmesi anlamına gelecekti.

- 293 -

JOHN FLANAGAN

Zira Will’den şüphelenmesi halinde, Alyss’den de kuşkulanan ması an meselesi olacaktı. Keren’e döndü.

“Ne de olsa pek güzel bir sesi vardı, öyle değil mi Sör Keren?”

Keren, düşünceli bir tavırla başını salladı. Barton’un mesleğinden kuşkulanan aklına gelmemişti. Gördüğü kadarıyla çocuk, oldukça yetenekli bir çalgıcıydı.

“Bana yeterince profesyonel gözüküyordu,” diye onayladı.

“Köpeği de iyi eğitimliydi.”

Aman Tanrım, diye geçirdi içinden Alyss. Buttle ilgiyle başını kaldırdı.

“Köpek mi? Ne köpeğiymiş bu?”

Keren, umursamaz bir el işareti yaptı. Bunun önemli bir şey olmadığını söylemek ister gibiydi.

“Yanında siyah-beyaz çoban köpeği vardı. Sahne gösterisine katılıyordu.”

Aman Tanrım, diye düşündü Alyss yeniden. Parçalan bir araya getirmekte olan Buttle’ın kaşları çatılmıştı. Usta bir okçu, hatta ustadan da ötesi. Ve şimdi de siyah-beyaz çoban köpeği. Buttle, birden öne doğru bir adım atarak parmağıyla Alyss’i işaret etti. Kızı bir yerlerden gözünün ısırđığını biliyordu!

“Ayağa kalk!” diye emretti. Keren, telaşlı bir ifadeyle yüzü nü adamına çevirdi. Buttle, aklını mı kaybetmişti ne?

Alyss, alt tabakaya mensup birinden emir almış bir soyluya yakışacak şekilde, mağrur bir tebessümle karşıladı adamı.

“Affedersiniz, Bay Buttle?” dedi ağırbaşlılıkla. Keren’e döndü,

“Gerçekten de Sör Keren, nişanlım bunu duyarsa...”

- 294 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Ayağa kalk!” diye bu kez bağırarak emretti Buttle. Ayağa kalkan Keren, elini adamının koluna koydu.

“Buttle, senin neyin var bugün böyle?”

“Yüzü tanıdık geldi. Onu bir yerden hatırlıyorum!” dedi Buttle.

Yüzündeki hafif tebessüm ve kibirli ifadeyle sakin bir görüntü çizen Alyss, sandalyesinde oturmaya devam ediyordu. Buttle’ın

ayağa

kalkmasını

neden

istediğini

çok

iyi

biliyordu.

Gizleyemeyeceği tek özelliği, uzun boyuydu.

“Sör Keren, bu adamı dairemden çıkartır mısınız lütfen?” Giriş

salonunun kapısı açıldı ve Buttle’ın bağırtılarından panikleyen

Max, kafasını içeri uzattı.

“Leydim?” dedi. “Her şey yolunda mı?”

Max’m eli hançerindeydi. Alyss sorun olmadığını belli

edercesine adamına elini salladı. O an son istediği şey, bu işin

kavgaya dönüşmesiydi. Elinin altında yalnızca iki silahlı adamı

vardı. Bu nedenle blöf yapmaya devam etmesi gerekiyordu.

“Bizi yalnız bırak, Max. Bu kaba adamın haddini Sör Keren

bildirecektir,” dedi. Max, şüphe dolu bakışlarını oda boyunca gez-

dirdi. Göz teması kurduğu Alyss, adamına belli belirsiz göz kırptı.

Omuz silken Max, kapıyı arkasından kapatarak içeri çekildi.

Keren, Buttle ile Alyss’in arasında duruyordu artık.

Hizmetkârının bu saçma tavrından ötürü, öfkesinden küplere binmişti. Leydi Gwendolyn, yaklaşık bir hafta sonra şatodan ayrılacaktı. Ancak kızı alıkoymasına halinde, nişanlısının peşinden geleceğini biliyordu; muhtemelen yanında silahlı adamlarla birlikte. Planını gerçekleştirmesine ramak kalan Keren'in istediği son şey, bu tür bir çarpışmaydı.

JOHN FLANAGAN

“Buttle,” dedi alçak sesle, “seni uyarıyorum. Kes sesini ve burayı terk et. Hemen!”

Ancak uzun boylu, sakallı adam, daha Keren emrini bile bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“O bir soylu değil!” dedi. “Daha önce gördüm onu. Emi nim. Söyle de ayağa kalksın!”

Keren, özür dilercesine Alyss'e dönerek omuz silkti.

“Belki de bu delinin suyuna gitmeliyiz, Leydi Gwendolyn,” dedi ama Alyss öfkeyle başını iki yana sallayarak, “Öyle bir şey yapmayacağım!” dedi.

Keren duraksadı; gözlerinde ani bir kuşku parıltısı belirmişti.

Buttle da o esnada zihninde bulmacanın son parçasını yerine koymuştu.

“O bir Haberci!” dedi zafer dolu bir sesle. “Onu güneyde görmüştüm. Yanında da bir Orman Muhafızı vardı!”

Keren telaşlanarak, “Orman Muhafızı mı?” diye sordu ve Buttle başını birkaç kez salladı.

“Ayağa kalkmasını sağla. Göreceksin. Neredeyse benim kadar uzun boylu!”

Keren, Alyss’e dönerek, “Gerçekten de oldukça uzun boylusunuz,” dedi düşünceli bir sesle. “Lütfen Buttle’ın dediğini yapıp ayağa kalkın.”

Kaybettiğini anlayan Alyss, belli etmeden iç geçirdi. Birkaç dakika daha yalan söylemeye devam edebilirdi belki ama Keren şüphelenmişti bir kere. Zarif bir şekilde ayağa kalktı ve Buttle’ın nefes nefese attığı zafer dolu çığlık kulağına çalındı.

“Bu o!” dedi. “Biliyordum. Onu daha önce gördüğümü bili-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

yordum. Şimdi ayağa kalkınca tanıdım. Ben ne kadar çalgıcıysam şu

Barton denen herif de o kadar çalgıcı. Çocuğun, bunun yanındaki

Orman Muhafızı olduğuna bahse girerim!” Hafızasını yoklayarak

kulübenin dışından duyduklarını anımsamaya çalışıyordu. “Neydi

adı? Will! Evet, buydu!”

“Will mi?” Bu yeni bilgi, Keren’i meraklandırmıştı. “Çalgıcının

adı da Will değil miydi? Bu ne tesadüf böyle! Sanırım bize bir

açıklama borçlusunuz, Leydi Gwendolyn.”

OTUZ DÖRT

Will ill eyer takımlarını çıkarıp ilgilendiği atları Malcolm'un minik ahırına yerleştirdikten sonra, şifacı, çocukla Xander'i yemeğe davet etmişti.

Malcolm'un güleryüzlü ev sahipliği ve konuklarını konuşurma çabalarına rağmen, yemek oldukça sessiz geçmişti. Belli ki hâlâ endişe duyan Xander, ara ara masadan ayrılıp efendisini kontrole gidiyordu.

"İyileşecek, sizi temin ederim," dedi Malcolm, Xander'm sofradan beşinci kalkışında. Xander, Orman'ın yatak odasına açılan kapının önünde durdu.

"O senin fikrin," diyerek, Orman'ın rahat bir şekilde uyu yuy uyumadığını kontrol etmek için odaya girdi. Malcolm, samimi bir şekilde gülümsedi.

"Cesur bir adam, değil mi? Bir büyücü olduğumu düşünürken bile bana meydan okumaya hazırdı," dedi. "Umarım Orman, ne kadar sadık bir hizmetkârı olduğunun farkındadır."

Kendi düşüncelerine dalıp giden Will, bir yanıt vermemişti.

Malcolm, keskin bakışlarıyla çocuğa bir göz attı.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Yiyecekler hoşuna gitmedi mi?” diye sordu.

Will, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Malcolm, yüzünü buruşturdu. “Burada basit şeyler yiye - biliyoruz tabii ama hepsi de sağlıklı yemeklerdir. Yiyecekleri kulübenin çatısında yetiştiriyoruz. Şarabı da burada, balkabağmdan imal ediyoruz.”

Will, bir kez daha dalgınlıkla mırıldandı. Malcolm, biraz sinirlenerek devam etti.

“Tabii bazen ayının teki pencereden içeri, masaya atlıyor. Bir keresinde de kötü kalpli bir cadı çorbayı yakmıştı ama onun dışında yemeklerimiz, genellikle olaysız geçer.”

“Mmmm,” dedi Will ve birkaç saniye sonra, Malcolm’un üstüne dikmiş olduğu bakışların farkına vardı. Suçlulukla başını kaldırdı.

“Affedersin, ne dedin?” diye sordu. “Pek anlayamadım da.”

Nihayet genç Orman Muhafızı’nın dikkatini çekmeyi başaran Malcolm, derin bir iç geçirdi.

“Hayır,” dedi. “Hem de hiç anlamadın. Saçma sapan şeyler anlatıyordum ama farkına bile varmadın.” Gücenmediğini belli etmek için gülümsedikten sonra ekledi: “Bir kez olsun keyifli bir sohbet etmek istemiştım de.”

Will, sıkıntıyla omuz silkerek, “Affedersin,” dedi yeniden. “Şu an kafam o kadar dolu ki.”

“Konuşmanın faydası olabilir,” diye öneride bulundu Malcolm.

“İyi bir dinleyici olduğumu göreceksin. Kendiminki dışında bir ses duymak, benim için de değişiklik olur.”

Will, memnuniyetle başını salladı. Almış olduğu Orman

- 299 -

JOHN FLANAGAN

Muhafızı eğitimi nedeniyle daima kendi başına düşünüp harekete geçmeye alışkındı. Ancak arada sırada farklı bir görüş duymanın da faydalı olduğunun bilincindeydi.

“Her şeyden önce,” dedi, “Buttle’ın buraya nasıl geldiğini kavrayamıyorum.”

“Şatoda gördüğün adam değil mi? Orman seni çağırmadan hemen önce?”

Will, başıyla onayladı. “Evet. İşin aslı, buradan yüzlerce kilometre ötede olması gerekiyordu. Onu bir gemi dolusu Skandiyalıya köle olarak hediye etmiştim.”

Malcolm’un kaşları hafifçe çatıldı. “*Hediye mi ettin?*” dedi.

Will, ciddiyetle başını sallayarak, “Satmam yasalara aykırıydı,” diye yanıt verdi. Malcolm, ağırbaşlı bir ifadeyle birkaç kez başını salladı.

“Elbette. Hediye etmek yasalara daha uygundur herhalde.”

Will’in sözlerine tepki vermesini bekledi ama beklediği olma mıştı.

Çocuğun aklı, gerçekten de çok karışık, diye düşündü. Sonra ekledi:

“Belki de senin şu Skandiyalılar yeniden kıyıya çıkmıştır. Bölgede

hiç Skandiyalı görülüp görülmediğini soruştururum. Buradaki dostlarım, ormanın en uç noktalarına varıncaya dek ne olup bittiğini bilir ve çok az şey gözlemlerinden kaçabilir. Görülmeden görmenin ustası olup çıktılar.”

“Burası denize çok uzak,” dedi Will şüpheyle. Malcolm başını sallayarak ona katıldığını belli etti.

“Seksen kilometre kadar. Ancak kıyıda içeride giren Oosel nehri, çok yakınlarda son buluyor. Yılın bu zamanı kıyıya çıkman gerekirse, doğu kıyısını tüm şiddetiyle vuracak olan fir-

- 300 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

tinalardan yeterince uzakta olmak istersin tabii,” diye devam etti konuyu değiştirerek, “soru aslında adamın buraya *nasıl* geldiği değil, neyin peşinde olduğu.”

“Her ne ise iyi bir şey olmadığı kesin,” dedi Will. “O bir haydut ve muhtemelen bir katil. Alyss’in hâlâ şatoda, onun yanında olduğunu düşünmek, beni delirtiyor. Arkadaşım büyük tehlikede.”

“Kızı tanımamıştır belki,” dedi Malcolm. “Anlattıklarına bakılırsa, Alyss Buttle’la son görüşmenizden bu yana dış görünüşünü epeyce değiştirmiş.”

Will, başını iki yana salladı. “Sorun Alyss’in çok uzun boy lu olmasında. Etrafta boyu o kadar uzun olan çok az kadın var. Alyss, sokağa çıkar çıkmaz dikkat çeker. Buttle’in onu tanınması riskini göze alamam.”

Orman'ın odasına açılan kapının hafifçe kapandığını duyunca başını çevirdi. Efendisinin yanından dönen Xander, çocuğun son sözlerine kulak misafiri olmuştu. Will'in uyarısını Alyss'e iletmediği için suçluluk duyuyordu.

“Eğer onu tanıdıysa,” dedi, “kızı nerede tuttuklarını bulman gerekir. O lüks dairede kalmasına izin vereceklerini hiç san mam.”

“Her neredeyse onu bulup oradan çıkaracağım,” dedi Will.

Malcolm'un başı tereddütle iki yana sallandı.

“Kapıdan girip kızı kurtaracaksın yani, ha?” dedi. Will'in kararlı bakışları şifacıyı buldu.

“Kendimce yöntemlerim var,” dedi basitçe. Ona dikili gözlerdeki kararlılığı fark eden Malcolm, karşısında gerçekten de becerikli bir genç adam bulunduğuna kanaat getirdi.

- 301 ~

JOHN FLANAGAN

Yıllardır ormanda inzivaya çekilmiş olsa da, dış dünya da olan bitenleri takip ediyordu. Gizemli Orman Muhafızları Birliği'ne dair hikâye ve söylentileri de duymuştu. Hikâyelerin büyük ölçüde abartıldığını düşünmüştü. Pirenin nasıl deve yapıldığını ondan iyi kimse bilemezdi. Ancak bu kez, anlatılanların gerçeğe sandığından da yakın olduğunu anlamıştı. Bakımsız sakalını kaşındı.

Masadaki yerini alan Xander, büyük bir iştahla kamını do-
yurmaya başlamıştı. Bu durum, Malcolm'un gözünden kaç madı.

“Lord Orman'm rahatı yerinde sanırım?” diye sordu. Ağzı

yiyecekle dolu olan Xander, başını evet anlamında salladı.

“Huzurlu bir şekilde dinleniyor,” dedi. Özür diler gibi bir tavır takınmayı başarmıştı. “Yaptıkların için teşekkürler,” diye ekledi.

Malcolm alçakgönüllülükle omuz silkti.

Will’e dönen Xander, “Şatoya dönmeyi planlıyorsan,” dedi,

“içeride yolunu bulabilmen gerekiyor.” Malcolm’un aksine, Orman

Muhafızları hakkında daha çok bilgisi vardı ve Will’in

Macindaw’un içine rahatlıkla sızabileceğinden kuşkusu yoktu.

Will, keskin gözlerini sekretere dikmişti. “Kimliğinin açığa

çıkması halinde zindana atılacaktır herhalde. Macindaw’da bir

zindan var, öyle değil mi?”

“Evet, var,” dedi Xander. “Ancak yılın bu zamanı, zindanları su

basmış olur. Kızı kuledeki hücreye hapsedeceklerine kalıbımı

basarım. Hisar kulesinin en üst katında, hemen sağda. Oraya

ulaşmak, zindanlara ulaşımdan çok daha zor. Yalnızca tek bir

merdiven var, o nedenle kolayca korunuyor. ”

Will, birkaç saniye düşündü. Xander’in söyledikleri, ku-

- 302 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

lağma mantıklı geliyordu. Bir zindana girmenin genellikle birkaç

yolu olurdu. Ancak kule söz konusu olduğunda, işler değişiyordu.

“Şimdilik bu plandan vazgeçip arkadaşının kimliğinin açığa

çıkmadığını ummaya ne dersin?” dedi Malcolm.

Ancak Will, şifacı daha cümlesini bitirmeden başını iki yana

sallamaya başlamıştı bile.

“Hayır,” dedi sertçe. “Alyss’i oradan çıkaracağım. Ve bunu bu gece yapacağım.”

“Ama nasıl?” diye ısrar etti Malcolm. “Mantıklı olsana. O tür bir kulenin merdivenlerinde savaşıarak yukarı çıkmak için yanında silahlı bir kuvvetin olması gerekir.”

“Merdivenleri kullanmayı düşünmüyordum,” dedi Will.

16» ----- i—

Will, şatoyla aralarına girerek görülmemelerini sağlayan tepenin zirvesine varmadan hemen önce, atının dizginlerini çekti.

Yanıdaki Xander ile Malcolm da tıpkı onun gibi durmuşlardı.

Malcolm, süratten çok konfor amacıyla yetiştirilmiş gibi duran iri bir kısrağa binmişti. Kaçmamız gerekirse şifacı attan inip koşsa daha hızlı gider, diye aklından geçirdi Will.

“Atları burada bırakacağız,” dedi. “Daha fazla ilerlersek kendimizi belli etmiş oluruz.”

Atlardan indiler ve Xander, Malcolm’un kısrağıyla kendi atını

küçük bir ağaca bağladı. Meraklı gözlerini Çekici’ye çevirmişti ki

Will, başını iki yana salladı.

- 303 -

JOHN FLANAGAN

“Gerek yok,” dedi. Çekici, ona söylenen yerde bekler, ihtiyaç

olması halinde Will’in bir ıslığıyla yardımına gelirdi. Will o tür bir

ihtimale karşın midillisinin bir ağaç dalma bağlı olma sını istemezdi.

Hayvanın burnunu kibarca okşadı ve hafif bir kişnemeyle

ödüllendirildi.

Kendine dikkat et, der gibiydi Çekici. Will'e öyle geliyordu ki

Çekici, çocuğun etrafında bulunmadığında onun güvende

olmadığını düşünüyordu.

Midillisine, "O kadar kötümser olma," diyerek gülümsedi ve

pelerinini vücuduna sarıp bir, iki adım gerisindeki Malcolm ve

Xander ile yola koyuldu. Adamların ikisi de Will'in liderliğini

kabullenmişti. Bu, onun ikisine göre çok daha iyi bildiği bir

oyundu.

Tepenin zirvesine ulaşan Will, acemi hareketlerle onu taklit eden

yol arkadaşlarıyla birlikte çömeldi. Hemen önlerindeki kapkara

Macindaw Şatosu ile aralarında yüz elli metre bile yoktu.

Nöbetçilerin muhtemel bir saldırıyı fark etmeleri amacıyla tepeyle

şato arasındaki ağaçlar yıllar önce temizlenmiş, geriye yalnızca

ufak tefek çalılıklar kalmıştı. Yalnızca batı yönünde orman,

duvarlara elli metre kadar yaklaşabiliyordu. Ancak karmakarışık

çalılar bir istila gücünün hızını keseceğinden, şatoyu inşa edenler,

sık bitki örtüsünü doğal bir bariyer olarak koruma kararı almıştı.

Diz üstü çöken Will şatoyu inceledi. Şatodan görülme ihtimali

bulunmamasına karşın, bir tepenin zirvesine çıktığında toprağa

yakın durmayı tercih ederdi. Şato duvarları tepelerinde kule gibi

yükseldiği için, arka plan, kolayca görülmelerini engelleyecek

araziyle kaplanmıştı. Toprağın üstündeki kar

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

örtüsü, doğal olarak ışığı fazlasıyla yansıtıyordu. Ancak genç Orman Muhafızı, görülmeden şatoya varabileceğinden emin di.

Xander ve Malcolm'un ise beklemesi gerekecekti.

“Sizin yolculuğunuz burada bitiyor,” dedi usulca. Xander, aynı fikirde olduğunu belli ederek başını salladı.

“Bir itirazım yok,” dedi ve Will'in yanına çömelerek kısıtıldığı gözleriyle şatoyu inceledi.

“İşte,” dedi elini uzatarak. “Kulenin tepesindeki şu ışığı görüyor musun?”

Will, adamın kolunu takip etti. Şatonun merkezinde yer alan hisar kulesinin boyu, köşelere kondurulan diğer dört kuleden daha uzundu. Daralarak yükselen kulenin en üst katı, büyük bir oda genişliğindeydi ve çevresinde bir çıkıntı vardı. Bu, işimi biraz daha kolaylaştıracak, diye geçirdi Will aklından. Kulenin tepesinde gördüğü kare şeklindeki loş sarı ışık, odanın penceresi olmalıydı. Kulenin farklı noktalarında görülen benzer aydınlık pencereler, içinde ışık yanan odaları gösteriyordu.

“Hücre dediğin yer orası mı?” diye sordu ve Xander, başıyla onayladı.

“Kulenin en tepesindeki oda,” dedi. “Bahse girerim ki arkadaşımı oraya kapatmışlardır. Bu sabah orada kimsecikler yoktu.”

“Pencerelerde parmaklık mı var demiştin?” diye araya girdi

Malcolm Xander, başını şifacıya doğru çevirdi. Will, Xander'in adama hâlâ tam anlamıyla *güvenmediğini* fark etti.

“Parmaklık olmadan hapisane olur mu?” diye yanıt verdi

Xander. Sekretere sert bir bakış fırlatan Malcolm, iğneli ifadeyi duymazdan geldi.

- 305 ~

JOHN FLANAGAN

“Parmaklıklar yatay mı dikey mi?” diye sordu. “Yoksa kafes şeklinde mi?”

“Dikey,” dedi Xander. “Taşın içine çimentolanmış demir çubuklar.”

Will, dudağını ısırıldı. Xander daha önce de parmaklıklara değinmişti ve bu nedenle yanına bir ege almıştı. Uzun ve gü rültülü bir kesme işlemi olacaktı ama aklına başka bir çözüm yolu gelmiyordu. Ancak Malcolm'un başka bir önerisi vardı. Dizüstü çökmenin getirdiği rahatsızlıkla hafifçe homurdanarak Will'in yanına varan şifacı, cebinden deri kaplı bir şişecik çıkarmıştı.

“İşte,” dedi, “bunu al ama ne olursun dikkatli kullan.”

Will, kaşlarını çattı. Bu uyarının ardından, içinde ne olduğunu bilmeden şişeyi eline almaya hiç niyeti yoktu. Malcolm'un geçmişi düşünüldüğünde, şişenin bir anda patlaması işten bile değildi.

“Nedir bu?” diye şüphayle sordu. Malcolm, iç geçirdi.

“Güçlü bir asit,” dedi, “ama oldukça güvenli.”

“Eğer oldukça güvenliyse,” diye araya girdi Xander, “neden *ne*

olursun dikkatli kullan deme ihtiyacı hissettin?” Malcolm’un sözlerini, adamın sesini taklit ederek tekrarlamıştı.

“Oldukça güvenli,” diye tane tane tekrar etti Malcolm, “dikkatli kullanılması *halinde.'l'*”

“Öyleyse güvenli değil...” diye söze başladı Xander ama Will öfkeyle araya girdi.

“Siz ikiniz atışmayı kesecek misiniz?” diyerek Malcolm’a döndü. “Bununla ne yapacağım?” İğneleyici bir yorumda bu

- 306 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

lunmaya hazırlanan şifacı, Will’in sert yüz hatlarına attığı tek bir bakışın ardından fikrini değiştirmiş ve ufak tefek sekretere aldırılmamaya karar vermişti.

“Demir bir parmaklığı yaklaşık beş dakika içinde eritir,” dedi.

“Parmaklığın dibindeki harcın içine küçük bir çukur kaz ve içine asitten birkaç damla akıt. Demiri eritecektir; muhte melen harcı da.

Demir çözülmeye başladıkça damlatmaya devam et ama sakın eline değmesin.”

“Endişe etme. Dikkatli olurum,” dedi şişeciği şüpheli bakışlarla inceleyen Will. Eğinin daha uygun bir seçenek olup olmadığını

düşündü. Demir parmaklıkları eritecek güçte bir maddeye

dokunmak, kaygılanmasına yol açıyordu.

“Oldukça güvenlidir,” diye tekrar etti Malcolm. Will, Xander’in müdahalede bulunmak üzere nefes aldığını fark etti.

“Sessiz ol, Xander,” dedi sekretere bakmadan. Xander sakinleşti ve Malcolm minnet dolu bir ifadeyle başını salladı.

“Teşekkürler,” dedi. Yeniden şişeciği işaret ederek, “İçin de asidi saklayan cam bir muhafaza var,” dedi. “Etrafi hasırla kaplı ve şu gördüğün kalın deri kılıfla korunuyor. Cam, ancak şişeyi sert bir yere çarpman halinde kırılabilir. Çok da zor bir şey değil aslında,” diye ekledi düşünceli bir ifadeyle.

“Otuz metrelik bir kuleye tırmanacağımdan haberin var, öyle değil mi? Şişeyi *sert bir yere çarpma* ihtimalim oldukça yüksek,” dedi Will. Malcolm, birkaç kez başını salladı.

“Evet, şey, şişeyi ondan hemen kurtulabileceğin bir yerde taşı. Camın kırılma sesini duyman halinde, asit deri muhafazayı eritinceye dek on saniyen var.”

~ 307 -

JOHN FLANAGAN

“Yani pantolon cebine sıkıştırmamalısın,” diye söze karıştı Xander, bastırıldığı tebessümüyle. Bu kez hem Will’in hem de Malcolm’un dik bakışlarına hedef olmuştu.

“Büyü yapmasını bilmiyor olmam ne yazık,” dedi Malcolm.

“Seni şöyle güzel bir kurbağaya çevirirdim.”

“Bana kalırsa birileri senden önce davranıp bunu çoktan yapmış bile,” diye ekledi Will.

Xander, kırgın bir ifade takındı. “Yalnızca şaka yapıyordum,” dedi mazlum bir ses tonuyla. Sözlerine bir yanıt ala mayınca, birkaç

adım uzaklaşarak şaka kaldıramayan insanlara dair bir şeyler mırıldanmaya başladı. Birkaç saniye sonra, Will'in sert bakışları üstüne dikilince sesini kesti.

“Ay da uygun konuma gelmek üzere,” dedi Malcolm. Will, başım kaldırıp ufka yakın bir noktada asılı duran hilal şeklindeki aya baktı. Birkaç dakika içinde ortalık neredeyse zifiri karanlığa bürünecekti.

“Ben gidiyorum,” dedi.

Yarı yarıya çömelerek durdu ama hemen harekete geçmemişti. Birkaç dakika boyunca araziye inceleyerek gecenin doğal ritmini - alçak çalılarının rüzgârla kımıldanmalarını, bulut gölgelerinin geçiş hatlarını- aklına kazıdı. Işık, gölge ve hafif hareketlenmelerden oluşan araziye karışmak üzere hazırlandı.

Sonunda geceyle bir bütün olmasını sağlayacak doğal bir ahenkle yola koyuldu. Malcolm ile Xander, çocuğun arkasından bakıyorlardı. Nerede olduğunu ve nereye gittiğini biliyor olmalarına karşın, yirmi metre içinde ışık oyunları ve otlarla çalılarının gölgeleri arasında kaybolup gitmişti çocuk. Bazen ortaya çıkıyor, bir an sonra ortadan kayboluyordu.

- 308 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Malcolm, Xander'm derin bir nefes aldığı hissetti. Kısa boylu sekreter, bu kez alaycı bir yorumda bulunamayacak kadar şaşkındı.

“Onu gördün mü?” diye sordu Malcolm'a dönerek. Şifacı, usulca

başını salladı.

“Hayır, görmedim,” dedi. “Şaşkınlığının nedeni de bu.”

- 309 -

Alyss, kuledeki hücrelerinde kaygılanmaya başlamıştı.

Buttle'ın onu tanımasının ardından, budala asilzade rolünü sürdürmesinin anlamı kalmamıştı.

Ancak Keren, şaşırtıcı bir şekilde ağzından daha fazla laf almaya çalışmamıştı. Yalnızca yüzünü buruşturmakla yetinmiş ve nöbetçileri çağırarak Alyss'ın hapsedilmesini istemişti. Süslü bir hançer dışında silahı bulunmayan Max, kızı savunmaya yeltense de Alyss, adamı durdurmuştu. Max'ın onun için boş yere ölmesini istemiyordu. Max ve iki hizmetçisi de onun gibi hapsedilmek üzere başka bir yere götürülmüştü. Kışlada barınan korumalarının da kısa sürede onlara katılacağından şüphesi yoktu.

Alyss'i en çok korkutansa, Keren'in ilgisiz tavırlarıydı. Adamın Macindaw Şatosu'nda süregelen tuhaf olayların merkezinde yer aldığı belli oluyordu. Ama hangi amaçla? Alyss'in aklına en çok yatan fikir, Keren'in Orman ile Will'e ithafen yaptığı suçlamaydı;

şatoyu İskotilere teslim etmeyi planlıyordu. Ne de olsa, Syron ile Orman'ın haklarını gasp ettikten sonra, Kral Duncan in Macindaw Lordluğunu ona vermesini

~ 310 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

beklemiyor olmalıydı. Geriye kalan tek seçeneği de ödülünü Krallık dışında aramak olacaktı.

Keren her ne planlıyorsa, hayra alâmet değildi. Will ile planlarını ve hakkında neler bildiklerini öğrenmek için Alyss'i sıkıştırmamış olması da bir garipti. Genç Haberci sert bir sorgudan geçmeyi, hatta işkence görmeyi bile bekliyordu.

Odanın kapısı açılıp Keren içeri girdiğinde, irkilerek döndü.

Keren, gözlerini odanın yetersiz mobilyalarında gezdirdi; bir masa, iki sandalye ve ince hasır şilteyle iki adet eski püskü battaniyeden oluşan tahta bir yatak. Şöminede cılız bir ateş yanıyordu ve metal bir yansıtıcısı bulunan cilalı gaz lambası oda yı aydınlatıyordu. Dikey demir parmaklıklı pencere, rüzgârın içeri girmemesi için kalın bir perdeyle kapatılmıştı. Perde, Keren içeri girdiği an çekili durumdaydı.

“Rahat mısın?” dedi Keren neşeyle.

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Alyss.

Keren, içtenlikle başını salladı. “Evet, gerçekten de olabilirdi.

Bana kalırsa bu gerçeği aklından çıkarmamalısın.”

“Çalışanlarımın güvende olduklarını umuyorum?” dedi Alyss.

Keren, aldırılmaz bir işaret yaptı. “Hepsini kilere attık. Pek konforlu bir yer sayılmaz ama sağlam bir kapısı var. Korumalarından biri tartışma çıkarmak istedi. Hafif yaralandı ama iyileşecek.”

“Bunun için teşekkür etmemi beklemiyorsundur herhalde,” dedi

Alyss. Bir kez daha omuz silken Keren, konuyu geçiştirerek, masa ve sandalyeleri işaret etti.

- 311 -

JOHN FLANAGAN

“Hadi oturalım. Bana kalırsa artık sohbet etme vaktimiz geldi.”

İşte başlıyoruz, diye düşündü Alyss, temkinli bakışlarını

Keren’in üstüne dikerek. Ancak karşı koymanın bir anlamı yoktu.

Masaya doğru yürüyüp, dimdik bir ifadeyle sandalyelerden birine

oturdu. Hemen karşısındaki sandalyeye yerleşen Keren arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Yılışık bir tavırla gülümsedi.

“Rahatla,” dedi. “Yalnızca sana birkaç soru sormak istiyorum.”

Elini cebine atarak bıldırcın yumurtası büyüklüğünde, mavi renkli ilginç bir mücevher çıkarmıştı. Taşı elleriyle ileri geri yuvarlamaya başladı. Bir stres-taşı, diye aklından geçirdi Alyss. Bazı insanların sinirlerini yatıştırmak için bu tür nesnelere kullandıklarını duymuştu.

Belki de, diye düşündü, Sör Keren görüldüğü kadar huzurlu değildir.

“Beni rahatsız eden soruların değil,” dedi Alyss. “Yanıt alamadığımda neler olacağı.”

Yüzündeki tebessüm kaybolan Keren, kalbi kırılmış gibi yüzünü buruşturdu.

“Sana işkence edeceğimi falan sanmıyorsundur herhalde, ha?”

dedi. “Bir canavar değilim ben, ne de olsa bir şövalye yim.”

“Şövalyelik görevlerinden bazılarını unutmuş gibisin ama,” diye karşılık verdi Alyss.

Keren, yanıt vermeden önce duraksadı. “Şey, belki de dışarıdan öyle görünüyordun Tabii resmin tamamını göremeyen birinin öyle düşünmesi çok doğal. Yıllar yılı bu şatoyu güçlendirdim ve savundum. Syron’dan tek istediğim biraz

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

anlayış, çabalarım karşısında küçük bir teşekkürdü ama hayır. Tüm imkânlarını oğluna ayırdı. Bana hiçbir şey bırakma dı. Orman başa geçtiğinde görevime devam edeceğime dair bir garanti bile vermedi. Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını Krallığın sınırını koruyarak geçirdim ve elime kadrosuz bir çalışanın maaşından fazlası geçmedi. Bundan fazlasını hak ediyorum.”

“Belki de ediyorsundur ama ödülünü İskotilerin arasında aramaya hakkın yoktu,” diye cesur bir çıkışta bulundu Alyss.

Keren’in tepkisi gecikmedi.

Sert gözlerini kıza dikerek konuştu, “Onu da çözdün, ha? Başka neler bildiğini merak ediyorum doğrusu.” Kızın üstünden çektiği bakışlarını elindeki mavi taşla çevirmişti.

Keren’i takip eden Alyss’in gözleri de taşın tarafa kayd.

Mükemmel bir yuvarlaklıktaki mücevherin maviliği, adeta baktıkça derinleşiyordu. Alyss, yeterince bakması halinde taşın yüzeyinden ötesini, derinliklerini görebileceği hissine kapıldı. Öne doğru bir parça eğildi. Bu kadar küçük bir taşın böylesine derin... depderin bir anlam ifade etmesi ne tuhaf şeydi böyle. Keren, kızın ilgisini fark etmişti.

“Harika bir taş, değil mi?” dedi. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

“İnsana huzur veriyor. Bu kadar küçük bir nesnenin nasıl olup da bu kadar çok katman içerdiğini merak etmişimdir hep. Çevirirken bir baksana...”

Taşı hafifçe çevirdi ve Alyss onun söylediklerinde haklı olduğunu fark etti. Taşın maviliği, sürekli derinleşen katmanlar boyunca azalıyor gibiydi. Tüm o katmanların bu kadar küçük bir taşın içinde yer alması, imkânsızmış gibi duruyordu. Ne

~ 313 ~

JOHN FLANAGAN

kadar tatlıydı. Ne kadar maviydi. Maviden çok hoşlandığını fark etti. En sevdiği rengin mavi olduğunu yeni anlıyordu.

“Gerçek ismini bana hâlâ söylemedin,” dedi Keren nazikçe.

“Adım Alyss. Alyss Mainwaring.” Bunu söylemesinde bir sakınca yoktu ki. Ne de olsa, Leydi Gwendolyn’in sahte bir kimlik olduğunu biliyordu Keren. Şu küçücük mavi taşın her geçen saniye büyüymüş gibi durması ne garip, diye geçirdi içinden Alyss.

“Aslında bir nişanlın da yok, değil mi?” diye sordu Keren.

Alyss, adamın sesindeki içtenliği duyabiliyordu. Karşılık olarak gülümsedi.

“Hayır. Korkarım yok,” diye itiraf etti. “Sanırım yaşlı bir hizmetçi olarak öleceğim.” Karşı taraflarda yer alıyor olmamız ne yazık, diye düşündü. Keren aslında çok iyi biriydi. Bunu ona söylemek için başını kaldırdı.

“Maviliğe bakmaya devam et,” dedi Keren. Sesi ne kadar da nazikti. Alyss, başını salladı.

“Elbette.”

Mavi tonlarını incelemesi için kıza zaman tanıyan Keren, bir süre sessiz kaldı. Ne kadar da rahatlatıcı, diye geçirdi Alyss aklından.

“Ya arkadaşın Will?” diye sordu Keren yumuşak bir sesle.

“Onunla romantik bir ilişkiniz var mı?”

Bu soru üzerine usulca gülümseyen Alyss, birkaç saniye ya mı vermedi. “Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz,” dedi.

“Eğitimine başlamadan önce çok yakın arkadaştık.”

- 314 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Çalgıcılık eğitimine mi?” dedi Keren. Alyss başını iki yana sallamak üzereyken içinden bir ses durmasını söylemişti.

“Will bir...” diye konuşmaya başladı ama deminki ses devam etmesini engellemişti. *Will'in bir Orman Muhafızı olduğunu* açığa vurmak üzere olduğunu fark ederek gözlerini kırıştırdı. Uçuruma

bakan bir tepenin ucundan uzaklaşıyormuş gibi sandalyesinde silkindi. Bir anlamda öyle de olmuştu aslında.

Zorlanarak da olsa gözlerini masanın üstündeki mavi taştan uzaklaştırdı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye çıkıştı, neredeyse Will’i ele verdiği için dehşete düşerek. Kendini zorluyor, Keren’e neler anlattığını, sırlarının ne kadarını açık ettiğini hatırlama ya çalışıyordu. Adımı söyledim, diye düşündü ama bu çok da önemli değildi. Will’le ilgili gerçeği açıklamadığı sürece...

Kendi kendini durdurdu. En iyisi üzerinde düşünmemek, diye geçirdi aklından. Lanet olası mavi taşın garip özellikleri olduğu apaçık ortadaydı. Keren ona gülümsüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde arkadaşça, sıcakkanlı bir tebessümdü bu.

“Güçlüsün,” dedi Keren beğeniyle. “O kadar derine indik ten sonra geri gelindiği pek görülmuş şey değil. Tebrikler.”

“O taş da neyin nesi öyle?” diye tiksintiyle mücevheri işaret etti Alyss. Keren, masanın üstünden aldığı taşı havaya atıp yakaladıktan sonra cebine indirdi.

“Şey, yalnızca dostlarımı eğlendirdiğim bir süs eşyası,” dedi ayağa kalkıp kapıya yürürken. Kapıyı açıp geri döndü; deminki tebessümü kaybolmuştu.

“Bunu tekrarlayacağız,” dedi. “Bir sonraki sefer çok daha

kolay olacak. Bir kez boyun eğdikten sonra gerisi çorap söküğü gibi gelir. Bir saat içinde görüşürüz.”

Kapıyı arkasından kapattı. Anahtarın kilitte döndüğünü duyan

Alyss, başını masaya koyduğu kollarının üstüne bırakıverdi.

Kendini son derece bitkin hissediyordu.

Sfi» ----- ss~

Şato duvarından yirmi metre uzaktaki Will durdu ve dümdüz yere uzandı. Karsız bir nokta seçmesine rağmen, otlardaki nem nedeniyle birkaç dakika içinde sıırılsıklam olmuştu.

İçinden derhal ayağa kalkmak -vücudunun uyuşmasına neden olan o nemli otlardan kurtulmak- geliyordu. Ancak yıllar boyu görmüş olduğu zorlu eğitim devreye girmişti ve gözleri hariç vücudunun hiçbir yeri kıınıldamıyordu. Pelerininin, onu duvardaki gözlerden koruyacağını biliyordu. Kocaman kukuletası ise solgun yüzünü belli etmesini engelliyordu. Daha fazla ilerlemeden önce, şato duvarlarında dolanan nöbetçileri incelemek istemişti.

Bulunduğu alçak noktadan bakıldığında gökyüzü, şato duvarlarına bitişikmiş gibi duruyordu. Gökyüzünden bile koyu renkteki duvarlarda devriye gezen nöbetçileri seçebiliyordu.

Duvarların her birinde ikişer nöbetçi dikiliydi. Sabit adımlarla hareket ediyor, ortada buluşunca arkalarını dönerek diğer uca kadar yürüyor ve tekrar dönüyorlardı. Duvarın her ucunda, tepelerinde nöbetçiler bulunan birer kule yer alıyordu. Bu nöbetçiler devriye gezmiyor, duvara yaslanarak geceyi gözlüyorlardı. Will, böyle buz

gibi gecelerde, sabit nöbetçilerin yan-

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

lanna birer kömür mangalı konulduğunu biliyordu. Bu bilgiyi Xander'dan almıştı ve nöbetçilerin zırhlarından yansıyan parlak turuncu alevleri seçebiliyordu.

Bu iyiye işaret, diye geçirdi aklından. Nöbetçiler, üşüyen ellerini ısıtmak için mangallara doğru döndüklerinde, gece görüşleri kayboluyordu. Büyük saldırgan gruplarını o pozisyondan bile seçebilirlerdi ki, nöbetçi olarak başlıca görevleri de buydu. Ancak görünmeden ilerleme sanatında usta tek bir suretin nöbetçiler tarafından fark edilmesi imkânsızdı.

Avlunun ortasındaki hisar, duvarlarla diğer kulelerin tepesinde yükseliyordu. En üst penceredeki titrek sarı ışık, yanma ya devam ediyordu.

Will'in aklına gelen ilk şey, duvarın ortasından yukarı tırmanıp nöbetçilerin arkalarını dönmesini beklemek olmuştu. Ancak askerlerin hareketlerini gözlemledikçe bu fikirden vaz geçti.

Nöbetçilerin iki buçuk saattir görev başında olduklarını biliyordu.

Xander, nöbetçilerin her üç saatte bir değiştirildiğini söylemişti.

Doğal olarak, nöbete başladıkları anki kıvraklığın yerinde yeller esiyordu artık. Neredeyse üç saattir etrafta yap rak bile

kımıldamamıştı ve sonrasında da sıradışı bir şey olmayacağını

düşünmeleri gayet doğaldı. Yorulmuş, sıkılmış ve yalnızca yarım

saat ötelinde bulunan sıcak yemek ve içkileri düşünüyor

olmalıydılar. Duvarın ortasında buluşan devriye- ler, gevşeyip birkaç dakikalığına sohbet etmeye başlamışlardı. Devriye turlarına verdikleri aralar, her seferinde uzuyordu.

Duvara tırmanmak için en uygun fırsat, nöbetçilerin bir araya geldikleri an gibi duruyordu. Durup konuşmaya başladıklarında dikkatleri dağılacak ve Will'in tırmanış sırasında

- 317 -

JOHN FLANAGAN

çıkartacağı belli belirsiz sesler, sohbetin arasında kaybolup gidecekti.

Will, bir kez daha başını kaldırıp kulelere bir göz attı. Sol kuledeki nöbetçi, belli ki mangalın yaydığı sıcaklığa yakla şabilmek için gerilemişti. Bu da Will'in, birkaç metre ilerleyince adamın görüş alanından çıkacağı anlamına geliyordu. Sağ kuledeki nöbetçi ise ifadesizce dışarıyı gözlemeye devam ediyordu. Ancak Will, bulunduğu noktadan askerin çökmüş omuzlarını seçebiliyordu.

Adamı gözünde canlandırabiliyor- du. Perişandı, üşüyordu, ayakları ağrıyordu, zihni uyuşmuştu ve nöbetinin ilk anlarındaki kadar uyanık değildi artık. Küçük bir ihtimal de olsa birden başını çevirip sağ tarafına bakmak isteyebilirdi elbette. Ancak o an için doğrudan ileriye bakıyordu. Duvara soldaki kulenin dibinden tırmanacağım, diye düşündü Will. Devriyelerin bir tur daha atmalarını bekledi ve kulelerden başlayarak ortada buluştukları ana dek geçen süreyi için - den saydı. Duvara tırmanmaya bir kez başladığında, duvarların

ucundan içeri atlayıp saklanacak bir yer bulması gerekecekti.

Hareket etmeye hazırlanarak yaylandı ve yumuşak hareketlerle dizlerinin üzerinde yükseldi. Gökyüzü boyunca hızla ilerleyen dağınık bulutlar, geçtikleri noktalarda loş gölgeler bırakıyordu.

Bulutların hareketleriyle uyumlu bir şekilde ilerlemek için bekledi.

Hazır olduğunda, şatonun sol köşesini hedef seçerek hafif adımlarla karanlığa karıştı.

- 318 -

Will, duvarın dibindeki derin gölgelere vardığında dur-

du. Tam o noktadan, duvarla kule arasında kalan

köşeden tırmanacaktı. Ne kuledeki nöbetçi ne de devriye -

ler tarafından görülme ihtimali vardı. Tek olası tehlike, otuz

metre ötede bulunan diğer kuledeki nöbetçiydi. Ancak sırtını

yorgun argın duvara yaslayan askerin bakışları, hâlâ gecenin

içine çevriliydi.

Çıkardığı eldivenlerini kemerine sıkıştırıp, elleriyle duvarı

yokladı. Uzaktan düzgün ve pürüzsüz gibi gözüken taşlar, aslında

kaba ve düzensiz bir şekilde yerleştirilmişti ve araların da Will kadar

tecrübeli bir tırmanışçının kullanabileceği çok sayıda çatlak, yarık ve çıkıntı barındırıyordu. Ayrıca, ihtiyaç duyması halinde duvarla kule arasında kalan sağ köşeden de yardım alabilecekti. Gülümsedi.

Bu tür duvarlara küçük bir çocukken bile tırmanabiliyordu.

Pelerininin altında omuzlarına sarmış olduğu uzun halatı

tırmanışına faydası olsun diye değil, Alyss'i aşağı indirebil mek amacıyla yanma almıştı. Nöbetçiler görev başındayken duvarlara ip fırlatma riskini almak istemiyordu. Esnettiği par-

- 319 -

JOHN FLANAGAN

maklarını yukarı kaldırarak soğuk taşların arasında güvenli iki yarık buldu ve vücudunu yukarı çekti.

B öylece yumuşak hareketlerle duvarı kolaylıkla tırman maya başladı. En rahat tutunacağı çıkıntıları ararken ara sıra sağa ya da sola kayıyordu. Parmakları soğuktan ve kasılmak- tan ağrıyordu belki, ancak neyse ki yıllar boyu yapmış olduğu idmanlar sayesinde sertleşip güçlenmişlerdi.

Duvarın tepesine yaklaştığında nöbetçinin yaklaşan ayak seslerini duydu ve dev bir benekli örümcek gibi parmaklarıyla duvara tutunarak durdu. Bu şekilde kımıldamadan asılı dur mak, tırmanmaktan daha çok yorulmasına neden oluyordu. Oysa tırmanış esnasındaki sürekli hareket hali, tırmanmayı kolaylaştırıyordu.

Will'le arasında iki metre bile bulunmayan nöbetçi turunu bitirip ayak sesleri kesildiğinde, Orman Muhafızı, ağrıyan parmaklarıyla

yüzünü duvarın kaba taşlarına yasladı.

Askerin dakikalardır süregelen devriye ritmini bozarak duvardan aşağı bir göz atması halinde, hemen aşağıda asılı duran sureti gözden kaçırmamasına imkân yoktu. Nefes almaya bile cesaret edemeyen Will, acıyla taşa yapıştı. Arkadaşıyla duvarın orta kısmında buluşup çene çalmak üzere dönmekte olan nöbetçinin ağır çizmelerinin sesi geldi kulağına. Adamın dönüş yolundaki ilk adımını atmasıyla beraber, Will de içinden saymaya başladı. Beşe kadar saydıktan sonra duvarı aşarak, duvarların arasındaki boşluklardan birine yüzükoyun devrildi. Ardından baş aşağı ilerlemeye başladı. Artık sıra, planın en riskli kısmına gelmişti. İlerideki devriye, doğrudan Will'in bulunduğu tarafa bakıyordu. Ancak az önce oradan ayrılan ve karşıdan gelen

~ 320 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

arkadaşının dikkatini çeken nöbetçi sayesinde paçayı kurtarmıştı. Bir gölge gibi hareket ederek kule duvarındaki karanlık oyuğa süzülüverdi. Hâlâ içinden saymaya devam ediyordu. Yirmi beşe geldiğinde, duvarın ortasına varan devriyelerin konuşmalarını duyabiliyordu. Derinliği yarım metre bile olmayan sundurmaya sığındı ve pelerinin etrafına sarıp kımıldamadan bekledi. Fark edilmemek için çıt bile çıkarmaması gerektiğinin farkındaydı. Sesler kesildi ve bir kez daha yaklaşımaya başlayan devri- yenin ayak sesleri duyuldu. Nöbetçi yaklaştıkça, etrafını saran taş

bloklarla gölgelerin bir parçası olacak şekilde hareketsiz kaldı.

Durduğu yerden adamın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu.

Pejmürde sakalının düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Will'in akıma, belki

de içinde bulunduğu gerginliğin etkisiyle, bir an için Halt ve

adamın karmakarışık sakalı geldi. Bunun üzerine kıkırdamasını

zorlukla bastırabilirdi.

Nöbetçi, sırtını Will'e verecek şekilde turuna yeniden başlamıştı.

Genç Orman Muhafızı, eğitimi sırasında duymuş olduğu bir cümleyi

anımsadı: *İnsanlar görmeyi beklemedikleri şeyleri nadiren fark ederler.*

Nöbetçinin de iki metre ötesinde belli belirsiz aydınlanan bir

noktada kımıldamadan bekleyen bir yabancı görmeyi beklediğini

hiç sanmıyordu.

Şans eseri, avluya inen merdivenler hemen yakındaydı. Will bu

kez devriyelerin yeniden buluşmalarını ve usulca sohbettiklerini

sırada bakışlarının dışarıya çevrilmesini bekledi. Bir hayalet

sessizliğiyle gölgelerden merdivene çıktı ve aşağı inmeye başladı.

Basamakların sonuna vardığında durdu. Ortalıkta nöbetçi

~ 321 -

JOHN FLANAGAN

yoktu ama hisara ya da girişteki kuleye açılan kapılardan her an

birileri çıkabilirdi. Birkaç saniye düşündü. Hisar kulesinin dibindeki

kapı, duvarlara yerleştirilmiş meşalelerle iyice aydınlatılmıştı.

Saklanmaya yeltenmeden doğrudan o tarafa yürümesi daha doğru

olacaktı. Kapıya doğru yürüyen bir suret, gölgeden gölgeye hareket

eden birine kıyasla daha az dikkat çekecekti şüphesiz. Pelerininin kukuletasını geriye atıp kıyafetinin içinden çıkardığı tüylü şapkayı düzelterek başına geçirdi. Saklanma ihtiyacı duymadan kendinden emin hareketlerle hisarın ana kapısına açılan merdivenlere yöneldi. Merdivenlere vardığında akıllıca davranarak sol tarafa kaydı ve basamakların gölgesine saklandı. Şapkayı çıkarıp başına yeniden kukuletasını geçirdi. Fark edilip edilmediğini anlamak için karşı taraftaki duvarları gözledi ve basamaklar boyunca emekleyerek ilerledi. Nöbetçiler dikkatlerini dışarıya vermişti ve etrafta da başka birileri yoktu.

Görülmeden ilerlediğine emin olarak kulenin etrafını dolandı ve iki parlak meşalenin ortasında durdu. Meşalelerden yansıyan fazlasıyla parlak alevler, bulunduğu noktanın belirsiz ve değişken bir ışıkla aydınlanmasına neden oluyordu. Derin bir nefes alan Will, belini yoklayıp Malcolm'un deri kaplı şişe- ciğinin güvende olduğunu kontrol ettikten sonra bir kez daha tırmanmaya başladı.

Tahmin ettiği üzere, hisar kulesi de duvarla aynı kaba mal - zemedan yapılmıştı ve elleriyle ayaklarını geçirebileceği çok sayıda boşluk barındırıyordu.

Adım

adım

tırmanmaya

başladı.

Yükseklikten hiç korkmamasına rağmen, aşağıya bakmaktan kaçmıyor, başının dönmesi riskini almak istemiyordu. Dış duvarlar, yalnızca sekiz metre yüksekliğindeydi. Tırmanmakta

- 322 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

olduğu kule ise duvarın üç katından daha uzundu; zemin seviyesinden yüksekliği neredeyse otuz metreye yaklaşıyordu. Will tırmanmaya devam ettikçe, hızlanan rüzgâr da etrafında vızıldıyor, çocuğu elleriyle ayaklarını geçirmiş olduğu tehlikeli çıkıntılardan söküp atmaya çalışıyordu.

Dördün üçü güvende, diye tekrar etti Will; çocukluğundan beri tırmanış esnasında kendi kendine hatırlattığı kuraldı bu. Diğer üç organı güvende olmadan, elini ya da ayağını yeni bir noktaya kaydırmaması gerek demektir. Yolunun üstünde bulunan aydınlık pencerelerin etrafından dolaşıyordu. Aslında pencerelerden içeri göz atmaya can atıyordu ama bunun ölümcül bir hata olabileceğinin farkındaydı. O esnada pencereden dışarıyı seyretme ihtimali bulunan bir kule sakininin, içeri bakmaya çalışan bu yabancı sureti gördüğü an alarm vermesi işten bile değildi.

Yükseklere tırmandıkça şiddetlenen rüzgâr, havanın iyice soğumasına yol açmış gibiydi. Will'in elleri uyuşmaya başlamıştı. Tırmanışı planlarken soğuğun etkisini hesaba katmamıştı. Taşların arasındaki en güvenli çatlak ve çıkıntıları bulabilmesi için ellerinin kesinlikle uyuşmaması gerekiyordu. Eliyle düzgün bir şekilde

yoklayamaması halinde, gevşek bir çıkıntıya tutunup ağırlığını vermesi ve taşın göçüp gitmesi işten bile değildi. Bu duruma çok da aldırış etmiyordu aslında. Kulenin dörtte üçünü geride bırakmıştı ve yapabileceği bir şey yoktu. Yan taraftan karla kaplı araziye bir göz attı. Birkaç kilometre ötede, ağaç tepelerinin kardan bembeyaz olduğu karanlık Grimsdell Ormanı'm seçebiliyordu. Kuleye salt keyif için tırmanmış olsa, bir süre orada durup mükemmel manzaranın tadını çıkarabilirdi. Yüzünden kederli bir gülümseme geçti.

- 323 -

JOHN FLANAGAN

Yalnızca eğlenmek amacıyla bir yere tırmanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yukarı baktığında, kulenin üst katının etrafını dolanmakta olan dar çıkıntının yalnızca birkaç metre ötesinde olduğunu fark etti.

Aradaki mesafeyi dikkatle tırmandı. Çıkıntının üstünde onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Bazı mimarlar, tırmananların cesaretini kırmak için çıkıntılara demir kazıklar yerleştirmekten hoşlanırdı.

Ortalıkta kazık falan yoktu ama dondurucu yüzeye dokundu -ğunda, Will'in yüzü asılmıştı. Buz, diye geçirdi aklından. Çıkıntının üstünde toplanan yağmur suyu, ısının düşmesiyle donmuştu. Bu durum işini zorlaştıracaktı. Çoğu tırmanışçı, bu tür bir çıkıntıya vardığında tüm ağırlığını ellerine verirdi. Çıkıntının her yanını

kaplayan kaygan buz nedeniyle bu, ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Tutunabileceği temiz bir çıkıntı arayan Will, ağırlığının bir kısmını ayaklarıyla destekliyordu. Ayak parmakları kıvrılmıştı ve sol ayak tabanına kramp girmeye başladığını hissedebiliyordu. Sağ eliyle temiz bir çatlak bulup, kendini yukarı çekti, bu sırada sol ayağıyla yeni bir çıkıntı arıyordu. *Dördün üçü güvende*, diye tekrarladı içinden. Çıkıntıya doğru kaldırdığı sol elini, buzsuz bir nokta buluncaya dek ileri geri kaydırdı. Sıra sağ ayağındaydı. Bu sayede vücudunu yukarı çekti ve sırtını duvara verecek şekilde dikkatle dönüp çıkıntıya oturdu. Sertçe arkasına yaslandığında, sırtına bir şeyin battığını fark etti. Asit şişesi- şişesini hatırlayınca yüreği ağzına geldi. Kınılması halinde pelerini, şişeden zamanında kurtulmasını engelleyecekti. Duvardan biraz uzaklaşarak içinden saymaya başladı. On. On beş. Yinni. Aradan bir dakika geçmesine rağmen asit, hâlâ etini kavurmaya başlamamıştı. Rahatlayarak iç geçirdi.

~ 324 ~

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Bakalım Alyss neredeymiş?” diye sordu kendi kendine.

Dış duvarda yapmış olduğu gibi, kuleye tırmanırken de tutunabileceği uygun noktaları aramış ve zikzaklar çizerek ilerlemişti.

Sağ tarafına bir göz attığında, Alyss’in hücrelerine ait olduğunu düşündüğü pencerenin üç metre uzağında olduğunu fark etti.

Bacaklarını aşağı sarkıtarak çıkıntı boyunca pencereye doğru kaymaya başladı. Pencerenin yanına geldiğinde yüzü asıldı.

Tamamen buzla kaplı daracık çıkıntıda ayağa kalkıp pencereden içeri bakması çok zor olacaktı.

En azından tutunabileceğim parmaklıklar var, diye geçirdi aklından. Pencerenin eşiğine gelince durdu. Alt pervaz, başının biraz üzerinde kalıyordu. Sağ eliyle uzanıp pervazı yokladı ve demir parmaklıklardan birine tutundu.

İçeride Alyss dışında birileri olması halinde başım belaya girebilir, diye düşündü. O sırada pencereye bakan biri varsa elini görecekti ve dönüp ayağa kalktığında da varlığını gözler önüne senniş olacaktı. Bununla birlikte, çıkıntının buzla kaplı olması, ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

Kalçalarının üzerinde sağa dönerek, sol ayağını çıkıntıya koydu.

Vücudu artık tamamıyla sağ eli tarafından destekleniyordu. Odadan bir şaşkınlık ünlemi yükselip yükselmeyeceğini bekledi. İçeride her kim varsa pencereye bakmıyor olmalıydı. Çıkıntının kesinlikle sağlam olmadığına karar kıldıktan sonra, sol bacağına daha fazla ağırlık vererek yavaş hareketlerle sağa doğru döndü ve kırdığı dizini vücudunu yukarı kaldırması için uzattı.

Ayağı buzda kaymaya başladığında yüreği ağzına gelmişti. Hızla dönüp sol kolunu diğer bir pencere demirini yakalamak

- 325 ~

JOHN FLANAGAN

için öne doğru uzattı. Tam zamanında hareket etmişti. Sol ayağı buzlu çıkıntının ucundan kayıp gitti ve kendisini pencereye asılı

buldu. Hafif bir inilti eşliğinde vücudunu tekrar yukarı çekti.

Çıkıntıyı yakalayan sağ ayağı, yükünü biraz olsun hafifletmişti.

Çıkıntıya hiç güvenmediği için ağırlığını vermemişti Will.

Yayıyla idman yaparak geçirdiği senelere ve bunun sonucu olarak güçlenen kol ve sırt kaslarına şükretti. Artık sol ayağını da çıkıntıya dayamış ve yükü iyice hafiflemişti.

Yavaş yavaş pervaz hizasına doğru kaldırdığı gözleriyle odanın içini, sırtı pencereye dönük bir şekilde başını ellerinin arasına almış ve kaba bir masaya yığılıp kalmış Alyss'i görebiliyordu.

- 326 -

C C A lyss!”

^^Tsmnin fısıldanmasıyla irkilen sarışın kız, sandalye sinde doğruldu. Arkasını döndüğünde, Will'in o tanıdık, bastırılmaz tebessümüyle aydınlanan, demir parmaklıklara yasladığı yüzüyle karşılaştı.

Alyss'in ayağa fırlamasıyla sandalyenin tangır tungur yere devrilmesine ramak kalmıştı. Neyse ki kız, onu tam zamanın da yakaladı ve hızla pencereye yanaştı.

“Will! Tanrım! Burada ne işin var?”

Baş döndürücü yüksekliğe bir göz atarak, çocuğun başka hiçbir yerden destek almaksızın buzla kaplı, dar bir çıkıntının üzerinde durduğunu fark etti. Başı dönen kız, bir adım geriledi. Birçok tehlikeye kılı bile kıpırdamadan atılan Alyss’in yükseklikten ödü kopardı. Pencerenin altını kaplayan o karanlık boşluk, yüreğinin korkuyla dolmasına neden oldu. Pelerininin altında bir şeyler aranan Will, uzun bir halatı parmaklıkların arasından geçirmeye başlamıştı.

- 327 ~

JOHN FLANAGAN

“Seni oradan çıkarmaya geldim,” dedi kıza. “Yalnızca birkaç dakika boyunca şu ipe sıkıca tutunacaksın, o kadar.”

Will pelerininin altından çözdüğü ipi odanın içine doğru uzatmaya devam ederken, Alyss de arkasındaki kapıya endişeli bakışlar atıyordu. Will’in niyetini anlayınca, birden ağzının kuruduğunu hissetti.

“Buradan aşağı inmemi mi istiyorsun?” dedi, korkuyla aşağıdaki boşluğu işaret ederek. Will, kızı rahatlatmak için gülümsedi.

“Çok kolay olacak,” dedi. “Hem ben de sana yardım edeceğim.”

“Will, yapamam!” dedi Alyss korkudan çatlaman bir sesle.

“Yükseklikten korkuyorum. Düşerim. Donar kalırım. Oradan aşağı inemem ben!”

Will, bir an için durup düşündü. Yükseklik korkusu diye bir şeyden haberdardı ama şahsen anlayamadığı bir kavramdı bu. Tüm

hayatı boyunca ağaçlara, kayalara, şato duvarlarına rahatça tırmanmıştı. Ancak daha önce böyle bir korkunun insanları elden ayaktan düşürebildiğini gözlemlemişti.

Bir an yüzünü buruşturduktan sonra, gülümsedi.

“Sorun değil,” dedi. “Halatı beline bağlar, seni bizzat ben aşağı indiririm.”

Will’in çözdüğü halatın son parçası da pencerenin önünde ki yığında yerini almıştı artık.

Alyss, asıl sorunun yükseklik korkusu olmadığını fark etti birden. Penceredeki parmaklıkların arasından geçmesine imkân yoktu ki. Tabii Will demirleri eğyle kesmeyi planlıyorsa iş değişirdi ama o iş çok uzun zamanlarını alacaktı. Bir kez

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

daha korkuyla kapıya baktı. Keren, bir saat içinde geri geleceğini söylemişti. Masaya yığılmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti ki? Hem “Bir saat içinde” ne anlama geliyordu? Otuz dakika mı?

Yoksa kırk beş mi? O bunları düşünürken, Keren merdivenleri çıkıyor bile olabilirdi.

Will’e, “Buradan gitmen gerek,” dedi kararlı bir sesle. “Keren

her an geri gelebilir.”

“Gelmemiş olmayı dileyecek,” dedi yüzü sertleşen Will. “Neyin peşinde olduğunu bulabildin mi?” Korkusunu unutturmak için kızın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Alyss sabırsızlıkla başını iki yana sallarken Will, pelerininin altından belindeki deri kaplı şişeyi çıkardı. Şişeyi ihtiyatla pervaza yerleştirdiği, kızın gözünden kaçmamıştı.

“Gitmen gerek!” dedi Alyss. “Zamanımız yok. Beni yeni den sorgulamak için geri gelecek.”

Will, birden duraklayıp, “Yeniden mi?” dedi. “Sana bir za rar verdi mi?” Eğer Alyss’in canını yaktıysa, Keren’i öldürecekti. Ancak Alyss, bir kez daha başını iki yana sallıyordu.

“Hayır. Bir şey yapmadı ama elinde garip bir taş var...” Sesi canlılığını yitirmişti. Will’in gerçek kimliğini açığa vurmasına ramak kaldığını söylemek istemiyordu arkadaşına. “Taş mı?” diye tekrarlardı şaşırان Will.

Alyss, başıyla onayladı. “Mavi bir mücevher. Bir şekilde... beni konuşurmasını sağlıyor. Will, az kalsın ona bir Orman Muhafızı olduğunu söylüyordum!” diye itiraf etti. “Kendimi durduramadım. Nasıl oluyorsa... insanın dilinin çözülmesini sağlıyor. Olağanüstü bir şey.”

Will kaşlarını çattı. İlk gece, şatodaki yemek salonunda

olanları hatırlamıştı. Keren'in, Will'in bir şarkı daha çalması için yaptığı öneriyi, takipçileri büyük bir hevesle kabul etmişti. Belki de zorba herif, bir süredir zihin kontrolüyle uğraşı yordu.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Saks bıçağını çekti ve asidi dökmek üzere ortadaki parmaklıkların dibinde bir delik açma ya başladı. Toplamda dört parmaklık vardı ve ortadaki ikisini çıkarabilirse, Alyss'in dışarı çıkabileceğini düşünüyordu. Odaya

tırmanıp

halatı

Alyss'in

belinden

geçirecek

ve

kalan

parmaklıklardan birini kızı aşağı sarkıtmak amacıyla kullana caktı.

Daha sonra da halatı çözüp aşağı inecekti.

“Neyse,” dedi, “zararı yok. Buttle buralardaysa kim olduğu mu zaten hatırlamıştır.” Ortamı yumuşatmak için gülümsedi ama kızın zayıflık gösterdiği için üzgün olduğunu görebiliyordu.

“Emin olmasına imkân yoktu,” dedi Alyss kederli bir sesle,

“ama bana gerçeği neredeyse söyletecekti.”

“Aradığımız büyücü Keren'in ta kendisiymiş gibi geliyor

kulağa,” dedi Will düşünceli bir sesle. Şaşırان Alyss, arkadaşına bir göz attı.

“Nasıl yani?”

“Lord Syron’un esrarengiz hastalığının arkasında Keren var.

Aynı şekilde Orman’ı da zehirlemeyi başardı. Adamı şato dan

çıkarmamın nedeni buydu. Şimdi de sen bana gizemli bir

konuşurma yönteminden söz ediyorsun. Keren, eski efsaneyi ve

Malkallam hakkındaki hikâyeleri kendi ihanetini perdelemek

amacıyla kullandı. Şatoyu ele geçirmek istiyor ama olay

duyulduğunda konumunu korumak için ne yapacağına dair hiçbir

fikrim yok.”

~ 330 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“İskotilerle bir anlaşma yapmış,” dedi Alyss. Keren’in yü züne

vurduğu suçlamalar, aslında öylesine bir tahminden ibaretti. Ancak

aldığı yanıt üzerine şüphelenmeye başlamıştı.

“İskotiler mi?” dedi Will. Bir an için düşündü. Macindaw

Şatosu’nu kontrol etmeleri halinde, İskotilerin Araluen’e ine -

bilecekleri yol da sağlama alınmış olacaktı. Çevre kasabaları

istedikleri gibi yağmalayacak, hatta topyekûn bir istilaya gi -

rişeceklerdi. Macindaw küçük olmasına küçüktü belki ama

Araluen’in kuzey sınırının güvenliği açısından çok önemli bir yere

sahipti. “O zaman onu mutlaka durdurmamız gerek!”

“Haklısın!” dedi Alyss endişeyle. “O nedenle şimdi buradan

gitmelisin! Norgate’e git ve alarm ver. Keren’i alt etmek için

yanında bir orduyla geri gel!”

Dişlerinin arasından sarkan diliyle kapağı dikkatle kaldıran Will, tuhaf şişeciğe odaklanmıştı. Bir an için arkadaşıyla göz göze gelerek başını iki yana salladı.

“Siziz gitmem,” dedi. Şişedeki sıvının küçük bir miktarını demir parmaklığın dibinde kazmış olduğu deliğe boşalttı. Taş ve demire değdiğinde hafifçe cızırdayan sıvı, deliğin etrafındaki karın bir kısmını eritmişti. Demirden yükselen keskin kokular, Will’i öksürttü. Yüzünü kapamaya çalışsa da pek başarılı olamadı. Kolunun yeniyle burun deliklerini kapatan Alyss, bir iki adım geriledi.

“O da nedir öyle?”

“Asit. Gerçekten de çok etkiliymiş. Malcolm, birkaç saniye içinde parmaklıkları eriteceğini söylemişti.” Will, yüzünü buruşturdu. Parmaklık hâlâ sağlam gibi duruyordu. “Ya da birkaç dakika demiş de olabilir,” diye düzeltti. Şişenin ağzını kapatıp diğer çubuğun dibinde çukur kazmaya koyuldu.

- 331 ~

JOHN FLANAGAN

“İlkini boş verip diğerini eritemim. Ben bununla uğraşırken sen de şu halatı sağlam parmaklıklardan birine bağlayıver.”

Alyss, ondan isteneni yaptı ama aklı, Will’in söylediği bir şeye takılmıştı.

“Malcolm da kim?” diye sordu. Başını kaldıran Will gülümsedi.

“Doğru ya, sana daha anlatmadım. Malkallam’ın gerçek adı

Malcolm. Tanıyınca sen de çok seversin.”

“Anladığım kadarıyla sen zaten tanışmışsın,” dedi Alyss kuru bir sesle. Alyss’in her zamanki haline dönmesine sevinen Will gülümsedi.

“Ayrıntıları sana sonra anlatırım. Bana birkaç saniye ver de şu işi bitireyim.”

Asit şişesini yeniden kaldırıp taş ve harcın içinde kazmış olduğu küçük çukura boşalttı. Bir kez daha yükselen duman bulutunu, eriyen pastan çıkan pis kokular takip etti. Will, dudaklarını büzmüş, parmaklıkları izliyordu. Bir önceki parmaklıkta olduğu gibi, asidin etkisini göstermesi beklediğinden uzun sürecek gibiydi. İlk parmaklığı kontrol etti; yerinden bir parça çıkmıştı. Demek ki asit işe yarıyordu ama tahmin ettiğinden çok daha yavaş etki ediyordu. Çukurlara biraz daha asit dökmeyi düşündüyse de vazgeçti. Sıvının pervaza taşmasına gerek olmadığına inanıyordu.

Beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Kapağını kapattığı deri şişeyi parmaklıkların arasından Alyss’e uzattı.

“Al. Şunu bir yere koy,” dedi. Cebinde o şişeyle aşağı inmeye hiç niyeti yoktu. Alyss, şişeyi ilgisiz bir tavırla pencere nin üst pervaz taşına yatırdı.

- 332 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Benim anlamadığım şey,” diye devam etti kızın aklını aşağıya inmekten ve kuleden uzak tutmaya çalışan Will, “şu lanet olasıca John Buttle’in hangi cehennemden çıkıp gelmiş olduğu. Şimdiye

dek kurt gemisiyle çoktan Skorghiyl'e varmış olmalıydı.”

“Kurt gemisinin başı derde girmiş,” diye yanıt verdi Alyss.

Buttle, Keren kızı kuleye hapsedmeden önce başından geçenleri röbürleterek anlatmıştı. “Bir fırtınaya yakalanmışlar. Batıya sürüklenmiş ve kıyıya yakın bir kayalığa bindirmişler. Gemide korkunç bir delik açılmış ve güçlkle kıyıya çıkabilmişler. Kışı geçirmek üzere Oosel Nehri'ne koşturmuşlar. Ancak geminin batmakta olduğunu anladıkları an, Buttle'm bağlarını çözmüşler, o da fırsattan yararlanıp kaçmış.”

“Bu iyiliklerini kendine has bir teşekkürle yanıtlamıştır her - halde?” dedi Will ve Alyss başıyla onayladı.

“Oosel'e vardıklarında bitkin haldeymişler. Nöbetçilerden ikisini öldürüp kaçmış. Tesadüfen yolu buraya düşmüş.”

“Tam da yerine gelmiş,” dedi Will. Alyss, yine başıyla onayladı.

“Ne garip,” diye devam etti Will, “Buttle ile Keren gibi insanların her yerde birbirlerini bulma...”

Alyss elini kaldırınca, cümlesini yarıda kesti. Meraklı bakışları, beti benzi atan kızın üstündeydi. Alyss, dıştaki odanın kapısının açılıp kapandığını ve muhafızlarla konuşan Keren'in sesini duyabiliyordu.

“Keren geldi!” diye fısıldadı aceleyle. “Will, buradan gitmen gerek! Git hadi!”

Halat yığnını toparlayıp parmaklıkların arasından aşağılar daki avlu taşlarına doğru fırlattı. Will, çaresizce ilk müdahale

JOHN FLANAGAN

ettiği parmaklığa yapıştı. Demir yerinden oynamaya başlamış tı artık ama hâlâ yerinden sökemeceği kadar sağlamdı.

“Gitsene!” diye tekrar etti Alyss çaresizce. “Burada olduğu nu anlarsa, ikimizi de öldürür.”

Will, gönülsüzce de olsa kızın haklı olduğunu kabul etmiş ti.

Kapana kısıldığı bu daracık çıkıntıda Keren ve muhafızlarıyla dövüşmeyi göze alamazdı. Özgür kalabilirse, en azından Alyss’i kurtarmayı yeniden deneyebilirdi.

Dışarıdaki odada bir kahkaha patladı. Kilitte dönen anahtarın sesini duyan Alyss’in gözleri, fal taşı gibi açılmıştı. Will artık oradan ayrılması gerektiğini biliyordu ama kıza son bir şey daha söylemesi gerekiyordu.

“Alyss,” dedi kızın kederli bakışlarını üstüne çekerek. “Eğer seni sorgularsa, bilmek istediklerini söyle. O bilgiyi elde etme sinin bize bir zararı yok. Sorularını yanıtla.”

Alyss nasılsa planlarımı açığa vuramaz, diye aklından ge çirdi acı acı, çünkü bir planı yoktu. Öte yandan Keren’in büyük olasılıkla zaten tahmin ettiği gerçekleri saklayarak acı çekmesine de gerek yoktu kızın.

“Peki!” dedi Alyss.

“Söz ver bana,” diye ısrar etti Will. “Ona söyleyeceğin hiçbir şeyin bana bir zararı olmayacak.”

Alyss paniğe kapılmanın eşiğinde olmasına rağmen, söz vermedikçe Will'in oradan ayrılmayacağını adı gibi biliyordu.

“Söz veriyorum! Ona her şeyi anlatacağım ama git artık! Hadi!”

- 334 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Will, halatı bacaklarının arasından sırtına geçirip sağ omzu na atmakla meşguldü.

Eldivenlerini taktı ve sol eliyle ipin bağlı ucunu başının yarım metre yukarisından tutarak sağ eliyle boştaki ucunu kalçasına sardı.

Vücuduna sarılı halat sayesinde ayaklarıyla kuleden des tek olarak kontrollü bir şekilde kendini boşluğa bıraktığında, Alyss'in yüreği ağzına gelmişti.

Usulca, “Seni almaya geleceğim,” diye fısıldadı Will. Böy- lece hafif adımlarla duvardan aşağı inmeye başladı. İçinden hızlı davranıp çabucak avluya varmak geliyordu ama süratli hareketlerin duvarlardaki nöbetçilerin dikkatini çekeceğinin bilincindeydi.

Parmaklarını dudaklarına götüren Alyss, arkadaşına doğru bir öpücük gönderdi. Hemen ardından hızla pencerenin önünden uzaklaşarak perdeyi çekti. Keren'in halatı görmesini elinden geldiğince engellemeliydi. İnişin ortasında yakalanması, Will için ölüm demek olurdu.

- 335 -

lyss zar zor masaya ulaşmıştı ki kapı açıldı ve Keren içeri
A girdi. Kapıyı arkasından kilitlerken yüzüne küçümseme
dolmuş bir ifade oturtmak için tüm iradesini harcayan Alyss, de-
rin bir nefes alarak sakinleşmeye çalışıyordu.

“Yine ben geldim,” dedi Keren. Kızın buz gibi bakışlarına
aldırmaksızın, neşeyle gülümsedi. Hemen ardından odayı sa-
ran kokuyu fark edince yüzünü buruşturdu.

“Tanrım, bu iğrenç koku da ne böyle? Bir şey mi yaktın burada?”

Alyss, hızla düşündü. Kendi burnu asitten yayılan keskin
kokulara alıştığı için fark etmiyordu ama belli ki oda hâlâ leş gibi
kokuyordu. Aklına bir fikir gelmişti. Ayağa kalkarak tik sintiyle
Keren’e baktı.

“Bazı belgeleri yaktım, evet,” dedi. “İçlerindeki öğrenmemen
daha doğru olur diye düşündüm.”

Keren, düşünceli bir ifade takındı. “Demek öyle, ha?” dedi
önceki kadar neşeli olmayan bir sesle. “Sanırım üstünü aramam
gerekirdi. Centilmenliğime verdiğin şu karşılığa bak; beni

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

oyuna getirmeye çalışıyorsun.” Kemerindeki keseye uzandı. “Ancak mavi dostumuzun belgelerin içindeki her türlü bilgiyi bana söylemeni sağlayacağını unutmuş gibisin.”

Adam mavi taşı tekrar çıkardığında, Alyss’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Hakkında tüm bildiklerine rağmen, içinde dönüp taşa bakmak için zapt edilemez bir istek vardı. İnanılmaz bir çaba harcayarak, bakışlarını taştan uzaklaştırdı.

“Sen de geçen denemende taşın üstümdeki etkisinden kurtulduğumu unutmuş olmalısın,” dedi adamın alaycı ses tonunu taklit ederek.

Sandalyelerden birine oturan Keren, bacak bacak üstüne atmış, mavi mücevheri kayıtsızca havaya atıp tutuyordu.

“Doğru,” dedi kıza, “ama sana ikinci seferin daha kolay olacağını söylemiştim.”

Masaya sırtını dönen Alyss, Keren’in bakışlarını perdeyle örtülü pencereden uzaklaştırmak için kapıya doğru yürüdü. Tam olarak emin değildi ama parmaklığa bağlı halattan gıcırtilar duyar gibi olmuştu.

“Ucuz büyülerin bana sökmez,” dedi. “Hilelerine nasıl kar şı koymam gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Keren, anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “Bildiğinden eminim,” dedi, “eğer yaptığım şey büyü olsaydı tabii. Ancak bu

bambaşka bir şey. Seni hipnotize ediyorum yani bir çeşit zihin kontrolü uyguluyorum. Bu taş, yalnızca zihnin için bir odaklanma noktasından ibaret. Seni gevşeterek hipnoz ustası tarafından kontrol edilmeni sağlıyor.”

Alyss’in yüzü küçümseme dolu bir gülümsemeyle kaplandı ama aslında Keren’in sözleri, endişelenmesine yol

- 337 -

JOHN FLANAGAN

açmıştı. Onun boyunu aşan meselelerdi bunlar. Yine de, Will’e biraz daha zaman kazandırmak için oyun oynaması gerekiyordu.

“İşin sırrım açığa vurduğuna göre, asla gevşemeyeceğimden emin olabilirsin,” dedi. Keren, başını iki yana salladı.

“Taşı hiç görmeden amaçlarımı öğrenmiş olsan, karşı koyabilirdin. Ancak zihnin çoktan tuzağa düştü bile. İlk denemede üstünde sağladığım kontrol, zihninde ‘hipnotizma belleği’ adı nı verdiğim bir şey yarattı.”

Alyss, gözlerini devirerek, “Amma da korkutucu,” dedi. Ancak içten içe çok korkmaya başlamıştı. Keren kendinden çok emin konuşuyordu ve sahte şövalyeye ilgili öğrendiği bir şey varsa, o da adamın nedensiz yere böbürlenen tiplerden olmadığıydı.

“Korkutucu değil, yalnızca kullanışlı,” dedi Keren fazlasıyla mantıklı bir ses tonuyla. “Görüyorsun ki, sen hipnoz etkisi altındayken bilinçaltına seni istediğim an yeniden hipnotize etmeme olanak tanıyan bir bellek yerleştirdim. Tek yapmam gereken şey,

son konuştuğumuz konuya dönmek.”

“Çok sıkıcı bir konu olduğuna eminim,” dedi Alyss alay edercesine. Ancak ağzından çıkan her kelime, içindeki korku nun büyümesine neden oluyordu. Keren, hâlâ gülümsüyordu. Kızın cesaretine ve savaşçı ruhuna hayran kalmıştı. Ancak sonuçta, diye düşündü, bunu sağlayan onu istediğim an hipnotize edebiliyor olmam. Taşı kızın önüne doğru tuttu. Alyss, hızla başını çevirdi.

“Sanırım... arkadaşın Will ve gerçek mesleği hakkında konuşuyorduk. Öyle değil mi?”

- 338 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Alyss, karşı koymasına rağmen zihninin bir parçasının boyun eğdiğini ve bakışlarının kendi isteği dışında Keren'in havaya kaldırdığı taşa doğru çevrildiğini fark etti. Bir nabız gibi atan taşın sade mavi ışıkları, zihnini içine çekiyordu sanki. Taşa doğru istemsizce bir iki adım bile atmıştı.

“Will bir Orman Muhafızı,” dedi. Zihninin mücadele veren kısmı, kelimelerin ağzından kaçmasına engel olamamıştı. Korkak davranışı karşısında belli belirsiz bir tiksinti hissetti.

“Elbette öyle. Bunu zaten biliyorduk, değil mi? Ancak ben şu yaktığın belgelerle ilgileniyorum. Anlat bakalım.”

“Belge falan yoktu,” dedi Alyss. Zihni, farklı bir boyutta, kontrolü ele geçirmek için bir kez daha mücadele veriyordu.

Kelimeler ağzından dümdüz ve duygusuzca çıkıyor, en önemli

sırları ele verdiğini fark ettiği halde kendisini durduramıyordu.

“Burnuna gelen şey, asit kokuşuydu.”

Keren’in yüzündeki tebessüm, yerini çatık kaşlara bıraktı.

Anlamıyordu...

“Asit mi? Ne asidi?” diye sordu aceleyle.

“Will parmaklıkların üstüne asit döktü,” dedi Alyss. Zihni içten içe

çığlıklar atıyordu: Kes sesini! Tanrı aşkına, kes sesini! Will’in

kaçmak için zamana ihtiyacı var, seni ödleğ tavuk! He men sonra

ağzından çıkan kelimeleri duyunca, dehşete düştü. “Will’in kaçmak

için zamana ihtiyacı var.”

Keren, birden ne olup bittiğini kavramıştı. Sandalyesini

devirerek ayağa fırladı. Sandalye gürültüyle zemine düşerken,

takındığı tüm o rahat, aldırılmaz ifade de kaybolmuştu. İki adımda

pencereye ulaşarak, kalın perdeyi yırtarcasına açtı.

- 339 -

JOHN FLANAGAN

Parmaklıkları eritmeye devam eden asitten yayılan koku,

pencere yakınlarında iyice yoğunlaşmıştı. Etraftan minik sıvı

havuzlarıyla dolu olan, ortadaki iki çubuğun tabanlarından duman

tütüyordu. Önceden berrak bir renge sahip olan asit, demiri yok

ettikçe paslı kahverengiye dönmüştü. Uzanıp sağ taraftaki çubuğa

asılan Keren, parmaklığı yerinde tutan son demir filizlerini de

parçaladı. Gözlerini kısarak Alyss’e döndü.

“Nereye gitti?” diye sordu. Mantığı ona, Barton’un pencereden

kaçmış olamayacağını söylüyordu ama çocuğun odaya nasıl girmiş olduğunu kavrayamıyordu bir türlü.

Will'in odaya girmemiş olduğunu düşünememişti. Ayrıca, ortadaki iki çubuğun etrafını saran asit havuzlarından yükselen kokular nedeniyle en soldaki parmaklığa bağlı halatı da ilk anda görememişti.

Alyss, yanıt vermedi. Zihninde verdiği mücadelenin gerginliği ağır basmış, Keren sandalyesinden fırladığı an yere yığılmıştı. Ters dönmüş sandalyenin yanında yerde yatıyordu. Usulca küfreden Keren, kıza yaklaştı. Eşek sudan gelinceye dek dövmesi gerekse bile onu konuşturacağına yemin etti. Birden pencereden gelen hafif gıcırta sesleri çalındı kulağına. Arkasını döndü. Will'in parmaklığın dibine düğümlediği halat, gözlerinin önündeydi artık. Öne atılarak pervaza yaslandı ve sıçrayan asit elini yakınca, yeniden küfretti.

Gerilen halat, ucunda asılı duran nesnenin -ya da kişinin- ağırlığıyla hafifçe kımlıdarken lifleri, gıcırdayordu.

Derhal hançerini çıkararak Keren, parmaklıkların arasından uzanarak gergin halatı kesmeye başladı. Aklından hücrenin dı-

~ 340 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

şimdiki muhafızları çağırmak geçti ama sonra aklına olay yeline daha yakındaki duvar nöbetçileri geldi. Duvarlara doğru avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

“Nöbetçiler! Nöbetçiler! Hain şatoda! Hisarda! Yakalayın onu!”

Çok aşağılardaki Will kopan yaygarayı duymuş, Keren'in bıçağıyla kesmeye çalıştığı halattaki titreşimi hissetmişti. Yalnızca birkaç saniyesi kaldığını fark ederek, duvara paralel bir şekilde aşağı kayabilmek amacıyla ayaklarını dümdüz aşağı indirdi. Çaresizce sağ eliyle tutunabileceği bir yer aranmaya başladı. Birkaç saniye içinde iki taş bloğun arasındaki derin yarığı keşfetmişti. Halatı bıraktığı sol eliyle kendine tutunabileceği bir yer aramaya koyuldu. Tam sol elini de bulduğu çıkıntıya atmıştı ki, yukarıdan kesilen ip, dev bir yılan gibi avlunun taşlarına düştü. Kulenin tabanı ile arasında hâlâ yedi metrelik bir mesafe vardı. Keren'in bağırışlarına anlam vermeye çalışan duvar nöbetçilerinin şaşkın çığlıklarını duyabiliyordu. Özensiz bir şekilde aşağı inmeye başladı; derisiyle tırnakları yırtılıyor, kaba taşlara sürtünen dar pantolonunda delikler açılıyordu. Yere üç metre kala kendini boşluğa bıraktı ve düşüşün etkisini azaltmak için bilekleriyle dizlerini bir kedi gibi esneterek avluya kondu. Etrafında şaşkınlık dolu feryatlar kopuyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışan nöbetçiler ortalığı birbirine katıyordu. Dört metre ötesindeki hisar kapısı hızla açıldı ve elindeki baltalı mızrakla dışarı fırlayan çavuş, sağa sola bakınmaya

- 341 -

JOHN FLANAGAN

başladı. Başlığını yeniden kukuletasının üstüne geçiren Will, hafif aydınlık bir noktaya çekilerek kangal haline gelmiş halatı işaret etti.

“Şuradan indi!” diye bağırdı. “Ahıra gidiyor! Takip edin!”

Çavuş, üzerinde düşünmeden Will’in yanından geçerek işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladı. Ancak yan yana geldiklerinde, kaçak çalgıcının genç yüzünü tanıdı.

“Bir dakika,” dedi, “sen..Çavuş, daha cümlesini bitirmeden, silahıyla çalgıcıya doğru hamle yapmıştı bile. Will, elindeki saks bıçağıyla silahın ağır baltalı ucunu bir tarafa itti ve kolundan kavradığı çavuşu döndürüp, omzunun üstünden avlunun taşlarına doğru fırlattı. Adamın kafası sert taşlara çarptı. Miğferi bir yana yuvarlandı ve hareketsiz kaldı.

Will, çavuşun miğferini ve uzun, ağır silahını kaptı. Merdi -venlere yönelmeden önce halat yığınından kendine küçük bir parça kesti. Hareket ettiğini gören Keren’in, kulenin tepesinden kopardığı yaygarayı duyabiliyordu. Kısmen adamın sesini bastırmak, kısmen de kargaşayı artırmak üzere, avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

“Hisardalar!” diye bağırdı. “Yüzlercesi! Tüm nöbetçiler kapıdaki kulübede toplansın!”

Duvarlara uzanan merdivenleri koşar adım çıkarken bir yandan da çelişkili emirler veriyor, adamları kapıya, hisara ve kuzey kulesine yolluyor, ilerlerken çavuşun ağır demir miğferini tıngırdatıyordu. Kargaşanın en önemli müttefiki olduğunun farkındaydı. Karşısına çıkan herkesin birer düşman olduğunun farkındaydı, buna karşılık nöbetçilerin gördükleri her yeni kişiyi tanımlamaları gerekecekti.

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

Güney duvarındaki sete çıktı. Batı kulesine açılan kapı hemen arkasındaydı ve üç nöbetçi koşarak üstüne geliyordu. Will, onu görünce duraklayan askerlere hemen arkalarında ka lan duvarı işaret etti.

“Yere yatın, aptallar! Okçuları var!” diye bağırdı. Düşmanın ok atmadan önce uyarıda bulunmasını beklemeyen askerler, anında itaat ederek dümdüz yere uzandılar ve ok yağmurunu beklemeye başladılar.

Arkasını dönüp kuleye dalan Will, kapıyı arkasından sertçe kapattı. Yakınlarda bulduğu geniş fiçıyı, öbür taraftan batı duvarlarına çıkmadan önce kapının önüne yerleştirdi. Uzaklardan koşuşturmalar ve bağırış çağırışlar duyuluyordu ama duvarın bu tarafı, kule siperlerine açılan iç merdivenlerden gelen ayak seslerine karşın, oldukça sessizdi. Kestiği halat parçasını, attığı yarım düğümler aracılığıyla ustalıklarla elindeki sopaya geçirdi ve silahını halatın boştaki ucu duvardan sarkacak şekilde, mazgallı siperlerin arasına sıkıştırdı.

Halatın ucuna tutunarak kendini aşağı bıraktı. Kaba taşlara basarak duvardan iniyordu. Kısa gelen halat sona erdiğinde, zeminle arasında iki metreden az bir mesafe kaldığını görünce yere atladı. Bu kez inişi o kadar kolay olmamıştı; engebeli zemine çarpıp yana devrilmiş ve bu sırada dizini keskin bir kayaya çarpıvermişti.

“Bundan sonra daha uzun halatlar kullanmam gerekecek,” diye mırıldandı. Hemen sonra, takipçilerinin kulenin bu kısmına bir göz atmak isteyeceklerini düşünerek geri döndü ve kaba duvarın dibinden, kuleyle duvarın yoğun gölgelerine sığınarak ilerledi. Güney duvarına vardığında, havayı delip geçen, yüksek perdeden melodik bir ıslık çaldı.

- 343 ~

JOHN FLANAGAN

Yukarıdan bağırtilarla koşuşma sesleri geliyor, karşılık lı emirler haykırılıyordu. Keren’in sesini duyamıyordu artık. Hain şövalyenin, takibin kontrolünü ele almak için hisarın merdivenlerini inmekte olduğunu tahmin etti. Bırakalım koştursun, diye geçirdi aklından zalimce. Bir kez daha ıslık çaldı. O kargaşada, ıslıkları şatodakiler tarafından duyulmamış gibiydi. Ancak yüz elli metre ötede, minik bir yükseltinin hemen arkasındaki hassas kulaklara duyurmuştu sesini.

Güçlü toynak tıkırtılarını işittiğinde, tekrar ıslık çalmak üzereydi. Will, çok iyi bildiği o dört nala gelişi duyabiliyordu artık. Midillisi şatoyla arasındaki yükseltiyi aşmış, Will’in saklanmakta olduğu sağ tarafa doğru yönelecek şekilde şatoya doğru koşuyordu. Işığını bir kez daha çalmasıyla birlikte rota sını düzelterek dosdoğru efendisine yaklaşmaya başladı.

Saklanma denemelerinden vazgeçen Will, bütün gücüyle koşarak şatodan uzaklaşmaya başladı. Arkasından kopan patırtıların şiddeti

artmıştı. Yerini mi keşfetmişlerdi, yoksa kargaşa hâlâ devam mı ediyordu acaba? Durup öğrenmeye niyeti yoktu.

Hemen yanında ön bacaklarının üstünde kayarak duran Çe kici, kulaklarını geriye yatırıp otuz iki dişini göstererek, selam verircesine kişnedi. Will, hayvanın sırtına atlama gereği bile görmedi. Midillisi gerisingeri dönerken iki eliyle birden eyer topuzuna tutunmayı tercih etmişti.

“Koş!” diye emretti. “Koş! Koş! Koş!”

Artık duvarlardan gelen feryatları duyabiliyordu; onu gördüklerinin farkındaydı. Ancak duvarlarda, hızla hareket

- 344 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

etmekte olan yarı aydınlık bir hedefi elindeki tatar yayıyla vurabilecek biri olmadığı sürece, güvendeydi. Toparlanan Çekici, dörtnala şatodan uzaklaşmaya başladı. Will, yere değmemek için dizlerini yukarı çekti. Birkaç metre boyunca eyere asılı kaldıktan sonra, itme gücüyle midillisinin süratli adımlarını göz önüne alarak yerden destek aldı ve Çekici'nin sırtına atlayıverdi. Çekici, beğeniyle başını salladı.

“Aferin oğluma,” dedi Will, uzanıp hayvanın boynunu okşayarak. Tüylü midilli, yavaşlamadan hafifçe kişnedi. Sesine ayıplama dolu bir hava katmıştı.

Sana başını belaya sokmaman gerektiğini söylediğimi sanıyordum, der gibiydi kişnemesi.

“Dırdır etmesene,” dedi Will. Çekici, haklı olarak bu sözleri duymazdan geldi. Tepeyi aştıklarında, onları bekleyen Xander ile Malcolm’un belli belirsiz suretleriyle karşılaştılar. Will, dizginleri çekerek Çekici’yi durdurdu.

“Neler oldu?” diye sordu Xander. Will, başını iki yana salladı.

“Alyss’i buldum. Konuştuk ama onu oradan çıkaramadan şu lanet olası Keren geldi.”

“Peki, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?” dedi Malcolm.

“Şimdi, ormana döneceğiz,” dedi Will, kaderini kabullenerek.

Xander, merakla Will’i izliyordu. Genç Orman Muhafızı yenilgiyi kabullenmiş gibiydi ama sesi çok kararlı çıkıyordu.

Xander, bu meselenin çabucak çözülmeyeceğini biliyordu.

“Peki sonra ne olacak?” diye sordu.

Will, başını Xander’a doğru çevirdi. Pelerininin derin kuletası, yüzünün gölgeler içinde kalan üst kısmını saklıyor -

~ 345 -

JOHN FLANAGAN

du. Xander’in tek görebildiği yeri ağzı ve kararlı bir ifadenin oturduğu çenesiydi.

“Sonra,” dedi Will, “Alyss’i şu lanet olası şatonuzdan çıkaracağım; tüm taşlarını teker teker sökmem gerekse bile.”

- 346 -

B akışlarını karşısında oturmakta olan kıdemli Orman

Muhafızları'na çeviren Horace'ın yüzü asılmıştı.

“Yani benden Macindaw'a mı gitmemi istiyorsunuz?” dedi

düşünceli bir sesle. “Will ile Alyss'in yapamadığı ne gelir ki benim elimden?”

Crowley'nin, Araluen Şatosu'nun göklere doğru uzanan ku-

lelerinin birinde bulunan çalışma odasındaydılar. Küçük ama

konforlu mobilyalarla döşeli oda, bir köşesindeki açık şömineyle

ısıınıyordu. Halt ile Crowley bakıştılar ve Orman Muhafızı

Komutanı, yanıt vermesi için arkadaşına işaret etti.

“Will ile Alyss'in yanlarında takviye güç bulunması, kendimizi

daha iyi hissetmemizi sağlayacak,” dedi Halt.

Horace gülümseyerek, “Ben yalnızca bir kişiyim,” dedi.

Halt, çocuğa kayıtsızca bakarak, “Seni görev başında gördüm,

Horace,” dedi. ““Yalnızca bir kişi'den çok daha fazla- sısın ve

Will'in sırtını kollayacağını bilmek, içimizi rahatlatacak. Ayrıca her

ikisi tarafından tanınan ve güvenilen birini göndermemiz

gerekiyor.”

JOHN FLANAGAN

Horace, bunun üzerine gülümseyerek, “Onları tekrar görmek çok iyi olacak,” dedi. Araluen Şatosu’nda hayat, kış aylarında tekdüzeleşmeye başladılar. Göreve gönderilme fikri, kuşkusuz ki çok çekiciydi. Alyss, Horace’ın çocukluk arkadaşıydı ve en yakın dostu olan Will’i görmeyeli de aylar olmuştu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyen Halt, şatoyu çevreleyen gri kış manzarasına bir göz attı.

“Bizi endişelendiren şey, belirsizlik, Horace,” dedi. “Alyss’in adamından birkaç günde bir rutin de olsa bir mesaj gelmesi gerekirdi. Dün gönderdiğimiz güvercine de bir yanıt gelmedi. Ne de olsa, hayvanın kendini toplaması için beklemlerine gerek yok.

Ellerinde uçmaya hazır bir düzine güvercin olmalı.”

“Tabii güvercin bir atmaca tarafından avlanmış da olabilir,” diye araya girdi Crowley. “Olmadık şey değil.”

Halt’un yüzünde birden beliren sikkın ifade, Horace’a, eski dostların bu konuyu daha önce, muhtemelen birkaç kez konuşmuş olduklarını gösteriyordu.

“Bunun farkındayım, Crowley!” dedi Halt soğuk bir sesle.

Bakışlarını yeniden Horace’a çevirdi. “Ortada bir mesele olmayabilir. Belki de Crowley haklıdır ama riske girmek istemiyorum. Senin yola çıkmanı istiyorum. Bu sırada elimize bir mesaj geçerse, birisini gönderip seni geri çağırabiliriz de.”

Horace, kır saçlı ufak tefek Orman Muhafızı'na sıcak bir bakış attı. Halt'un, kuzeydeki karlı baronluğa gönderilen kişi Will olduğu için her zamankinden daha endişeli göründüğünü fark etmişti.

Aradan kaç sene geçerse geçsin, Halt'un bir parçası, Will'i daima genç çırağı olarak görecekti. Horace, Orman Muhafızı'na doğru bir adım attı.

- 348 -

KUZEYDEKİ BÜYÜCÜ

“Endişelenme, Halt,” dedi usulca. “Ben ona göz kulak olurum.”

Halt'un minnettarlığı gözlerinden okunuyordu. “Sağ ol, Horace.”

“Hawken demek istedin herhalde,” diye araya girdi, artık meseleye dönme zamanının geldiğinde karar kılan Crowley.

“Alışsan iyi olur.”

Bir şey anlamayan Horace, asık bir suratla Crowley'ye döndü.

“Yeni kimliğin,” dedi Crowley. “Bu gizli bir görev ve Araluenli ünlü bir şövalyenin öyle bir anda Norgate Baronluğu'nda belirmesine izin veremeyiz. Oraya Sör Hawken adlı bir paralı asker kimliği altında gideceksin. Kalkanına mavi yumruk resmini çizdirsen iyi olur.”

Mavi yumruk, Araluen sınırları içindeki paralı askerlerin - kendilerine iş arayan başıboş şövalyelerin- simgesiydi.

Horace, başıyla onaylayarak, “Yani gerekli kas gücünü sağlayıp plan yapmayı Will ile Alyss'e mi bırakacağım?” dedi neşeyle.

Sert bakışlarını çocuğa doğru çeviren Halt, başını hafifçe iki yana salladı. “Kendini hafife alma Horace,” dedi. “Mantıklı düşünebilen bir insansın sen. Sağlam ve pratik fikirlerin var. Biz üçkâğıtçı Orman Muhafızları ile Habercilerin hizaya gelmek için bazen seninki gibi görüşlere ihtiyacımız olur.”

Horace, duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. Daha önce kimse, onu mantıklı düşünen biri olarak nitelendirmemişti.

“Teşekkürler, Halt,” dedi. Hemen ardından yüzünü aslı

“Benimle gelmen için seni ikna edemem sanırım, ne dersin? Tıpkı eski günlerde, Galya’da olduğu gibi.”

- 349 -

JOHN FLANAGAN

Halt, başını iki yana sallarken bir yandan da gülümsüyordu.

“Macindaw’da bir Orman Muhafızı var zaten,” dedi. “Geniş çaplı bir istila söz konusu olmadığı sürece, bir tanesi yeter.”

- 350 -